

دا څه آورم؟

هنري داستان نستان

Ketabton.com

ليکوال: محمدنعيم وردگ

بسم الله الرحمن الرحيم

د کتاب پېژندنه

دا څه اورم؟ هنري داستان نستان

محمد نعيم وردگ

www.naeem.afghan@gmail.com

نعيم جان بوډا

پخپله ليکوال

۱۴۰۳ لېږديز لمريز

د کتاب نوم:

ليکوال:

برېښنالیک:

مخ پانه (فسيوک):

کمپوز او ايډيټ:

د ليکلو کال:

بې لارې بڼه

ان تر واده راسره کولو څو شپې ورځې وروسته مې د (پلوشې) له بيلا بيلو حرکاتو داسې انگيرله، په کليواله اصطلاح چې گويا په اډو صافه نه ده، که څه هم ما ته تر را واده کېدو پورې له چاسره همبستر شوي نه وه، ولې ناسته ولاړه همداسې اکثریت نور حرکات يې د خرابو بڼو په شان و، يو قسم ډماني خواص يې لرلو، تل او د هرې موقع نه په استفاده يې له نامحرم خلکو سره د سترگو جنگولو او ځان ورته بنودلو هڅه کوله.

دې او دې ته ورته بعضې نورو ځانگړنو ته يې په کتو، زړه مې پرې غل و، نفس مې نه پرې کېناستو، حتا له خبرو هم يو نوعه مکرجنه، دوکه بازه بنکارېده، ولې بيا هم لاحول ولاقوة... به مې وويل، زړه کې به مې کړل: نه انشاءالله هسې شيطان کافر وسوسې رااچوي، هېڅ خبره نشته، وخت ناوخت به مې په همدې شان ځان ته ډاډ ورکولو، مگر بيا هم پوره مې ځان نشوی قانع کولی، هغه هم په داسې حال کې چې ما غزني کې د لښياتو په يو شرکت کې کار کولو، صرف جمعگي به کور ته

داستان نستان

داخه اورم؟

راتلم، نه مې شوی کولی، ترخو خه ناخه يې تعقيب کړم، چې گویا رښتیا هم خرابه ده، که هسې يې دا ځینې خرابې کړنې عادت دی؟ خو په هر حال همدې بدگومانی او اندیښنه کې ورځې، شپې او میاشتي تېرېدې، ان تردې چې یوه ورځ د تل په څېر بیا هم د پنجشنبه ورځ وه، د جمعې د روختی په پار مې له غزني نه حرکت راوکړو، شپه مې کور ته راوړه، سهار د چای څښلو په محال مې تر ټولو نژدې او خواخوږي، له ماشومتوبه نه په هر غم او بنادې شریک ملگري وهاب زنگ راته وکړو، تر سلام او جوړ، پخیر وروسته يې کړل:

- له غزني راغلی يې؟

- هو، بېگا ما بنام کورته راوسېدم!

- بنا په خیر راغلی يې، که چای دې څښلی وي؟ راځه فصل ته راشيد دوی کچالو وباسي کلوخکه (د کچالیو ډاډه) به وکړو!

لنډه دا چې تر چای خوړلو وروسته وربښکته شوم، کلوخکه مو وکړه، اخیر کې چې لا هم د حاجي سنگین کاکا د شنه پوست له پاسه ناست و، ترمنځ مو د خوړلو کچالیو پوستونه پراته و، وهاب څو ځل په اوږده

داستان نستان

دا څه اورم؟

نظر ډېر مایوسانه او دردمن انداز راته وکتل، پوه شوم، چې غواړي څه ووايي، خو په ویلو کې یې زړه نازړه دی، ورغبرگ مې کړه:

- خیرت خوبه وي، څنگه دې داسې خواشني او ځیر، ځیر راته وکتل؟

لویه ساه یې واخیستله کړل یې:

- که رښتیا ووايم، خیرت نه دی، خو بیا هم ورخطا کېږه مه، دومره د انديښنې خبره هم نه ده، څنگه چې وېل کېږي: که غر هر څومره جگ وي، په سر لار لري، همداسې هر قضیه حل او فصل لري، انسانان په ژوند کې له هر قسم پېښو سره مخ کېږي، خو قوي خلک بیا په هر حال لاره پکې اباسي او ضعیفه کسان ډنډه پکې واخلي، زه په تاهم باور لرم انشاء الله په ډېره معقوله طریقه به ستونزې ته رسیدگي وکړې، که څه هم باور وکړه، دا خوشې ورځې په دې اړه فکر کوم، چې درته ووايم، که ونه وایم؟ بلاخبره بېگانه مې وروستی پرېکړه دا وکړه چې باید درته ووايم، که ونه وایم، دا به مې ستاسره یوه رښتینې او صادقانه ملگرتیا نه، بلکې جفاوي، اگر چې د هر څل درته کتلو سره مې هڅه وکړه، ولې بیا به خبره خولې ته رانغله، خو دا چې ستا ابرو عزت زما ابرو او عزت دی، ځان مکلف گڼم چې درته ووايم، اما بیا هم وایم هیله ده چې لار ورکه نکړې، په ارامه ذهن مخ ته ولاړ شې...

څېره کې يې ورو لوبدم:

- څه کيسه ده؟ زرو ووايه، زړه دې رانه ويستلو.

- څار، څار زړه دې خدای ج وساته، څېره داسې ده، ورورکه! چې وريندار مې په ډېره لويه بې لاری وليده، هغه داسې چې، څو ورځې مخکې مې وريام شو، ستاسو د کور په چارپېر سيمه کې به وخت ناوخت د مستري عادل زوی شيرين او طاهر تاوېدل راتاوېدل، دوي سترگې به يې ستاسو د کور په کرکيو کې وې، زړه کې شک راپيدا شو، چې دا د څه لپاره دلته تاوېږي؟ بله ورځ مې کتاب راوخيستلو د مطالعې په بهانه راغلم، د هاشم اکا په باغ کې غلی کيناستم، د کتاب لوستلو ترڅنگ مې دوی او ستاسو کور تعقيبولو، څو لحظې لانه وې تېرې چې ستا د اتاق په کرکۍ کې مې وريندار وليده، اشارې يې ورسره شروع کړې، ان دوه ځل يې تر کرکۍ سر ورته رابهر کړو، په تمثيلي بڼه به يې يوه سره لته په شيشو کش کړه، گواکي که بل څوک مې هم وويني، فکر وکړي چې شيشې پاکوي، عين حال کې مبايل کې هم سره اخته و، ټوکې ټاکالې يې کولې، د دوی د خدا غږ ان تر ما پورې راتلو، هاخوا کرکۍ کې وريندارې گوشي غوږ ته نيولې وه، له هر ځل خدا سره يې سپين سپين غاښ معلوميدل، ددې صحنه په ليدو

مې وضعیت بېخي خراب شو، يعقین وکړه، که د هغه راهسې يا د ډوډۍ په خوند پوهېږم، يا ناسته او ولاړه خوند راکوي، طبعاً په تا به مې هم خبرې ډېر بد اثر پريستلی وي، اما څنگه چې وايي: دوست به دې وژروي، دوښمن به دې وځندوي، هيله ده له دې خبرې زما وجداني مجبوریت، همدردی درک کړې او څومره چې زر کېږي، په ډېرو سړو مغزو يوه معقوله د حل لار ورته پيدا کړې، د وريندارې ددې نه تحميليدونکي عمل مخه ونيسې، چون د يو ملگري په صفت دې، ما ستا په ملگرتيا او غيرت تل وياړلي، له دې وروسته هم نه غواړم کومه د ضعف نقطه ولرې، پدر تر پدره ښه درنه او باعزته کورنۍ لرې، ددې سربېره کور کې پيغله خور لرې، خدايناخوسته ترڅو د هغه نوم ورسره بد نکړي. پس له هرې ممکنه لارې چې ته ښه گڼې او هر څومره زر چې کېږي، مخنوی يې اړين دی. البته له يادولو پاتې نه وي، چې ته تنها نه يې، د هغه ځناورو په وړاندې دې که کوم عکس العمل کولو؟ زه په ټول توان او تر وروستۍ سلگۍ درسره يم، هېڅ ری ونه وهې، خو فکر کړم ترڅو چې خپل کور کې ستونز حل يا هم وربندار اصلاح نشي د نورو خلکو سره وهل، ويشتل حتا وژل بې معنا دي، لا د سړي فت او ابرو الوزي، د کلي کور کيسې پکې زياتېږي، د شرم غږ يې تر لرې لرې

داستان نستان

دا څه اورم؟

سیمو ځي. نور انشاء الله ته له ما بڼه پوهېږي او سر خلاصی انسان یې څنگه دې چې خوبه وي زما لخوا درسره اوکې ده.

ددې خبرې په اورېدو مې وضعیت یوازې الله ج لیدو، هېڅ داسې الفاظ مې ونه مندل، چې د هغې صحنې درد او رواني حالت مې درته پرې انځور کړم، خو په هر حال، له وهاب نه مې ددې کیسې د خبرولو په پار مننه وکړه، کورته په رارسېدو سره مې کیسه د مور او پلار سره شریکه او زیاته مې کړه: چې دا بڼه نور زما نه ده پکار، همدا اوس طلاق ورکوم، خپلې کورنۍ ته یې ورلېږم، مور او پلار مې د بڼې بېلاري راسره تایید کړه، خو د طلاق ورکولو یې ډېر کلک مخالفت وکړو، چون ماته یې واده په بدل کړی و، یعنی زما د بڼې په مقابل کې یې زما خور د ما د بڼې ورور ته ورکړې وه، دوی هلته د خپلې لور په برخلیک ووېرېدل، خو ما لاهم په خپله خبره ټینګار کولو، بالاخره مور او پلار مې په یوه خوله راته کړل:

- که دا کار دې وکړو، زموږ لخوا ټق یې، بیا مو نه نوم واخلي، نه ووايي چې زه د دوی زوی یم، ځکه چې ته که بڼه طلاق او د پلار کور ته یې ورولېږي، هغه ظالمان به پرته له دې چې د خپلې لور فاحیشتوب ته وگوري، ستا له بې گناه خور سره به عیني چلند وکړي.

داستان نستان

دا څه اورم؟

- څه شوي څاروانه؟! رنگ دې ولې داسې تور او شين او بنټی؟

له همدې سره مې دوې بڼې عسکري څپرې ترې تېرې کړې، هاخوا د تخت خواب او بسترو قات ته ورولوبده، واپس زر را کپناسته، په ژړا شوه، چيغې يې کړې:

- ولې، گناه مې څه ده؟

- رنډۍ! ته وا رښتيا نه پوهېږې؟ دغه سپي دې چې را اموخته کړي، ټوله ورځ تر کلا گرد درته تاوېږي او ته په کړکۍ کې ورولاړه يې اشارې او په مبايل کې ټوکې، خنداوې وسره کوي، د نورو کيسو نه دې الله ج خبر چې څو ځل به دې درباندي خپڅولي وي، لا گنهگار نه يې؟

ولې زه تر چا کم يم؟

د چا تر بنځه مې کمه کړې يې؟

تا چې ويلې په هغه ورځ مې دې د پلار کره نه يې وروستلې؟

لباس دې تر چا کم دی؟

د ضرورت په وخت مې ډاکتر ته نه يې رسولې؟

جنسي خواهشاتو ته مې دې رسیده گي نه ده کړې؟

په ځوانۍ کې له چا کم یم؟

څه شوی؟

په دې سره ترڅو ځان مظلوم او بې گنا وښيي، بسځې خپلې مکر جنې ژړا ته لا زور وکړو او کلکه منکر شوه، کرل یې:

- دا ټول دروغ دي، خور دې درته ویلي، یا هر چا چې ویلي (غ...) یې خوړلي، ته یې ماسره مخامخ کړه! همداسې خپلې خولې ته یې واک ورکړو، سپکې سپورې یې شروع کړې، د غږ جگولو او بد رد ویلو سره مې یوه، چپراخه بیا ترې تېره کړه، ترمخ پروت گلکسي مایل مې یې راپورته کړو، په دېوال مې وویشتلو، ټوټې ټوټې شو، ان سیمکارتونه او بطری یې ترې راولویدل، بیا پرې وټیټ شوم، تر خلاصه کړکۍ مې وړاندې د خسو او بوټي کوټې ته وروار کړو، سیمکارتونه مې یې خولې ته واچول، میده میده مې کرل، له اخیره مې پسې وروغورځول، په داسې حال کې چې د وخت ماډل بلا مایل و، څو میاشتي مخکې مې په اتلس زره افغانۍ ورته اخیستی و، په هر حال د مایل او سیمکارتونو تر غورځولو وروسته واپس پرې راوگرځېدم، څنگه چې دا پر مخې په بستره ور ړنګه وه، سلګۍ یې وهلې، ژړل یې، ترمټ مې

داستان نستان

دا څه اورم؟

راکش کړه، نیغه مې کینوله، په دې سره ووپرېده، چې گویا بیا مې وهي، مخ ته یې لاس و نیولو، ورته کړل مې:

- لاس دې لرې کړه، وهم دې نه، که څه هم زما په ځای که کوم بل څوک وی، یا دې د کوم بل ځوان د عزت سره داسې لوبې کړې وی، داسې دې په کلي کور کې د ځوانانو، ملگرو، همزولو دوست او د بنمن په وړاندې سر تیتې کړی وی، وچ په تندي یې دېرش مرمی ویشتلې او درسره بنایدل هم همداسې، خو زه دې دغه دوو، دريو څپرو ته هم سخت مجبور کړم، کني ما قسم کړی و، چې زه به په ټول ژوند بنځه نه وهم، چون زه الله ج فطري په داسې مفکوره پیدا کړی يم، چې د بنځو وهل او ورسره تاوترېخوالی د بې غیرته خلکو ځانگېر نه گنم، خو په هر راز، نه غواړم چې کیسې درسره زیاتې کړم، صرف څو خبرې مې په ټول جدیت او خلاصو غوږونو واوره، که څه هم زما خو یوه خبره کول درسره زړه نه غوښتل، له همدې نن ورځې مې لارې درنه جلا او رخصتولې مې، ولې بدبختانه مور او پلار مې درته راوترلم، د ډېر سخت گواښ سره یې مخ شوم، خاص د دوی په خاطر ترڅو بد دعایي او ازار ونکړي، د ځان غولونې په دې بهانه چې گویا خیر هر انسان په ژوند کې اشتبا کوي، ستا ددې ټولې نه جبرانیدونکې بې لارې سره سره یو چانس درته بیا هم

درکوم، ممتا دا په دې معنا نه ده، چې ستا گنا کوچنۍ او د بښلو وړ يې، يا زه دومره بې غيرته يم، چې په دې هر څه سترکې پټې کړم او بيا هم ستاسره ژوند کولو ته ترجيح ورکړم، هېڅکله نه، خو څنگه مې چې ووبل يوازې او يوازې د سپينزېري پلار او بوډۍ مور په خاطر مې، دا ناشوده پرېکړه پر ځان تحميل کړه، خو تر هر څه مخکې لمړۍ عذر درته کوم، دا مې سر، دا مې لمن، د خداى لحاظ ومنه، نور مه زما، نه مې د کورنۍ او نه هم دخپل ځان، خپلې کورنۍ د عزت، آبرو، نام او نښان سره لوبې کوه، که د کوم مشکيل يا مجبوريت له مخې ددې کار ته مخه کړې وي؟ ووايه که مې رسيدگي ونکړې شوى، مشکيل مې دې رفعه نکړې شو، ټوله ملامتيا دې زه په خپله غاړه اخلم، حتا که غواړې چې دنده پرېږدم، شپه او ورځ په دې اتاق کې تاته، ستا غوښتنو ته واړوم، هم په سر سترگو، او کنه نو بيا هم درته وايم چې ښه په خلاصو غوږو يې واوړه، دا کلی کور ټول زما د صميمي ملگرو، دوستانو ډک دى، چې معمولي غلط قدم پورته کړې، ماته احوال رارسېږي، په ولا باالله صمت الله قسم چې دا ځل دې له اندک بې لارۍ خبر شوم، ولو که هر څه کېږي، د يوې ساه اخيستلو اجازه هم په دې کور کې نه درکوم، همغه شيبه زما لخوا په شپاړسو شگو طلاقه يې، خپل شملور پلار ته دې

داستان نستان

دا څه اورم؟

سپارم، نور ته پوه شه او خپل هغه فامیل دې چې ته یې په دې روحیه ستره کړې یې او دا تربیه یې درکړې.

له همدې سره مې جیب ته لاس کړو، خپل مبابیل مې راویستلو، لمړی سیمکارت مې ترې ویستلو، دوهم مې نوی اخیستی و، لایې نمبر نه و تیت، له همدې نوي سیمکارت سره مې غېږ کې ورواچولو زیاته مې کړه:

- اممم! دا دې سیمکارت او مبابیل، نور زه درنه ولاړم، ښه فکر پرې وکړه، خوښه دې، له ما سره دې تردې وروسته د یوې رښتنې مېرمنې په صفت ژوند کولو ته غاړه ایښوده او که دې لاره جلا کوله، خپلې کورنۍ ته دې ورتللي، یا دې د بل هر چا سره واده کولو، اختیار لرې.

په همدې خبره له اتاق نه راووتلم.

که څه هم دې ته خو مې د بیا ژوند راسره کولو د چانس خبره وکړه، مگر ضمیر مې هېڅ نه منله، چې ددې ښځې سره نور دا باقی ژوند څه، حتا یوه لحظه هم تېره کړم، خو یقین وکړئ زه اول تر اخیره له هېڅ ګناه نه دومره نه وپرېږم، لکه د مور او پلار له بد دعایې او آزاره، له شک پرته صرف ددوی او هغه خور په خاطر مې کوم چې زما بدل شوې وه، دې د

داستان نستان

داڅه اورم؟

زهرو غورپ کولو ته غاړه کېښوده، چون نمورې خور مې هم ډېره يوه سنگينه او باحيا نجلۍ وه، ان په نهه کلنۍ يې د قرانکريم حفظ وکړو، خو بدبختانه زما په شمول کورنۍ مو ښه ورسره ونکړل، يو خوا مو د شريعت خلاف په واده کولو کې يې ددې هېڅ رايه وانخيستله او عيني حال کې مو يې د بل شرعي حق مهر نه هم محرومه کړه، چون ددې د مهر په بدل کې مو زما ښځه وکړه، بلخوا ښو خلکو ته مو هم نه وه ورکړې، له اولې ورځې سخته پکې خفه او تر فشار لاندې وه.

خو په هر حال د تېر په څېر او نرمال ډول سبا د شنبې په ورځ سهار وختي بيا د خپلې دندې په موخه غزني ته لاړم، خپل کار ځای ته درسېدو سره سم مې ملگري وهاب ته زنگ وکړو، زموږ په کور کې له تېر ټول رازنه مې خبر کړو او زياته مې کړه: ښځې ته مې وروستی اخطار ورکړی، مقصد وروره! که زحمت هم درته کېږي، ته يې لږ لږ تعقيبوه، دا ځل دې که مزې معمولي بې لاري هم پکې وليده، ماته احوال راکړه، قسم مې کړی په ولاهې که يې پرېږدم، چې د خضر بابا لور شي او نه به مې نور د مور او پلار خاطر وکړم.

وهاب راغبرگه کړه:

داستان نستان

دا څه اورم؟

- څه دا ځل دې ښه کړي، چې نور دې څه نه دي ورته وييلې، يوازې سړيې دې ور خلاص کړي، اول خو که انسان وي؟ انشاء الله پوه شوې به وي، توبه به يې ايستلې وي، نور به له دې بد عملۍ لاس واخلي، ولې که لا يې هم ستا له انسانيت نه سوء استفاده وکړه، خپلې بد فعلۍ ته يې دوام ورکړو، بيا نو څنگه دې چې وويل، څومره چې زر کېږي، ځان ترې خلاصول يې تر ټولو ښه حل لار ده، ښځې کمې نه دي، حتا له بدې ښځې نه چې سړي بيخي بې واده زور شي پرې بهتره ده، مابيل کې مې چارچ کم دی، چې خاموش نه شي، څه نور دې په الله ج سپارم ډاډه دې خپل کار کوه، زه يې څارم.

په همدې خبره مې د مننې ترې کولو او مخه ښه سره تماس ور قطعه کړو، له دې وروسته به مې هر مازيگر له وهاب نه احوال اخيستو، دده ځواب به هم مثبت و، ان تردې چې څو مياشتې ووتلې، وهاب ويل:

- نه انشاء الله هېڅ ستونزه نشته، له همغه ورځې نه چې سړيې دې ور خلاص کړي، بيا مې څه خرابي نه ده پکې ليدلې، تل دې د کړکۍ پرده کش وي، هغه حراموني هم اوس نه وينم.

په دې خبره مې له وهاب نه د تل په څېر بيا هم مننه وکړه، که څه هم څنگه چې ويل کېږي: د ملغلرې يو آب دی، چې لاړو نور معنا نه لري،

داستان نستان

دا څه اورم؟

مخکنۍ کړې بې لارۍ يې ډېر سخت ځورولم، خيال او هواس مې يې ټول هوایي کړي و، ولې بيا هم دا چې له نور تخریب نه يې لاس اخیستی و، د وهاب په خبره خوشحاله شوم.

لنډه دا چې شپږ، اوه میاشتي مې يې کوم د بدو غږ وانه ورېدو، زه به هم د پخوا په شان هره پنجشنبه کور ته راتلم، دوې شپې به مې کور کولې، د شنبې په ورځ به واپس راتللم، له پلوشې سره مې يې هم د تېرو بد عملیو له وجې هېڅ تعصب نه کولو، چې گویا ته خو همغه بنځه يې، نه بلکل مې ځان نه پرې پوهولو، هغه درد مې يې پټه په خپل زړه تېرولو، اما څنگه چې وایي، علت ورکېږي، عادت نه ورکېږي، همداسې ده، زه ورته خوشبین وم، خو د ظالم لور لا هم د خپل عادت نه لاس نه و اخیستی، بدبختانه یوه ورځ بیا دا زېږی راباندې وشو، غزني کې وم، سهار وختي لمونځ مې لا نه وکړی، تیاره وه، چې د مور له مبابیل نه مې زنگ راغلو، په بې وخته زنگ راتلو يې ورخطا شوم، زړه کې مې کړل: الله ج دې خیر کړي.

موبایل مې اوکې کړو، ترڅو مې بلې وېل، د پلار مې په جگ آواز ډېر غوسه ناک او دردېدلی غږ راغلو، کړل يې:

- څاروانه! اورې؟

داستان نستان

داخه اورم؟

- هو، اغاجانه! اورم خیرت دی؟

- خیرت زموږ په نصیب کې نشته زویه! چې هر څنگه یې کوي راشه ددې فاحشې دې نور یوه غمه وخواه، تردې خبرې وروسته یې غږ کله وډ شو، څه پلار ډېر قهرجن و، واضیح نشوی غږېدی، څه د شبکې ستونزه وه، بالاخره کوشي مې مور واخیسته، که څه هم ژړل یې، خو بیا هم نسبت پلار ته مې، څه ناڅه یې خبره صحیح کېده، په سلگیو سلگیو کې یې کړل:

- یو ځل خو ورځې مخکې د شپې مې حاوبلی کې بوشکې ډکولې، د کلا له شانه ستا د کوټې بام ته تېرې راوار شوې، د بام له څنډې حاوبلی ته راولوېدې، چې اغاجان دې وروتلو، څه شی یې ونه لیدل، خو د پنبو دربار مویې واورېدو، چې څوک وتنبول، هغه خبره خومو له تانه پته کړه، بیا مې دې بنځې ته وپل نور به زه هم د شپې ستاسره اطاق کې ځملم، لکه چنگړۍ داسې راوشکېده کړل یې: له ماسره مه ځمله، په ځان او په لور دې پیره وکړه، زه څوک نه راسره پرېږدم، نور مې هېڅ ورته ونه وپل، خوله مې پته ونيوله، ترې راروانه شوم.

نن بیا د شپې دولس بجې وې، د دروازې د قید په ورو، ورو کړپي راوینسه شوم، چې ځان مې سم را بیدار کړو، ورته غوږ شوم، ډېر ارامه

مې د دروازي د خلاصېدو غږ هم واورېدو، زړ مې دې په اغاجان غږ وکړو، چې دروازه خلاصه شوه، څوک رانوتل، په دې سره معصومه هم راوښه شوه، اغاجان دې تر مخ شو زه له اخيره پسې شوم، د دهلپزه ور يې چې راخلاص کړو، مخامخ ستا د اطاق په زينو کې يې دا خريمه تر مخ وه، دوه کسه غلي غلي پسې و، غوښتل يې اطاق ته نوځي، زمور د وره ور خلاصولو سره، دا فاحيشه زر اطاق ته ننوتله، لوندانو يې بېرته په شاه رامنډه کړل و تنبول، د سپورمې رڼا وه، خو مور ونه پېژندل، تر دروازه چې ووتل معصومې له کرکې نه ليدلې و، وېل يې: يو مې ونه پېژندو خدايزده څوک و؟ دا بل د پلوشې خپل د کاکا زوی و.

خو هر څوک چې و، دوی خپله مخه ونيوله ولاړل، اغاجان دې چې واپس له دروازي ترې راوگرځېدو، د بېلر پيپ يې راوخيستلو، خريمه ته دې ورغلو، لمړې خو يې ور نه ورته خلاصولو ځان يې په ويدو واچولو، چې ور يې خلاص کړو، خدايزده کوم پيپ به يې وهلې وي کنه؟ سپينبري سړی دی، چېرې د بېچاره زور پرې رسېږي، پيپ يې کلک ونيولو، دې هم سمې منگولې وراچولې، لکه کيچي داسې کرچېدل، منکر شوه ويل يې: زه په هېڅ هم نه يم خبره، کور ته به مو غله راغلي وي، د مور کيسې لا دوام لرلو، په خبره کې يې ورولوېدوم.

داستان نستان

دا څه اورم؟

- اوس مه ترې ژاړئ، ما خو يې يو كال مخکې پير په لاس کې ورکولو، تاسو يې مخ کې ودرېدئ، کني ما ان له اولې ورځې پيژندلې، سترگې يې دښځې نه دي او نه به په ټول ژوند ښځه شي، لا مې خپلې خبرې نه وې تکميل کړې، چې بيا مې د مور په جگ او از د ژړا سره گډ غږ تر ما تېر شو:

- اااا کاشکې زويه! همغه وخت مو ستا په خوله کړي وى، ددې سپک لوبني نه مو ځان خلاص کړى وى، داسې پښېمانه يم لکه هندو په کلیمه.

- ژاړه مه خیر اوس هم چې راسره موافق شوى صحيح ده، اغاجان ته ووايه چې ځان يې تيار کړي، زه همدا اوس دې ته هم زنگ کوم، ترڅو زر تر زره يې مخ ورک کړي، فقط ورته ووايه خپلې دروازې ته يې له لرې ورخوشې کړه نور ته ترې راځه. اگر چې نسبت ددې تېر اختياري ته خو شيطان راته وايي، ترڅو همدا اوس درروان شم، داسې درس ورکړم، چې اووم پوشت نسل ته يې هم درس پاتې شي او بيا د چا د عزت او دروازې سره داسې لوبې ونکړي.

- نه زويه! هلته دې خور ددې کفارو په کور کې ده، خدايناخوسته چې بيا ددې کمچنى سخور تر هغه ملنگه ونه باسي، اوس يې هم په اور

داستان نستان

داخه اورم؟

پخه کړې، اول دې ښه خبره وکړه فقط مخ یې ورک کړې، وروشرې، زموږ د خورولو او دروازي د سپکولو سزا دې خدای ج ورکړي.

- سمه ده مورې! لمونځ مې نه دی کړې، څه فعلاً مو الله ج مل شه، زه مو وروسته احوال اخلم!

له همدې سره مې د مور نه تماس راقطعه کړو، پلوشې ته مې زنگ وکړو، له اوکې سره سم یې په ژړا کې کړل:

- بلې خاوانه اورې؟!

- هو اورم، فاحشي! تا بیا خپل عمل ترسره کړو او ژارې هم لات ته!؟

د ښځې د مکرانه ژړا غږ لوړ شو او په قسمونو یې پیل وکړو، چې گویا مور او پلار دې دروغ وایي، زه په هېڅ نه یم خبره، کور ته غله رالوږدلي او که هر څوک و؟ دوی یې په ما راپروي، خبرې یې لانه وې خلاصې غږ مې پرې وکړو:

- بس، بس نور خبره ختمه ده، ډېر وخت مې درکړو، عذر مې درته وکړو، د خدای لحاظ مې درته وړاندې کړو، خو ودې نه منلو، اوس مې دې د بیولالو د اورېدو لپاره زنگ نه دی درته وهلی، څنگه مې چې پس له عذر، زاریو درته ویلي و، نور له همدې لحظې زما لخوا په سلو

داستان نستان

داخه اورم؟

طلاقونو طلاقه یی، ورشه دهغه چا سره واده وکړه چې زما او زما دکورنۍ پت او عزت دې ترې قربان کړل، له دې وروسته ستا لپاره زما په کور د یوې دقیقې تم کېدو لپاره هم ځای نشته، وروڅه اغاجان مې حویلی کې درته ولاړ دی، تر خپلې دروازې پورې دې رسوي، فقط زر ترزره دې مخ ورک کوه.

نور مې تماس ترې راقطعه کړو، په اودس او لمانځه پسې جگ شوم، نیم ساعت وروسته مې بیا مور ته زنگ وکړو، له سلام وروسته مې کړل:

- څنگه مو وکړل؟

مور مې راغبرگه کړه!

- الااااا داسې نخرې یې وکړې زویه! تا چې دتلو ورته ویلي و، حویلی ته راووتله، په سپکو یې شروع وکړه، په خپلو متیو او سینو یې خولې ولگولې ځان یې تک شین او زخم زخم کړو، په همغه حالت تک تنها له کوره ووتله، د ولایت سرک ته ورواوبننه، اغاجان مې دې له اخیره پسې ورو لېږلو، ترڅو سرک ته ورسېدو، دا مو ترته ختلی وه، اغاجان دې واپس کور ته راغلو.

داستان نستان

داخه اورم؟

- بنه يې کړي چې واپس ترې راغلی، بلا مو پسي، مه پسي گرځئ، انشاء الله هېڅ هم نه کېږي، زه مو احوال اخلم، که ضرورت شو، همغه ساعت ځان درسوم، فعلاً زموږ کار شروع شو، خدای ج دې مل شه!

- بنا زويه! څه مخې ته دې بنه، خدای ج دې وساته!

تماس مو قطع کړو، په دې نه وم خفه چې بنځې ته مې طلاق ورکړو، يا مې ژوند گډه وډ شو، يوازې خور (عالیه) ته مې اندېښنه و، کوم چې زما د بنځې په مقابل کې بدل شوې وه، د غرمې د ډوډۍ په محال چې له کار خونې د وتلو اجازه راکړل شوه، بهر راووتلم، زنگ مې ورته ووهلو، مبابيل يې خاموش و، له دې سره مې اندېښنه لا زیاته شوه، لنډه دا چې مازيگر مې بيا زنگ ورته وکړو، دا ځل هم زنگ ورنغلو، له دې سره مې بېخي زړه وروختلو، کور ته مې زنگ وکړو مور، پلار او کورنۍ خور مې معصومه هم په دې اندېښمن و، چې د عالیه مبابيل خاموش و، هېڅ احوال يې نه ترې لرلو، مور ته مې ډاډه ورکړو، چې خیر خدای به څه نه کوي، ډېره اندېښنه مه کوئ، سبا زه له شرکت نه روخصت اخلم، ورځم احوال يې اخلم، په دې سره مې گوشي پلار واخيستله کړل يې:

- ته مه راڅه زويه! چې له کار نه دې ونه باسي، لار هم ډېره ده، سهار مې چې چای وخورلو، زه ورځم وينم يې.

داستان نستان

دا څه اورم؟

- سمدۀ اغاجانۀ ! زه يا ته مقصد چي يو څوک ورشو، له حالۀ يي ځان خبر کړو.

- هو، هو زويه ! څۀ ارامه اوسه سبا انشاءالله زه ورځم !

په همدې خبرۀ مو د خدای ج پامانۍ په کولو سره تماس قطعۀ کړو، د شپې تر تېرېدو وروسته سهار مې بيا لمړی عاليه ته زنگ وکړو، شبکې همغه ځواب راکړو چي گویا موبایل يي خاموش دی، بيا مې کور ته زنگ وکړو، له سلام او حال احوال تر پوښتنې وروسته مې پلار کړل:

- زه يي کور ته ور روان وم، خو همدا اوس د عاليه له خسر خيلو نه، چا زنگ کړی و، وېل يي: ستاسو لور ته يي خاوند طلاق ورکړی، لږ ناروغه وه، د سپين ماڼه روغتون ته مو راوستلې، پسې راشئ دريې ولئ. دا دي اوس له دروازې ووتلو، زه او مور دې دواړه روغتون ته وروان يو.

که څه هم زړه مې سخت درد وکړو، خو پلار ته مې ورغبرگه کړه:

- بنا، څۀ خداج مو مل شه، پخیر ورشئ، څه چي تقدير وي، بله نه کېږي، همدې کې به مو خیر وي.

نور مو تماس قطعه کړو، بالاخره دوی چې کله روغتون ته ورسېدلې و، لوری یې د بستر په چپرکت پرته، سیروم پرې چالاند او ټول بدن یې تک تور او شین زخم زخم، لکه سپیانو چې خوړلې وي، په ډېر بد وضعیت کې یې لیدلې وه، ان په مخ یې څو سوکان ډېره مضبوطه، مضبوطه وهلې وه، چې د پرسوب له وجې یې څو شپې سترگې نه لوڅېدې، نموري روغتون ته یې هم یوه تربره راوړې وه، د دوی له کور نه هېڅوک هم نه و، ورسره، خو مور او پلار مې دا د وهلو او سخت ظلم ورسره کولو خبره یې له مانه پته کړه، صرف ووبل: عالیه مو کور ته راوستله زویه! طلاق یې رښتیا ورکړی، یوسف یې هم ترې گرځولی.

له یادولو دې پاتې نه وي (یوسف یې یوازنی ورکی یونیم کلن زوی و) ډېر هوښیار او بیدار هلک و، زموږ په شمول پخپله مور یې عالیه هم زښته زیات گران و، خدایي چې شي په طلاق مې یې دومره زړه بد نشو، اما ددې خبرې په اورېدو مې زړه سختې څړیکې وکړې، خود ظالمانو سره څه کوي؟ په هر حال خپلې خبرې ته راځم مور ته مې د ډاډ ورکولو په پار کړل:

- خیر مورې! خدای ج به خیر پېښ کړي، یوسف هم کوچنی دی، بې موره یې دوی شپې هم نشي ساتلی کوندې وي، په زړه یې د رحم اوبه تویې شي، راویې لېږي.

په دې سره مې مور په زړا شوه، زما هم سترگې راډکې شوې، خبرې له دواړو نه ولاړې تماس مې ورقطع کړو. درې څلور ورځې وروسته زه هم د جمعې د روختی په پار له غزني نه راروان شوم، خو له بدمرغه کور ته د رارسېدو سره سم مې د عالیه په ډېر بد وضعیت سترکې ولگېدې، لایې هم د مخ پړسوب نه و ناست، بدن یې ځب ځب، ټوله تکه توره او شینه وه، زما د ولې؟ په ځواب کې یې کړل:

- پلوشه په چیغو او ژړا کور ته راننوتله، لاسونه او غاړه یې په وینو سره و، وېل یې ټول راباندې راټولو شول، لمړی یې ښه ووهم، له وهلو وروسته یې تر دروازه بهر ایساره کړم، چې نوره زموږ نه یې پکار ورځه خپل کور ته دې.

په دې سره دوی د خپلې غوسې سرولو لپاره په ما راټول شول، ډېرې زاری مې ورته وکړې چې زما یې څه گنا؟ خو چا مې غږ نه اورېدو، اخیر کې کریم په مخ په سوق ووهم، نور نه یم خبره شوې، روغتون کې په هوش راغلم.

داستان نستان

داڅه اورم؟

د خور له خولې ددې خبرو په اورېدو سره ته وا اور مې واخيست، پرته له چای څښلو او دمه جوړولو جگ شوم، په کوټ بند ځوړند جمفر مې واغوستلو، ورته کړل مې:

- ته سیلاب نه یې راوړې، ماغوندي ورور لري، صرف یو ساعت صبر وکړه، داسې ناز به دې واخلم، چې تر اوسه بل ورور د خور نه وي، اخيستی. له همدې سره یې په ټوک، ټوک وجود راټوپ کړل، مخ کې مې ودرېده ان ترزنه یې ونيولم، بلاخره هر څه مې چې وکړل، اجازه یې رانکړه، جمفر یې واپس رانه ویستلو، کني ډېر سخت عصباني شوم، زړه کې مې وچې ورځم، به هر یو یې چې په گوتو راغلو، داسې درس به ورکوم، چې د ټول عمر لپاره یې عبرت شي او ورته بنیم به چې وهل داسې وي، بې غیرتو په بنځو مو زور رسېدلی؟ ستاسو خور او لور زموږ فت او ابرو لوټ کړل، مگر بیا هم دا چې بنځه وه، زما ضمیر نه منله ترڅو وار پرې وکړم او تاسو یوه بې گنا بنځه داسې بې رحمه وهله؟

خو په هر راز د خور د سخت ممانعت له وجې مجبور شوم، هر څه مې خدای ج ته وسپارل، شپې ورځې تېرېدې، که څه هم نور ارامې شوه، له هغه سپکو سپور کیسو مو غوږ په کرار شو، ولې بیا هم زما په شمول ټول د کورنۍ غړي مو لکه خوب چې وینو، هواس او خیالات مو ټول یو

داستان نستان

داخه اورم؟

قسم هوایي و، هېڅ موپه خپل نرمال ژوند کولو تمرکز نه راټولېدو، دا یې هم په هر حال، خو ورځې وروسته د عالیه زغم ختم شو، په زوی پسې یې زړه وختلو، ان تردې چې د خو نورو ورځو په تېرېدو بېخي پسې بې تابه شوه، شپه او ورځ به یې په مخ اوبنکې راروانې وې، ژړل یې، لمړیو کې خو مو ډاډ ورکولو، چې گواکي هر څه هېر کړه، داسې وگڼه لکه واده کول، زوی او طلاق دا هر څه دې چې یو خوب لیدلی وي، د پیغلټوب د وخت په شان دې خوشحاله او ارامه بیا خپل ژوند ته دوام وکړه، مگر څنگه چې کوم شاعر وایي:

که زړه ته سل تسلي ورکړم

سترگو لیدلی جانان کله هېروینه

ددې هم له یوسف نه زړه نه صبرېدو، بالاخره تنگ یې کړو، بله ورځ ورته غوسه شوم، کړل مې:

- انسان ته یو ځل خبره وشي، له دې وروسته دې په مخ اوبنکې ونه وینم، نور غمونه او اندېښنې مو کم دي؟ چې یو تانه و لیبوني کړي...

خو دې خوارکی په ځان او خپله ژړاه واک له لاسه ورکړی و، اما له دې پس به یې زموږ نه پټ، پټ ژړل، کله به یې د اطاق ور پسې قلفک کړی

داستان نستان

داخه اورم؟

و، کله به بلاخانې ته جگه شوه، هلته به يې ژړل، هر سهار به چې راپاخېده بالښت به يې په اوبنکو لوند خوشت و، ټوله شپه به يې ژړلي و، ان تردې چې شپږ مياشتې وروسته ډېر سخت عصبي تکليف ورته پيدا شو، بسته يوه شپه، ورځ به يې حاله شوه، په هېڅ به هم نه خبرېده، سره ددې چې ډېرې دواوې مو هم پرې وکړې، خو ښه نشوه، همغه شان عصبي حملې به پرې راتلې، په شپو او ورځو به يې هوشه وه، رڼې سترگې به يې نيولې وې، نور يې نه څه خوړل، نه يې څښل، صرف کله کله به يې همدې بې حالۍ کې هم د يوسف نوم واخيستلو، خو څنگه مې چې وړاندې ووبل، سره د هر ډاکټر د دوا خوړلو يې ناروغي د هرې ورځې په تېرېدو سره زياتېده، لنډه دا چې يو کال پس يې خپل مظلومانه روح لايزال څښتن ته تسليم کړو، په حق ورسېده، اما له بده مرغه ان تر ساه ورکولو وروسته مو هم چې هر څه پرې وکړل، لا يې هم سترگې پټې نه کړې، بالاخره د خپل وړکي زوی يوسف جان د ليدلو په ارمان مو يې لوڅې سترگې په لحد کې کېښوده خاورې مو پرې ورواړولې. انا لله وانا اليه راجعون.

پای

موندلی مبابیل

د جمعی په ورځ به اکثره وخت د تفریح په پار کارت سخی زیارت ته تللم، چون کور ته مو لنډ و، کوم مصرف مې نه پرې راتلو، په همدې اساس دا ځل هم د جمعی ورځ وه، تر کرکی مې وروکتل، په زیارت کې او زیارت ته څېرمه پوره ګڼه ګڼه وه، زانګوګانو ټالونه وهل، د ماشومانو چغ او پوغ و، سم له لاسه ورو روان شوم.

چې ور ورسېدم، څنګه چې له کور نه مو ښکارېدو، رښتیا هم دا ځل نسب نورو وختونو ته ګڼه ګڼه ډېره زیات وه، ولې چې نوی کال و، د نورو د میلې په پار ډېری خلک فامیلی راغلي و، فرشونه یې هوار کړي و، دیګونه (پخلي) یې کول، چا تازه میوې او خواړه شربتونه له ځانونو سره راوړي و، زه خو دقیقې هاخوا دې خوا وګرځېدم، له تاسو یې څه پټه، طبعاً د ځوانۍ دوره کې په ښکلو نجونو پسې د سړي نظر اوړي، له ما هم د زانګوګانو، کفترو او نورو بېلا بېلو لوبو د سیل کولو، تر څنګه ځینې ځوانې نجونې د ښو ترقاتو او سترګو تر ګونجو، تقیې دې، که څه هم سنگارونه یې کړي و، نوې نوې جامې یې په تن

داستان نستان

داخه اورم؟

وي، ټولې ښې ښکارېدې، د نوځوانانو يا هم مجردانو په حواسو هري يوي کم او زيات راج کولو، اما يوه نيمه به بيا د سينگار کولو علاوه طبيعي هم ډېر ښکلې وه، سم يې زړونه وربښکل. خو په هر حال له گرځېدو راکرځېدو ستړي شوم، ممکن ځينو ملگرو کارته سخي زيات ليدلی وي؟ د انگرې داخلي جوړښت يې سپاچه، سپاچه دی، له ټولو پاسنی سپاچه ته يې وروخلم، چون هلته تر ډېره غيرې فاميلي، جره نارينه ناست و، د اوږې دسمال مې رالاندې کړو، د سپاچه په خنده کېناسم، مبابيل مې راويستلو، يو ملگري ته مې زنگ وکړو، له بدمرغه نمبر يې بند و، کني زړه مې و، چې راويې غواړم، يوه څه به مور هم وخورو يا وڅښو، خو دا چې تنها پاتې شوم، خو دقيقې نور هم ناست وم، بلاخپره، کور ته د راتلو په نيت راپاڅېدم، له دوه، دريو سپاچو رابښکته شوم، په څلورمه د يوه گلدان ترڅنگ، د انرژيو د خالي بوتلونو او بيسکوتو د کاغذو مينځ کې يو غټ گلکسي مبابيل پروت و، زر پرې ورټيټ شوم، د يو بيسکوت د کاغذ سره جوغت مې راپورته کړو، د اوږې په دسمال کې مې پېچلی لاس کې غلی ونيولو، نور مې ونه کتلو چې روغ يې که خراب؟ وپېرېدم، څو هسې نه څوک دعوه پرې راوکړي، تر ډېر مې غوږونو انگازې کولې چې اوس به له شانه غږ راپسې کېږي، اوس، مگر څه مې وانه وربدل، له گڼې گونې راووتلم، د

زيارت له عمومي دروازي بهر د هديرې منځ كې، كوم چې زمور د كور طرف ته لاره پكې راتېره وه، غلى مې لږ، لږ وكتلو منځنۍ بټنه مې يې كليک كړه صفحه يې روښانه شوه، خو په داخل كې يې د نورې لاس وهنې لپاره رمز غوښتلو، واپس مې يې صفحه خاموش كړه، دا چې له جوړوالي يې هم ډاډه شوم او ډېر نوى سېټ و، زيات ورته خوشحاله شوم، چون له يوې خوا مې تيار يو غټ مبايل ته ضرورت و، خپل مې نور له كاره لوېدلى و، پټه دې نه وي د اخيستلو پيسې مې يې هم نه لرلې، بلخوا كه فكر مو كړى وي؟ موندلې شى كه هر څو ناچيز هم وي، هسې لمړيو كې يو څه خوشحالي لري. خلاصه كور ته د رارسولو سره سم مې د كمپيوتر سره وصل كړو، رمز مې يې پرې والوزولو، فوراً په سكرين زما په سن د يو ښايسته زلمي تصوير په صفحه راغلو، بيا مې كرديت پكې وكتل (۴۱۲) افغانۍ او تقريباً (۱۸) جې بي انټرنيت پكې و. دا يې لا بله خوشحالي، له دې هر څه نه په دې خبره ډېر خوشحاله شوم، چې د كوم غريب سړي نه دى، تر څو زړه يې پسې وخوږېږي، يا بل وانخستلى شي، ولې چې غريب سړى مبايل كې دومره كرديت او انټرنټ نشي اچولى، نور له پيام پانې راووتلم، چې ومې ليدو فسيوك هم خلاص ترې پاتې وو، ډيتا مې پرې راچالنده كړه، ايډي يې د (يونس افغان) په نوم وه، ټوله ايډي مې سر تر پايه چك كړه، ډېر باادبه؛

دیني، هر اړخیزه علمي او معلوماتي پوستونه یې کړي و، پوستونو ته په کتو یې ډېر فعال، شریف، وطن دوست او له انسانیت نه مالمال انسان ښکارېدو، ان تر دې چې زړه کې راتېره شوه: د داسې شریف او هېوادنۍ مینې ته ژمن، کاکه ځوان خپه کول خو ولاکه مناسب وي.

خو په هر حال له فیسبوک پانې راووتلم، گالري مې راوسپړله، لمړۍ پوښه کې دوې، درئ د عبدالله مقري، دوې د میرمن نغمې میهنې سندري پکې وې او یوه هم د لطیف ننگر هاري، هغه سندره وه، چې وایي: لولفه شوم اور مې واخیست ای بچیانو! ستاسو کور افغانستان یم...

دوهمه پوښه مې را خلاصه کړه، سلگونه عکسونه پکې و، ډېری یې د نظامي کسانو و، خپله یې هم زیات عکسونه په نظامي ینفورم کې اخیستي و، ځینو کې تنها؛ ځینو کې له ملگرو سره ولاړ و، همداسې د پوهنتون نه د فراغت په خولۍ او چپنه کې د جشنواری د دورې په انفرادي او همصنفيانو سره په مجمعي توگه ئې ډېر عکسونه اخیستي و، له دې هاخوا ډېر نور دغیرې نظامیانو، ښو، ښو منظرېو، گلانو، حیواناتو... عکسونه یې پکې ځای په ځای کړي و، خو ددې ټولو سربره یوه پوښه کې ځانته تقریباً دېوې پنځه ویشته یا هم دېرش کلنې

داستان نستان

دا څه اورم؟

ښځې شپږ، اووه عکسونه و، څلور يې په يوازې ځان اخیستي و، په دريو نورو کې يو بېرې سپين پوستی ماشوم هم ورسره دی، په يوه عکس کې ورسره ناست دی، بل کې ولاړ دي، دريم کې يو بل ته ورغارې وتلي، خو دغه د ښځې او ماشوم عکسونه له ورايه ښکارېدل، چې له پخواني کاغذي عکسونو نه اخیستل شوي و، په ټول کې داسې تصور ترې کېدو، چې ممکن د همدې ځوان او مور يې سابقه عکس به وي، چون د فېسبوک د بگرونه په لمړي نمايش کې يې هم د ډيرې مينې له وجې، درې، څلور عکسونه له همدې عکسونو لگولي و، نور نو والله علم.

لنډه دا چې مبايل مې هر اړخيزه چک کړو، څنگه مې چې وړاندې ووېل ددې سربېره چې ښه نوی، او د هغه وخت ماډل بالا سيټ و. (۱۲۸) جی بی حافظې له پاسه (۳۲) جی بی میمری کار د یې هم درلود.

تر چک کولو وروسته مې دده فېسبوک پاڼه هم بېخي پکې بنده نکره، خپله ايډي مې په بل فېسبوک اپليکشن کې خلاصه کړه، نور مې بې غمه خپله استفاده ترې شروع کړه، خو هره ورځ به مې يو نوي، نوي داسې څه پکې ليدل، چې وجداناً به يې ټکان راکولو، د بېلگې په بڼه يوه ورځ مې هسې گوگل ډريو (Drive) راخلاص کړو، ټول يې د

پوهنتون، کورسونو، نظامي تعليماتو مهم اسنادونه پکې ذخيره کړي و، همداسې نور، فکر کې به راتېره شوه چې گویا دا سړی به یې مایل پسې واقعاً ډېر خپه او پرې کاریاب وي، بده ده، راځه د یو واقعي ځوان په صفت ځان ثابت کړه، کومې شمارې چې پکې ثبت دي، زنگ ورته وکړه، له طریقه یې مالک راپیدا او مایل یې ورته وسپاره. خو همحال به برعکس دا فکر راباندې غالب شو: چې گویا ما خو یې څه سیمکارت له مایل نه دی ایستلی، که پسې خفه وی؟ یا یې په اسنادونو کاریاب وی؟ زنگ به یې پسې کړی و، یا به یې راوکړي، کنه نو څه په روع سرداغ لگوي، په همدې کې شاوخوا شل ورځې نورې هم تېرې شوې، اما تردې دمه یې چا پوښتنه ونکړه. کله به فکر کې راغلل: ممکن صاحب یې مړ وي، چې هېڅ پته یې نه لگېږي، ځوانی او افکارو ته یې په کتو یې، زر به مې کړل: خدای ج دې نه کړي د مرگ لایق خو نه دی.

لنډه دا چې میاشت تېره شوه لایې هم چا پوښتنه ونکړه، بله ورځ هسې د ساعتري په پار بیا مې دده فیسوک پانه را خلاصه کړه، له خلاصولو سره سم، کړنگ کړنگ دوه، درې مسېچونه ورته راغلل، دا دوه یې

داستان نستان

داخه اورم؟

هسي طنزي تصويرونه و، دريم مي راوسپرلو چي كتل مي د (سياره حيا) په نوم يوې نجلی له ادرسه ليکل شوي و:

- بيا هم سلامونه يونس جانہ! هيله کوم، نوره مي په انتظار مه کړوه،
حداقل يو څه خو ووايه!

مسيچ همدومره و، د بنځپنه نوم سياري حيا له ادرسه را استول شوې
دې ډول خبرې او مسيچ ته مي تلوسه شوه، د نورو مسيچونو په لټه
يې، د مسينجر په صفحه پورته پسې ورتېر شوم، چې ليدل مي، دوه
مسيچونه يې نور هم کړي و، د لمړي يې له مياشتې زيات وخت وتلی
و، خپله د مبايل صاحب هم لوستی و، د دوهم بيا (۱۵) ورځې وتلې
وې، دا نو بيا بې لوستو پاتې وو.

په لمړي مسيچ کې کوم چې خپله يونس هم لوستی و، ليکلي يې وو:

- يونس جانہ سلامونه!

داستان نستان

دا څه اورم؟

تر هر څه مخکې هيله ده، کامل صحت، او روحي سکن ولرې.

پس له سلامه باور وکړه کالونه کېږي غواړم اړیکه در سره ونیسم، خو څه ستا ستوری لوړ دی، جرئت در باندې در کول اسانه نه دي؛ څه مې پښتون غرور او حیا اجازه نه را کوله، له بلې خوا داسې الفاظ نه و او نه مې هم اوس پیدا کړي، تر څو څه ناڅه خو مې په هر ذربان کې ستا سره د خپل زړه د لیونۍ مینې نارې در باندې اورولې وی.

ستا سره تړلو نړۍ، نړۍ رنگینو هیلو یو تن انځور خو مې درته ښکاره کړی وای.

تاته د اندام، اندام؛ رگ، رگ لوربه، تنده مې درته ښودلې وای...

په پای کې د همدې دريو ټکو په کارولو سره یې مسېج را استولی و، نور یې څه نه ولیکلي.

گوته مې په سکرین کش کړه، دا مې پورته تېر کړو، د دوهم مسېج په لوستلو مې پیل وکړو:

- یونس جانہ بیا ہم سلام!

ځواب ته مې دې دوه سترگې څلور شوې څلور اته شوې اته شپاړس،
اما بدبختانه لاهم راملوم نشو.

ممکن پیام مې دې لوستی وي؟ خو هسې خبره یا له کوم مستعار ادرسه
دې گنلی وي، ملامت نه یې، پوهېږم چون نن سبا خصوصاً ددې
اجتماعي رسنیو په دور کې، داد مینې خبره یوه ممعاگرځېدلې.

خو هیله کوم ما دهغه خلکو له جم نه مه شماره، زه مې د خپلې خبرې،
یعني ستاسره د زړه له تله مینې لرلو د رښتینولۍ او اخلاص د ثبوت
لپاره ستا هر سوال، هرې پوښتنې او غوښتنې ته تیاره یم او له ویلو دې
پاتې نه وي، زه، ستا په ښه ځوانۍ، ښایسته وپښتو، قد قامت، ملک
او شتمنۍ نه یم مینه او نه مې له تېرو پنځلسو (۱۵) کالونو راهسې
مخامخ لیدلی یې، ما چې لیدلی یې هغه وخت وړکی ماشوم وې، د
گیرې دې نوم نه و، وینسته دې بې ترتیبه غټ و، زړې جامې دې په تن
وې، د ظاهري څېرې له مخې دې د مینې درباندي راتلو هېڅ درکې نه
و، له یو نیم فسبوکي انځور دې پرته، له همغه ورځې مې بیا ترننه نه یې
لیدلی. همداسې له شتمنو دې هم خبر نه لرم، وي که، نه وي؟ مهم نه
دي، مور شکر هر څه لرو اړتیا نه ورته لرم.

داستان نستان

داخه اورم؟

پس طبعاً اوس به دا سوال درته پیداشوی وي: چې نه دې لیدلی یم، نه مې د ژوند له نورو برخو معلومات لري، پس څنگه امکان لري چې څوک دې بیا د چا سره دومره مینه ولري؟

سوال دې په ځای دی، ځواب کې یې وایم:

- هرو مرو به دې یاد وي؟ شاوخوا خورلس، پنځلس کالونه له مخه چې ورکې ماشوم وي، که څه هم زه له تا ورکې وم، دومره نه پوهېدم، خورا وروسته، وروسته ورځ تر بلې مې چې سر خلاصېدو، په هغه ورکې ځان چې تا له کوم غیرت، جرئت، هونبیاړۍ نه کار واخیستلو، زما د پلار له ډېرې بدې ارادې او وحشت (جنسي تیري) نه دې ځان وژغورلو، هغه ورځ تا یوازې ځان ونه ژغورلو، بلکې له همغه ورځې دې زما توجه او تمایل هم د ځان طرف ته درگرځولی او ورځ تر بلې زیاته دې په لور در زانگه کړې یم، ان تر دې چې میاشت مخکې لمړنی پیام درته کول مې، د بوټه درپسې ماتېدو کړس و. البته دا در ماتېده مې نه یوازې د پورته یاد ماشومتوب د ځنگړتیاو په اساس دې و، بلکې نن دې چې انځورونو کې د نظامي دریشۍ په مټ له رتبې (نښان) کوم قدرت وینم، له شک پرته زما د پلار په شمول، له مور سره دې د شوي ظلم د عاملینو، همداسې نورو هغه ټولو ځناورو په وړاندې چې ستا له

داستان نستان

دا څه اورم؟

ناتوانی، بېکسی، یتیمی، مظلومیت نه په استفاده یې ستاسو په کور ځمکو، مادیاتو، عزت او انساني حرمت ځناورنه حملې وهلې، په هر نوعه سزا ورکولو او غیچ ترې اخیستلو یې پوره، پوره برلاسی یې، خو لا هم په وړاندې یې هېڅ عکسل عمل نه بنودل یا هم معاف کول یې ستا په ډېره لویه میړانه او شهامت دلالت کوي، بناءً په ټوله معنا دې له معنویته متشره او ستا په شان د یو باشهامته، ستر انسان په غېږه کې د سکن کولو جل وهې مرغی یم، پس په خپل همت او غرور نه ډکه ځوانی دې قسم، که به مې غږ نه اورې او ترحم به نه راباندې کوي.

د ځواب په امید مو،

درنښت.

مسېج همدومره و، څنگه مې چې وړاندې هم یادونه کړې، د فېسبوکي شریفانه فعالیت سربېره، په مېایل کې ځای په ځای کړو مهمو اسنادو، مسنونو دعاگانو، یادگاري تصویرونو او ویدیوگانو... ته په کتو یې د یو ځوان په صفت روحاً د نارمی احساس مې کولو یا هم وخت ناوخت به د خپل وجدان لخوا یونیم نرم غږ راباندې کېدو، چې گویا دا مننه که

داستان نستان

داخه اورم؟

غيرت وي، يا د يو ځوان سره بنايي چې د بل ځوان له شخصي رازونو ډک مبايل يې ترې غلى كړى وي.

خو د سياره نامې نجلۍ لخوا ورته رااستول شو، مسېجونو په لوستلو سره مې د نمورې ځوان ليدو ته هم ډېره تلوسه شوه، چون دده په تېر ژوند كې ځينو ډېرو عجيب او حيرانونكو واقعاتو ته اشارې پكې شوې وې، په ټول كې داسې ترې بنكارېده چې د هلك ژوند له كتاب، كتاب جالبو او اوريدني خبرو ډك دى.

همدا و، سره ددې چې د مبايل ورته تسليمولو ته خو يې له وړاندې وجدانا قایل شوى وم، ولې ددې مسېجونو او مسېجونو كې د هلك د تېر ژوند په اړه د هياجاناتو د يادونو، په باب خپله دده له خولې د كيسه اورېدو په پار مې د نمورې يونس نامې هلك ليدو او يو فرصت وخت كې ورسره كناستلو، مجلس كولو ته ډېره زياته تلوسه شوه. مبايل كې يې د شمارو نملر ته ورغلم يوازې دوې شمارې پكې ثبت وې، دواړه مې دايرې كړې، د شبكې له خوا ځواب راكړل شو، چې گويا د دسترس په ساحه كې نشته يا هم خاموش دي، سبا سهار مې بيا امتحان كړې، لا يې هم زنگ تېر نكړو.

داستان نستان

داخه اورم؟

خو سره ددې چې ما عملاً خپل نیت او ځوانمردي وښوده، د مایل ورته سپارلو په پار مې بې په دواړو شمارو د تماس ورسره نیولو هڅه وکړه، ولې چې خاموشې وې، زما گناه نه وه، په دې سره مې له شرعي او انساني زاویو بار بار ځان ته له مسولیته د خلاصون ډاډ ورکولو. اما روحاً مې لاهم د نارامۍ احساس کولو، همدې ذهني کشمکش کې خو ورځې نورې هم تېرې شوې، ان تردې چې یوه ورځ ماسپینین دوی بجې وې نیم غرانگی ویده وم، د بالښت سره مې لږزه شوه، همدې موندلې گوشۍ ته زنگ وو، له اوکې سره سم مې غږ پرې وکړو:

- بلې!

برعکس د یو ځوان په صاف غږ، راغبرگه شوه:

- سلام وروره! ښه یې، وخت پخیر تېرېږي؟

- وعلیکوم سلام، شکر دی، ته ښه یې، پخیر یې؟

- هو، الحمد لله زه هم ښه یم، له نرمې خندا سره یې پسې زیاته کړه:

- یوه خبره مې درته کوله، که په قهر کېږې نه؟

- نه ولې، مهرباني.

داستان نستان

دا څه اورم؟

د خدا په ساتلو سره يې کړل:

- همدغه سيمکارت چې زنگ مې درته پرې کړی، سره له گوښۍ يوه
مياشت مخکې رانه ورک شو، فکر کړم تا پيدا کړې؟

- هو!

- بنا، څنگه واپس يې را کوي کنه؟

- نه!

- ټوکې کوي که رښتيا وايې؟

- څه ملانصرالدين درته ښکارم؟

لنډ يې وخنډل، پسې زياته يې کړه:

- بنا، څه سمه ده، مبابيل دې هم ستا وي، اما يوه ځواني خو وکړه.

- څه؟

- شايد ليدلي دې وي؟ ځالری کې مې د ملگرو عکسونه دي، چې
اکثريت يې اوس شهيدان دي، دا هم په هر حال په يوه پوښه کې مې د
موريو اووه، اته عکسونه دي، ته باور وکړه ټوله زندگي مې همدغه څو
عکسونه دي، له هر طريقه چې کولی شې، د واتساف؛ ويبر، مسپنجر

داستان نستان

دا څه اورم؟

او يا هم له کومې بلې هرې ممکنه لارې دې راته ولېږل، ټول عمر به دې په دعایم.

-رښتیا؟

-هو، قسم دی.

-څه، سمه ده توکل په خدای ج دا کار به وکړم، ولې په یو شرط.

بیا یې هم وخنډل راغبرگه یې کړه:

-لکه څه؟

-فعلاً چېره یې؟

-د کابل ښار پل څرخي سیمه کې یم!

-ښا ډېر ښه، شرط دا دی، چې ادرس درکوم، همدا اوس به په موټر کې راخېژې، مستقیماً به کارته سخي ته راځې، شپه به له ما سره کوي، خو د شرط اساسي ټکی دا دی، چې قسم به سر له همدې اوسه راسره کوي، د سیارې په اړه او د هر هغه څه په باب چې سیارې، ستا په تېر ژوند کې اشاره ورته کړې، هېڅ به هم نه رانه پته وي، نه به ذره دروغ وایې.

په دې سره سړي تقریباً په کړس وخنډل، راغبرگه یې کړه:

داستان نستان

داخه اورم؟

- ته به بڼه په پول صراط تېر شي، داسې تر خوږ گوتو خلک نيسه،
آوري؟!

په دې سره يې ماته هم خدا راوستله کړل مې:

- باور وکړه زښته زياته مې تلوسه شوې، ستا نه په هر صورت چې وي،
دا وضاحت غواړم، اما ډاډ درکوم، که کومه خاصه خبره پکې وي، يا نه
خوښوي چې عام پخشه شي؟ داسې فرض کړه، لکه دپوال ته چې
غږېدلی وي.

لنډه دا چې له ډېرو چونو او دلايلو وروسته مې قانع کړو، وپل يې:

- څه سمه ده، آدرس يو ځل بيا راته ووايه!

- فعلاً دې خپل موقعت پلخرخي ياد کړو؟

- هو.

- بڼا، صحيح ده، موټر لري؟

- نه، شخصي موټر نلرم، نظامي شته، خو زه غواړم بڼاري موټرو کې
درشم.

- سمه ده، بيا نو ترڅو زيات مصرف دې ونشي، له پلڅرخي په يو موټر کې راوخېږه، بيار ته راشه، بيار کې د سينما پامير له سيمې د کارته سخي موټر راځي، په يوه کې راکينه، زه به مخکې له مخکې زموږ د موټرو تم ځای کې درته ولاړيم، همدې شمارې سره تماس کې اوسه.

لنډه دا چې يو، يونيم ساعت وروسته تقريباً ما بنام و، چې راورسېدو، له يو ټکسي کورلا موټر نه بنکته شو، که څه هم سم له وره مې وپېژندو، چون څنگه مې چې په عکس کې ليدلی و، همغه شان خورا بنکلي او دنگه ځواني يې لرله، سپين نوي کالي او تور خياطي واسکت يې په تن و، همداسې ډېر بنايسته وينستان يې درلودل. اما لږ شکمن پرې ځکه شوم چې لاس کې يې د تازه ميوي (کينو) يو سر بسته کريټ (صندوق) و، ترې چارپېره رشمه کې يې گوتې وراچولې وې، په دې سره زړه کې راتېره شوه: ممکن ددې کورو څوک وي، يوه لحظه مې ساه ونيوله، چې دی د سرک په څنډه ودرېدو، د کينو کريټ يې په ځمکه کېښودو، د موټرو او خلکو په گڼه گڼه کې يې هاخوا دېخوا وکتل، بيا يې مبابيل ته لاس کړو، نور مې شک په يقين بدل شو، پرې ورروان شوم، دده هم چې سترگې راباندې ولگېدې موسکې شو، له لرې يې غېږه خلاصېدو ته جوړه کړه، که پام مو کړی وي؟ ځينې خلک ډېر ښه هنر لري، پخپلو

داستان نستان

دا څه اورم؟

لمړيو څو خبرو کې مقابل کس ورجلبوي، تر منځ يې هغه د ناشناختۍ بدخونده او په ترديد ولاړه فضاء له منځه وړي او د ځينو بيا فطري څېرې خوږې لگېږي دا کمال وي پکې چې په لمړي ځل لېدو سره د سړي ټول حواس داسې ورسره آستي کوي، ته وا چې کالونه مې څنگ په څنگ او ډېر بڼه وخت ورسره تېر کړی. نموري ځوان هم همداسې ځانگېر نه لرله، نه پوهېږم چې په خبرو کې يې دا کمال و، که څېره يې خدای ج جذابه او خوږه پيدا کړې وه؟ خو فکر کړم، الله ج په دواړو خوشبختيو نازولی و، همدا و چې ما يې هم هېڅ د ناشناختۍ احساس ونکړو، په ټوله مينه مې غېږ ورته وشکوله، د څو لحظو لپاره مويو بل بڼه تخته غېږه کې ونيول، په سترې مشي پسې پيوست د پښتانو د رسم او ارواج اړوند دوهم ځلي د حال احوال پوښتنې تر کولو وروسته يې په خدا سره کړل:

- ماشاءالله څه گل ځوان يې، خو کاشکې ستاسو کور بل ځای وای، ددې ساحې نه مې سخت بد راځي.

- امم همم باور وکړه، ډېره لويه اشتبا کې يې؟ کنه دا د کابل ښار په سطحه بهترينه سيمه ده.

د خدا په ساتلو سره يې کړل:

داستان نستان

دا څه اورم؟

- مخکې زما هم خوبښېده، خو يوه مياشت وړاندې سخي زيات ته په تفريح راغلی وم، خورا ستونزې راته ترې جوړې شوې، اوس مې ښه نه ترې راځي.

په دې سره يې زه هم وخنډولم، بيا مې ورته کړل:

- دا د کينو کريټه دې څه کولو؟ زموږ کور هااااغه د غره لمن کې دی، اوس يې ترهغه څوک يوسي؟

موسکي شو:

- مه ورخطا کېږه، په تا يې نه وړم.

له همدې سره پرې وټيټ شوم، رشمه کې مې ګوتي ورواچولې، کړل مې:

- بيا خو مې نو شرم ته ترې، دا په لارو شناخته خلک او ګاونډيان به مو څه وايي چې درانه بارونه په ميلمنو راوړي.

سړی ډېر ټينګ شو، خو ورسره ومې نه منله، کريټ مې خپله راوخيستو راروان شو، بلاخيره په ګپ، ګپ کور ته راوسېدو، دروازه کې مې صندوق په ځمکه کېښودو، دم راسټی لويه ساه مې واخيسته ټوکتاً مې ورته وېل:

داستان نستان

دا څه اورم؟

- پرې مړ دې کړم، ظالمه! چې راخيستي دې هم يو چارک به دې رااخيستي وي، دا په چا خوري؟ کور کې مو نور څوک هم نشته چې و خوري، زه تنها يم، زما بيا بېخي نه ورسره لگېږي.

ځواب مې يې واپس په ټوکه راوگرځولو، کړل يې:

- څه خیر زما سخته ورسره جوړه ده، خوړل کېږي.

ومې خندل، له همدې سره مې د دروازي دست گير تاو کړو، مخکې له دې چې مهمانخانې ته ننوځي، مخ يې راوړو:

- وښه، که تکليفېږې نه؟ لږ د اودس کولو اوبه راکړه.

اوبه مې ورکړې اودس او لمونځ يې وکړل، بيا مې چای ورته رادم کړو، د چايو په سر مې پوښتنه ترې وکړه:

- ولې دې دومره پس زنگ پسې ووهلو؟ دا ميايل خو ما تقريباً يوه نيمه مياشت له مخه پيدا کړو؟

- هو بلکل، اصلاً ده چې ما ټول تحصيل نظامي برخه کې کړی، په همدې اساس اوس د سرحدي پولسو په لیکو کې د عاجل کمکي قواو افسر يم، د سرحد په هر برخه کې چې وضعه اضطراري شي، اوله چيغه

داستان نستان

داخه اورم؟

یې پر ما گډه بېړي، پس خومره چې زر کېږي، هغلته د کاپي اندازه پوخ او مهماتو سره خان رسول زما مکلفیت دی...

په خبر کې یې ورولوېدم:

- آها! دا خو ماشاءالله لوی سړی وختلې.

موسکی شو کړل یې:

- لوی له خه نه شوه؟ شپه او ورځ د خپل هېواد او هېوادوالو خدمت کې یو لاس په نامه ولاړ غلام شی یم. پسې زیاته یې کړه: هغه ورځ هم زه او خو نور ملگري مې کارته سخي زیارت ته په چکر راغلي و، خو دقیقه یې مولانه وې وتلې، چې له وزارت نه یې زنگ راته وکړو وپل یې:

- پکتیا کې په فرضي کښه د افغان او پاکستانی ځواکونو تر منځ جگړه رامنځ ته شوې اوس هم دوام لري، زموږ د پوله ساتو ځواکونو مرستې ته اړتیا ده.

ددې خبرې له اورېدو سره، په ډېره بېړه او عجله راجگ شو، حتا هغه د خوړلو بیسکوټو او جوسو پلاستیکونه او قوټي مو هم کثافت دانی. کې وانه شوی چولی، فکر کړم مبابیل هم همغه کې رانه پاتې شوی و، زه وزارت ته له رسېدو سره سم، د ضرورت په اندازه قواو او تجهیزاتو

سره، پکتیا ته ولاړم، جنگ دوی ورځې دوام وکړو، ممکن خبر شوي وي؟ سره ددې چې دښمن ته مو ډېر تلفات ورواړول، خو له بدمرغه، دوه ملگري زموږ هم زخمیان او د قاسم جان په نوم یو ملگري مو شهید شو. پس که څه هم له دوه ورځو وروسته جنگ ودرېدو، خو موږ تر یوې میاشتې د آمله باش په حساب پکتیا کې پاتې شو، هلته هېڅ یوې مخابراتي شبکې کار نه کولو، چې زنگ مې درته کړی وای.

- بنا، بنا صحیح ده، زه هم حیران وم، چې سره ددې چې خپل سیمکارت یې مایل کې دی، بیا هم ولې څوک زنگ نه پسې کوي؟ گوشی کې دې هم یوازې دوی شمارې وي، یقین وکړه دواړو مې بار بار دایرې کړې، خو زنگ یې نه تېرولو بندي وي.

- هو، رښتیا دا مایل مې صرف د انټرنیت لپاره کارولو، نه د بل چا نمبر پکې شته، نه دا نمبر له بل چا سره شته.

دواړه په همدې کیسو و، ورکي ورور مې چلمچي او کوزه راوړه، لاس مو پرېمنځل، تر ډوډۍ خوړلو وروسته، د چای څښلو په محال مې اصلي موضوع ورواچوله، جیب ته مې لاس کړو، دده خپل مایل مې راویستلو، پرې راکوږ شو، زما په لاس کې یې په دې یوه گوته کار پکې شروع کړو، گالري یې راخلاصه کړه، اول یې ها د مورد عکسونو

داستان نستان

داخه اورم؟

پوشه و کتله، بیا یې په دې نورو پوشو کې ځای په ځای کړو، موادو زر، زر نظر تېر کړو، نور یې له مایل نه لاس ورتول کړو، وپل یې:

- کور ودان چې دا عکسونه دې نه دي جذب کړي، مایل پسې منه که په ټول ژوند درته راغلی وای مگر...

تر څو یې خپله خبره تکمیلوه، وروټکېدو، ورجگ شوم، مور مې وه، لاس کې یې کینو و، قاب مې ترې راوخیستلو، د یونس مخ کې مې کېښودو له مخامخ نه زه ورته کېناستم، زما د کېناسو سره سم یې وپل:

- کاشکې دومره ډېره یې نه وای رالېږلې، زه دومره نشم خوړلی، ستا خو هسې بده ایسي نه یې خورې.

ومې خندل، ورغبرگه مې کړه:

- هو، دا خوده، خو خیر ستا لپاره به یو، دوی وخورم، ولې چې د مېلمه سره گوتې وهل ثواب لري.

په دې سره دواړو وخنډل، څو لحظې نور هم هاخوا او دېخوا وغږېدو، بلاخیره ورته کړل مې:

- سریه! شپه تېره شوه، تا خو په اصلي خبره، د سیارې په مسیجونو او هغه عجایبو چې دې یې په مسیجونو کې یادونه کړې وه، بېخي خاشه

داستان نستان

داڅه اورم؟

اچولې، خدا کې مې پسې زیاته کړه: شروع وکړه، کني منه که دې مبابیل رانه اخیستلی و.

وخندل، کړل یې:

- سیاره له ما ته بڼه پېژنې، زما یې منه که نوم یاد و، ماسبڼین چې تا یې مبابیل کې یادونه وکړه، رایاد شوه، رښتیا یوه ورځ مخکې له دې چې مبابیل رانه ورک شي، مسېنجر ته مې د سیاره په نوم نجلۍ له خوا، یو مسېج راغلو، په دنده کې وم، نیم او نیمکله مې ولوستلو، ترڅو مې د صحیح لوستلو او ځواب ورکولو کاپي وخت ورته پیدا کولو، مبابیل مې ورک کړو، هر څه پکې ولاړل، ته صبر اوس یې وگورم، چې څه یې ویلي بیا به پرې غږېږو، لاس یې ور وغځولو، د دواړو تر منځ په پوشتۍ ایښی مبابیل یې ورجگ کړو، د مسیجونو په لوستلو یې شروع وکړه، ما دې بل لور ته څنگ ووهلو، له چایو مې ورکې، ورکې غورپ کولو، خاموش ناست وم، ترڅو مسېجونه ولولي، څو لحظې وروسته یې مبابیل واپس په خپل ځای کېښودو، رنگ یې تک تور شو، ټول سورونه یې گډه وډ شول، حتا غږ یې هم تغیر وکړو.

د گپ په بڼه مې ورته کړل:

داستان نستان

داخه اورم؟

- لکه چې تر اوسه دې مینه نه وه کړې؟ لمړۍ ځل دی چې د یوې نجلۍ له خوا د مینې غږ اورې، ځکه یې دومره تاثیر درباندي وکړو؟
- نه دغه خبره نه ده.

- بنا، بیا نو له ما وشمېدې په ځینو رازونو دې چې سیارې رابرسېره کړي؟
- نه، داسې هم نه ده.

- بنا، بیا دې نو ولې حالت ورسره بدل او رنگ تغیر شو؟
- یعنی هرو مرو غواړې، په هر څه پوه شې، ترې تېرېږې نه؟
- هغه د ورځې مبابیل کې راسره کړې قسم دې که درته بې معنا وي؟ مه یې وایه.

دلته مې بیا لږ راموسکی کړو.

وېل:

- څه سمه ده، ته دې په تشویش کې نه وې، کنه زما عادت داسې دی، چې هېڅ کله د تېر ژوند په ناخوالو نه فکر کوم، نه یې په خوله راوړم، ټول فکر او پام مې سبا او راتلونکي ژوند ته وقف کړی. خو خیر څنگه

مې چې ووېل ته دې په انديښنه کې نه وې، ملامت هم نه يې، ستا په ځای که هر څوک وي، دا تشويش ورته پيدا کېدو، چون دې هم لکه ښه مسلکي ژورنالسته هغه جوش، جوش نقطې پکې راټولې کړې. خو په هر حال د سياري مسېجونو ته په کتو پوهېږم چې تا ته زما په اړه کوم، کوم سوالونه او پوښتنې پيدا دي؟ بناءً فکر کوم ټولو پوښتنو ته دې د ښه او لنډ ځواب درکولو په پار اړتيا ده، چې لنډو کې مې په خپل تېر ژوند رڼا درته واچوم، چې په دې سره به دې انشاء الله په نوبت نوبت د هرې پوښتنې قناعت بخشه جواب ومومي.

-مهرباني ورته غوږ، غوږيم.

- خبره داسې ده چې زه د (.....) ولايت (.....) ولسوالۍ او په (.....) کلي کې مې نړۍ ته سترگې غړولې، د پنځو کالونو په عمر وم، پلار مې يوه چاودنه کې خپل ځان له لاسه ورکړو، بدبختانه يتيم شوم، يتيمي هم بلا پسې ددې وطن هر څلورم او پنځم ماشوم يتيم دی، زه هم تردوی زيات نه وم. اما زما تر ټولو ستره بدبختي دا وه، چې په داسې يوه کور، کلي، داسې يوه چاپېريال کې يتيم شوم، که څه هم ځانونه يې مسلمان گڼل، خود کړو وړو له مخې په تمامه معنا هغه د لوط (ص) د ظالم قوم په څېر و، ظالم، لواطت، زنا، غصب، د کونډې، يتيم او مظلوم مال

داستان نستان

داخه اورم؟

خوړل، وژل، خوړول او همداسې نور هر وحشت پکې د مېرنيو خلکو
خاصه او وياړگنل کېدل، نه يې له الله ج ذره وپره درلوده، نه يې د شرم
او حيا په نوم څه پېژندل، همدا و، تر څو مو د پلار له وير نه سترگې
وچې دې، په مور مې يې منگولې خنبې کړې، مشر کاکا مې نکاح کړه،
په داسې حال کې چې ډېر سپينزيری و، زما مور دده د لور همزولې
راتلله، خلاصه له مور نه يې هم ددې په ژوند یتيم کړم، نور مې مور د
کاکا د کور مينځه شوه او همداسې زه يې مریي شوم، دواړه د کاکا، د
کاکا د مشرې بڼڅې، زامنو، لورگانو، ميلمنو، غواگانو، پسونو،
ځمکو په خدمت کې شپه او ورځ سر په تالاق او بڼتو، له سرگردانۍ ما
او مور مې له يو بل سره د دوو خبرو موقع نشوی پيدا کولی، کيناستل،
ځان او جامې راپاکول، يا نور هغه د مور او بچيانو تر منځ راز او نیاز
خو په ځای پرېږده. همداسې د پلار په دوران کې مو ځان ته کور
درلودو، دري څلور جريبه ځمکې، باغونه مو لرل، نسبت ټولو کاکا
گانو ته مو ژوند او اقتصاد بڼه و، چون پلار مې د سيمې په سطحه د
لوی دارالعلوم مدير و. بڼه معاش يې لرلو، ځمکې مو دهکان کاله
کولې، خو له بدمرغه کله مې چې پلار شهيد شو، کاکاگانو ته مې د
خپل ورور مرگ ناڅاپي اختر و، په ټوله بې رحمۍ يې زما او د مور په
شمول مې، کور ځمکې هر څه مو يې په خپلو کورونو او ملکیتونو

ورگه کړل، ما او مور مې نور دواړو صرف د هغه او دغه د خپرې له وپرې او ترې بچ کېدو په پار شپه، ورځ په هغه خدمتونو چنگاو و، چې زموږ له توان نه به ډېر درانه و، که څه هم، څنگه مې چې مخکې و وېل، دلته تنها زموږ کورنۍ داسې خدای ناترسه نه وه، بلکې عام ذهنیتونه هم داسې و او تنها زما دا حال نه و، دلته د هر یتیم، کونډې، بې کسه، بې وسه لپاره ځمکه سور تنور وه، په همدې اساس د خپلې کورنۍ سربېره د کلي او سیمې له اکثریت خلکو ډېرې بدې خاطرې لرم، کیسه به یې بېخي اوږده شي، له نورو یې تېرېرم، مستقیماً د سیارې د پلار کیسه ته راحم، کوم چې دې په مسیج کې اشاره ورته کړې وه.

یوه ورځ مې د کاکا دوهم زوی (قلندر) پیسې راکړې، دوکان ته یې په سیگریټو پسې ولېږلم، سیگریټ مې واخیستل، کله چې واپس راتللم، په لاره کې د سیارې له پلار سره یو ځای شوم، دوکانونو کې یې سودا کړې وه، دروند پیتۍ یې په شاه و، د انسانیت، ثواب، یا هم مشرانو ته د احترام له مخې مې پیتۍ ورسره راسپک کړو، د لوبیا او دال نخودو پلاستیکی خلتې مې ترې راواخیستلې، د دوی کور زموږ له کورنه څو کورنه رامخکې و، دروازې ته په رسېدو سره مې خلتې ورته ونيولې، کړل یې: تر دې دروازه یې راسره دننه کړه، حویلی ته

داستان نستان

داخه اورم؟

ننوتلو، زه وړاندې ترې شوم، د سودا خلتې مې د برنډې په څنډه کېښودې، واپس چې راتاو شوم، ده خپل پنډوکی ځای په ځای د دروازې تر شاه ایښي و، زر، زریږې دروازه ځینځیر کړه، غږ مې پرې وکړو: ولې دې ځینځیر کړه؟ زه وځم.

چپ لاس د الان طرف ته یې اشاره وکړه، وپل یې:

- ته راشه دلته یو څه دي، کاکا ته یې دې ور وړه. په غلته اراده یې پوه شوم، د الان ته له ننوتلو مې انکار وکړو، له همدې سره یې لاس راواچولو، په زور یې کشکوم، که څه هم دی پوخته ځوان و، زه وړکی دولس، د یارلس کلن ماشوم وم، خود الله ج مرسته وه، سره ددې چې ټول زور یې راباندې ختم کړو، خو اطاق ته یې د ننه نه کړی شوی، بلاخپره همدلته حویلی کې یې د خپلې شهوانې تندې راباندې ماتولو هڅه پیل کړه، اما الحمد لله په دې هم ونه توانېدو، که څه هم جامې مې یې راوشکولې، موشت، موشت وینسته مې یې لاسو کې وریاتې شول، له پزې مې سرې وینې روانې وې، شونډه مې هم زخمې شوه ولې بیا هم د الله ج مدد و، په داسې حال کې چې نور مې بېخي نفس ولاړ و، یو موټی د نغري ایرې په لاس راغلي، مخ ته مې یې وروشیندلې سترگې یې له ایرو ډکې شوې، دی په خپلو سترگو شو، زه ترې خوشې شوم، تر

داستان نستان

دا څه اورم؟

خو بې بيا سترگې وازولې، ما ته دومره موقع په لاس راغله، زرمې د دروازي ځينځير خلاص کړو، ترې راوتنبوم. نور نه يم پوه چې سياره چيرته وه؟ مخامخ د بالاخانې کړکۍ وې، کيدی شي له همغه کړکيو بې زما او د پلار تر منځ بې د جنجال، کش او گير صحنه ليدلې وي...

د يونس خبرو دوام لرلو، زړه مې درد وکړو ناڅاپه پکې ورو لويدم:

- اخ څار، څار دا خو رښتيا هم لويو ځناورو ته او د لويو ځناورو په محله کې خوار شوی بې.

- ته صبر چې نه مو پرېږدې، کيسه واوره، د سياري له پلار نه چې په تېښته بريالی شوم، خپل کور ته ورسېدم، سربېره ددې چې د کاکا زوی مې د ډېر ځنډ کولو له وجې راته غوسه و، جيب کې مې سيگرېت هم مات شوي و، يو جرم مې دوه شو، پرته له دې پوښتنې کولو، چې ځنډ مې ولې وکړو؟ سگرېت ولې مات دي؟ يا هم جامې مې ولې شکېدلې؟ د سيگرېت څمار پسې اخيستی و، له غوسې بې تر پوزو شين دود ختلو، ډېر بې رحمه بې ووهلم، ان تر دې چې بې هوشه شوی وم، د شهادت د گوتې په رانښودلو سره بې کړل: دا وينې چې کړه ده!؟ همغه ورځ د کاکا زوی راماته کړه.

داڅه اورم؟

داستان نستان

خوپه هر حال، کيسې زياتې دي، څنگه مې چې ووبل، که پرې غږېږو، تر سهاره به يې يوه برخه هم ختمه نشي، بل خوانه غواړم تر دې، دې زيات پرې جگر خون کړم، خلاصه همداسې د کاکا د زوی عکس العمل او سياري د پلار کيسه ته ورته، حتا تر دې هم بدې سلگونه خاطرې د خپلې کورنۍ او گاونډ له خلکو لرم، بښلي مې نه دي، خدای ج دې ورسره پوه شي. راحم دې ته، زما مور مې چې کوم کاکا نکاح کړې وه، يازه چې ورسره اوسېدم، له سره يې هم مزه نه وه، اماڅه وخت وروسته بېخي ضعيفه شو، نور د هېڅ کار نه و، زامن يې نااهله و، هغوی هم مرسته نه ورسره کوله، همدا و چې اقتصاد مو بېخي صفر شو، د سمې لوږې سره مخ شو، دې وضعیت تر ډېره دوام وکړو، بله ورځ مې د کاکا يو سابقه ملگری يې پوښتنې ته راغلو، زموږ اقتصادي خراب وضیت يې چې وليدو، کاکا ته مې يې کړل:

- په (.....) ولسوالۍ کې د (.....) کلي ملک رحيم د خپلې مهمانخانې لپاره هر کال يو برابر هلک مزدور نيسي، اوس يې هم زما يو ملگری ته وپلي، چې يو بيدار هلک راته راپيدا کړه، که ستا زړه وي؟ دا يونس به ورو لېږو، کال وروسته يو نيم خروار غنم ورکوي؟

کاکا مې خوشحاله شو وپل يې:

-ولې نه، ورسره وغږېږه، چې بل څوک ونه نيسي.

لنډه يې دا چې سبا نه، بل سبا يې ور روان کړم، سره ددې چې مور مې ډېره صابره بنځه وه، ډېر لوی لوی، دردونه يې په پټه خوله زغمل، خو کله يې چې زه تر دروازه ایستلم، ډېرې بې اختياره چيغې يې وکړې، چې په هېڅ صورت د هېرېدو نه دي. خو په هر ترتيب، خلاصه تر څو ساعته پلي مزل وروسته د سيدانو سيمې ته ورسېدو، د کاکا د ملگري کور مې همدلته و، شپه مې ورسره وکړه، سبا له چای خولو مخکې يې بوتلم، د کاکا ملگري مې، دده يو بل ملگري ته وسپارم، دا سړی علي مرجان نومېدو، تکړه سپينزيری و، پخوا يې د ملک رحيم دهکاني کړې وه، له دې طريقه يې ورسره پيژندل او د کور لپاره د خدمتگار ورته پيدا کولو غوښتنه يې ترې کړې وه، علي مرجان کاکا بد سړی نه و، چای يې راباندې وڅښلو، وروسته روان شو، په لس دقيقې پلي مزل کولو سره سرک ته ورسېدو، له ډېرو ډېرورانو سره يې د کرایه په سر چنې ووهلې، ولې چې ډريورانو زما پوره کرایه غوښته، خو مرجان کاکا وېل چې ورکې دی، د نیم نفر کرایه يې درکوم، بلاخيره له يوه ډرپور سره جوړ شو، لار تر ډېره خامه وه، تقريبا څلور، پنځه ساعته مزل مو وکړو، د لارې په اوږدو کې مو يو ځل مو ترهم بدل کړو، له لمړي نه

بنکته شو، بل ته وختلو، لنډه دا چې قضا ماسبنين د ملک رحيم کور ته ورسېدو، مرجان کاکا په بېره چای او ډوډی وخوره، نور يې زه ورته تسليم کړم، دی رانه روان شو، که څه هم ملک صيب د شپې لپاره ورته ټينگ شو، خو دده تلوسه وه، شين گل دره کې يې د کوم خان د ځمکو دهکاني نيولې وه، خپلو کړونديو ته يې ځان رسولو، ددې سړي روانېدو ډېر زيات تاثير راباندې وکړو، سره ددې چې د ستونزو سره د مقامت په برخه کې مې مور ته ورته وم، هر درد مې په پټه زغملو، ولې دلته له کوره ډېر لرې او نابنده خلکو منځ کې په تنها پاتې کېدو سره ژړا راغله. خوزر مې سترگو کې راډنډ او بنکې غلې، غلې د غټې کوتې په خټ پاکې کړې، ځان مې کابو کړو، تر څو څوک پوه نشي. مرجان کاکا ولاړو، ما هم په ټول خفگان او د فرياد له چينغو په ډکه سينه واقعته غاړه کېښوده، د يو مزدور يا هم خدمتگار په صفت سر له همدې شيبې مې د ملک صيب او د کورنۍ د نورو غړو له خولو يې د امر په راوتلو پسې غوږونه څک کړل.

خو دا چې ما تر دې دمه له ډېرو بې رحمه خلکو سره ژوند کړی و، نو هېڅ مې فکر نه کولو چې انسانانو کې به داسې انسانان هم وي، چې تر ځانه په ټيټو يا تر لاس لاندې نورو انسانانو شفقت او ترحم وکړي، خو

الحمد لله ملك صيب مي دا مفكوره بدله كړه، نه يوازې دى بلکه بنځه يې هم ډېره صيله رحمه او مهربانه ميرمن وه، دوي، دري شپې خويي د يو گيلاس پورته كولو هم راته ونه وېل، پس له دريو ورځو يې كرار كرار زما مسوليتونه راته په گوته كړل، د دوي د مهرباني له مخې د مسوليتونو په لړ كې مي يو مهم مسوليت دا هم شو، چې د ملك صيب د بچيانو سره، كوم چې زما په سن، لوى او واړه و، يو ځاى جومات ته د درس او لمانځه لپاره ولاړ شم، همداسې د كور لپاره يې چې استاذ ورته نيولى و، له هغو هم درس ووايم، د ځمكو او غواگانو د كاله كولو او له كور نه بهر درنو كارونو لپاره يې دهكانان درلودل، ما يوازې تر كور دننه د دستيار په صفت ځيني سپك سپك كارونه او د مهمانځانې څارنه كوله، ميلمانو ته مي چاي، ډوډي وروړل، تر ډوډي خوړلو وروسته به مي لوبني ترې رايستل، دا چې ما خپل كور كې بېخي زيات او درانه كارونه كړي و، دا كارونه هېڅ په كار راته حساب نه و، د كم وخت په تېرېدو سره ملك صيب هم بڼه رانه ډاډه شو، زه هم راحت وم، يوازينى درد مي په مور روان ظلم، شاخه كارونه، ديو او بل له خوا وهل ټكول، او همدارنگه زما د راتلو په وخت ددې د سوو چينغو ياد و، دې درد واقعاً ډېر ځورولم، حتا كوم بڼه خواړه به مي چې خوړل هم، تر سترگو به مي ختلې وه. ددې علاوه دا آرمان به مي هم كولو، چې

کاشکې زما له آرامتیا، خو چا خبره کړې وای، اوس به ځان ترې هېر وي، ما پسې به زړه خوري، همدا و، که څه هم نور مې، نه کلی یادېدو، نه مې کوم کس یادېدو، یوازې او یوازې مې د مورد لیدلو او له خپلې آرامتیا نه د خبرولو په پار، د کال د تېرېدو او زما د رخصتۍ وخت رارسېدو ته میاشتي، هفتې او شپې، ورځې شمارلې.

په دې خبره یې یوه لویه له درده ډکه ساه واخیسته، راسم شو، په گیلانس کې پاتې چای یې غوړپ کړو، واپس یې تکیه وکړه، کیسې ته یې دوام ورکړو:

- ژوند تېرېدو، خو که هر څو د خپل کور په پرتله دلته راحت وم، خواره مې سم و، بیا هم ورکې وم، لمړۍ مسافري وه، له دوو دريو میاشتو وروسته مې مور پسې بېخي ناطاقته شوم، مگر چاره نه وه، یوازې د هرې ورځې په تېرېدو سره د کال د پوره کېدو او مور ته تللو په امید مې ځان ته ډاډ ورکولو، ان تردې چې په همدې تلوار او د هرې ورځې، شپې په شمارلو سره مې نهه میاشتي د ملک صیب کور کې تېرې شوې، نور مې نو دوې میاشتي رخصتۍ ته پاتې وې، اخیرنۍ میاشت مې ټوله رخصت وه، که څه هم په دې تېرو نهه میاشتو کې نه چا کومه څپیره ووهم، نه یې کوم بل بد چلند راسره وشو، هېڅ ستونزه مې نه لرله، بڼه

داستان نستان

داڅه اورم؟

خوشحاله وم، څنگه مې چې وړاندې ووېل، نور مې خپل کور، کلي ته هم هېڅ زړه نه کېدو، صرف او صرف مور مې ډېره زیاته یادېده، خو بدبختانه همدې وخت کې یوه ورځ د نورو ورځو په څېر د ملک صیب د دوه زامنو او یوې لور سره د سهار تېم درس وپلو لپاره مسجد ته ولاړم، مسجد ته د داخلیدو سره سم د ملک صیب مشر زوی (سردار) چې زموږ تر مخ وو، سلام یې واچولو، د مسجد په تېږه څو ناستو کسانو، علیک کړو، وړاندې دېوال ته یو بل سپینېرې ډډې وهلې وه، چې ورته ځیر شوم، زموږ یو کلیوال و، خدایزده له کومې خوا به راغلی وو؟ خو په همدې مسجد کې یې مسافرانه شپه کړې وه، ورغلم ستړي مشي مې ورسره وکړه، ده ونه پېژندم، وریاده مې کړه د مدیر فاروق زوی، د شیر زمان لمسی یم، نور یې وپېژندم وېل یې:

- بنا، بنا ماشاء الله ځوان شوی یې، پلار دې خدای ج وېښه، هغه وخت ته بېخي ورکې وې، پسرلی دې د مور جنازې ته هم درغلی وم، ستا پوښتنه مې وکړه...

مخکې له دې چې خپله خبره بشپړه کړي، خبره کې یې ور ولوېدم:

- زما د مور جنازې ته؟

- هو، ولې کاکا دې (شیردل خان) چې نکاح کړه ستا مور نه وه؟

ددې خبرې په اورېدو سره ته و ابرق و نیولم، غیرې ارادي د یوې چیغې په کولو سره جگ شوم، واپس په ځمکه ولگېدم، نور په ځان نه يم خبر، که څه هم وروسته بیا په مسجد کې موجودو خلکو راته وېل: داسې چیغې دې وکړې چې درس ته راغلي ماشومان ټول له مسجد نه وتنبول، خو زه یوازې له لمړۍ چیغې پرته په نورو نه يم پوه شوی، او نه په دې پوه يم، چې چا پورته کړم، خو یو وخت مې چې سترکې وغړولې، شپه وه، دکلی په کلینک کې وم، سیروم راته بسته و، تر لږ څه زیات رابیدارېدو وروسته په همغه شپه کې کور ته راروان شو، ملک صیب او یوه میلمنه راغلي خور یې هم راسره و، په لارو بیا راته دهغه سپینږيري خبره رایاد شوه، زړه مې بیا هم سختې څړیکې وکړې، خودا ځل بې هوښه نشوم، ولې ژړا مې کنترول نشوی کړی، تر کوره مې په چیغو، چیغو ژړل، سره ددې چې په ټول ددې دومره وخت کې چې د ملک صیب سره مې تېر کړی و، تش تندي مې یې د ځان په وړاندې ترېو نه ولیدلی، اما دلته چې په دلاسا او ډاډگیره نشوه، اخیر غوسه شو، ان بار بار یې د وهلو گواښ راته وکړو، خودا چې ماته مې د ټولې زندگۍ په میراته کې یوه مور، هغه هم د ظالمانو په غېږه کې گروگان

راپاتې وه، نن له هغې هم خلاص شوی وم، حتا جنازې ته یې چانه وم ورستلم، زړه مې له حده زیات درد کوو، په خپله ژړا مې اختیار نه درلودو.

کور ته له رسېدو سره سم زما د حال په لیدو، د ملک صیب په کور کې هم د یو لوی ماتم په بڼه، دده په شمول، بنځې یې، خور یې، بچیانو، لورگانو یې، ټولو په چیغو راسره وژل، ملک صیب عینې ژړا که د تسلي په پار بار بار راته وپل:

- ژاړه مه، سبا دې کور ته بیایم، پلار دې، وروڼه، خویند ټول دوستان به دې وویښې، بنې ډېرې شپې ورسره وکړه.

د ملک صیب دې ډاډگیرنې مې لا په زخمو مالګې دوړولې.

که څه هم دی ملامت نه و، چون ما تر دې دمه د خپل کور له بد وضعیت، زما او مور سره مې د شوي او روان ظلم په اړه هېڅ هم نه و ویلي، بلکې د دوی په مخکې کې به مې تل د مور تر څنګ د کاکا نوم هم کاکا نه بلکې پلار یادو، همداسې اولادونه به مې یې خویندې او وروڼو یادول. په دې ورځ یو خوا درد اخیستی وم، بلخوا دده په ځواب کې اړ شوم، ورغبرګه مې کړه:

داستان نستان

داخه اورم؟

- هېڅ کله زه بيا هغه کور ته نه ځم، که ته ماته د تل لپاره هم رخصت راکړې، زه به د پاتې ژوند پکې تېرولو په پار سر صحرا، غرونو، ځنگلونو ته ولاړ شم، مگر هغه کور ته به ولاړ شم.

- ولې، پلار، خویندې وروڼه نور دوستان دې نه یادېږي؟

په دې سره مې له واقعته نه پرده ورته پورته کړه، د خپل اصلي پلار د مرگ، ورپسې د کاکا له خوا مې په ټول جبر او زور زیاتي د مور سره نکاح، د کور، ملک او مال چور چپاول...

همداسې ټوله کیسه مې ورته وکړه، ملک صیب په زړه ډېر نرم انسان وو، د کیسې په اورېدو سره، راجگ شو، کلک یې سینې پورې ونيولم، داسې سلگۍ یې وکړې چې ما ترننه بیا د غټ سړي هسې ژړا او سلگۍ ونه لیدې، عین حال کې یو ځل بیا په قهر شو، وېل یې:

- تا ولې مخکې دا کیسه نه کوله؟ خو بیا هم چورت خراب نکړې، ته نور د هیچا زوی نه یې زما زوی یې، زه به د چاڅه، اوڅه وکړم چې درپسې راشي.

کور یې ودان لکه څنگه یې چې ویلي و، تر دې وروسته یې د لباس، خوارو، او بل هر ناز او نزاکت له حسابه تر خپلو بچیانو یوه ذره کم ونه

شمارلم او نه هم ما په کومه برخه کې تر دوی د کمي احساس وکړو، ان تردې، که څه هم ما مخکې هېڅ درس نه و، ویلی، خو الحمدلله پر بنه استعداد مې لرلو، ددې څو میاشتو په لړ کې مې مسجد او کور کې دده د بچیانو سره د درس وپلو په نتیجه کې دده د بچیانو په اندازه لیک او لوست زده کړي و، په داسې حال کې چې دده بچیان په آتم او نهم صنف کې وو، ما د صفر نه شروع ورسره وکړه، دا وړتیا به مې وخت ناوخت ملک صیب هم ستایله. نو عین وخت کې یوه خوشبختي دا شوه، چې همدې شپو ورځو کې ملک صیب قصد لرلو، ترڅو نور خپل بچیان د کلي له لیسې د ولایت مرکز کې د افغان ترک لیسې ته انتقال کړي، زما سره یې د زوی واله تر وعدې وروسته د هغوی سې پارچې وځنډولې، زما په کارونو یې شروع وکړه، ملک صیب د منطقي برحاله ملک و، په ولس کې یې بنه محبوبیت، بنه نفوس او قدرت لرل، همداسې په هر چا یې بنه ناز چلېدو، همدا و چې په تول د پنځلسو ورځو کې یې د کلي د لیسې په مدیر صیب او استاذانو تر نهم صنفه بنه پاک اسناد راته جوړ کړل، نور یې د خپلو زامنو سره یو ځای د ولایت په مرکز، د افغان ترک په مجوزه لیسې کې رسماً شامل کړم، د لیلیه کارونه مو یې راته جوړ کړل، دلته یې هم د ډېری استاذانو سره شناخت درلود، هغوی ته یې معرفي کړو، وخت ناوخت به یې پام راباندې کوو.

داستان نستان

داخه اورم؟

د افغان ترک په عالی او مشهوره لیسه کې د یو زده کوونکي په صفت ځان لیدل یو خوب راته بنکارېدو، سره ددې چې په تېر ژوند کې مې سخت ترکونه خوړلي و، خونن چې کوم موقف ته رارسېدلی وم، له الله ج ډېر شکر گوزاره وم، خپلو درسونو ته مې دوام ورکړو، نور په دې نه یم پوه، چې په ما او مزدوری پسې به مې بیا زما له کورنۍ څوک راغلل وي، کنه؟ خو که راغلي هم وي، د ملک صیب سره یې وس نه کېدو. طبعاً ډېر بې خونده به یې ځواب کړي وي. په هر صورت لنډه دا چې درې کاله وروسته، د افغان ترک لېسې له دولسم صنف نه عمومي دریم نمره فارغ شوم؛ د ملک صیب یو زوی چې زما همصنفي و، پنځم نمره شو، ها بل خو یې لا په یولسم صنف کې و، پسرلی مې د ملک صیب په مشوره او همکارۍ کابل کې نظامي (حربي) پوهنتون ته امتحان ورکړو، نظامي ریشته یو خوا خپله زما خوښېده، چونزه له بې نظمۍ او بې قانونۍ ډېر زیات کړېدلې وم، د نظام او عدالت وړې وم، بلخوا د ملک صیب هم د خوښې وړ ریشته وه، څه وخت وروسته چې نتایج اعلان شول، له نیکه مرغه کامیاب وم، په ټوله مینه او ژمنتیا مې خپلو درسونو ته دوام ورکړو، څلور کاله وروسته مې د یو ممتاز محصیل په حیث خپل اسناد ترې ترلاسه کړل، له فراغت سره سم د حکومت د اړتیا

داستان نستان

داخه اورم؟

او ازاد رقابت له مخې مې د سرحدی ځواکونو په لیکو کې رسماً د یو افسر په بڼه دنده واخیستله، ترننه درې کالونه کېږي چې نوموړې دنده منځ ته وړم، بناءً اوس الحمد لله هغه یتیم او مظلوم یونس نه یم، داسې فرض کړه چې د ټول هېواد قدرت له ما سره دی او په هر څه برلاسی یم، چون د هېواد په گوټ، گوټ کې د ټولو ولایاتو، سیمو قومندانان او واکمن مې، همصنفيان او ملگري دي، یعنی که وغواړم چې له هغه خلکو مې غچ واخلم، کوم چې له مور سره یې ظلم کړی، څه رنگه سزا ورکول مې چې زړه وي، حتا تر وژلو پورې یې کوم ممانعت مې منځ کې نه نشته، هره شیبه کولی شم، خو الله ج ماته اړتیا نه ده پرېښي، خپله یې هر یو په ډېره معقوله سزا رسولی، ولې چې دوه کاکاگان مې مړ دي دا خو هسې د خدای ج حضور ته ورغلي، دریم پوډري دی، تر پل سخته لاندې پروت دی د کابل د سیند مرداری یې خوراک دي، زامنو یې خپل منځ کې د ځمکو په سر جنګ وکړو، دوه یې له یوې خوا ووژل، یو له بلې خوا، هغه پاتې نور یې لا هم د یو بل لپاره خلاص چاقوگان جیبو کې گرځوي، همداسې د کلي او ګاونډ هغه فرد، فرد چې زیاتې یې راسره کړی، ته باور وکړه په بېلا بېل ډول یو سخت عذاب نه، یو عذاب پرې نازل دی، سر په دنیا دوزخیان دي، بڼه په خوند کېږي، یوازینی کس همدا د سیارې پلار دی چې تر اوسه ظاهراً هېڅ کومه ستونزه نه

داڅه اورم؟

داستان نستان

لري، ښه تکره دی، خپل کار او کسب تجارت کوي، که څه هم بار بار مې قصد وکړو، ترڅو ورشم د هغه ورځې حساب او کتاب ورسره وکړم، خو بيا مې لاحوله والله قوه... ويلې، کوم اقدام مې نه دی کړی، ولې چې نموری فعلاً د هېواد او هېوادولو په نفعه يو ستر تجارتي بيزنيس مخ ته وړي، لسگونه غريب خلک ورسره په کار دي، د يوې گوله حلالې روزی، د لاس ته راوړلو سبب يې گړخېدلی، فکر کړم الله ج هم چې وخت ورکړی، د همدې نیک کار او ورسره په کار د غريبو خلکو برکت به وي. نور موسکی شو، د وروستی خبرې په ښه يې کړل: داسې غورې دي، هيله ده تشویش دې رفعه او پوښتنې دې ځواب شوې وي؟

د ای هی، په ویلو سره مې ورغبرگه مې کړه:

- شکر چې را وروسته وروسته دې کیسه سمه کړه، کني نور مې دې په خوله لاس درته ایښودو، نژدې دې زړه راته چاودلی و، ظالمه! خو څه شکر چې الله ج شته، يو څوک تل تر تله په ستونزو، مظلومیت کې نه پرېږدي او د زورور زور او به کوي، د کړو ظلمونو سزایې ورکوي، ان که پام دې وي؟ د سیارې مسیج ته په کتو، داسې ښکاري چې د سیارې د پلار په وړاندې صبر دې هم رنګ راوړی؟

وخندل کړل يې:

- معلوم شي نو.

برعكس مي خدا كې ورغبرگه كړه:

- نه، داسې يې نه منم، كه غواړې چې د مبايل دې واپس صاحب شي،
پاكه خبره وكړه، د سياري هيلې او آرمانونه به څنگه شي؟

د موسكا په ساتلو سره يې كړل:

- فعلاً څه نشم ويلی، ته صبر، زه به ورسره تماس كې شم، كوم اصول او
ارزښتونه چې د ژوند د ملگري په انتخاب كې اړين دي، لږ، لږ،
معلومات به يې وكړم، كه څه خاصه ستونزه نه وه، بيا خونو نور منه كه
زه هم د پاچا زوی يم، يا كوم بل داسې ځانگړی صفت لرم، چې په
وراندي يې غرور وكړم. نو وبه گورو چې تقدير كې څه دي؟ بيا خونوزه
او ته ان شاءالله شته يو، هغه د فارسي زبانو خبره: يار زنده صحبت
باقي.

بيا هم د ټوكي په بڼه او خدا سره مي كړل:

- قسم بل راته كوي كه، همغه مخكنی صحيح دی؟

د عادت لمخې يې موسكى شو، كړل يې:

داستان نستان

داخه اورم؟

- نه، همغه صحيح دى.

په دې سره دواړو لږ وخنډل، چې ساعت ته مې وکتل تقریباً دولس نیمې بچې وې، نور مې تکلیف نکړو، ویده شو، سهار یې تر چای خوړولو مخکې وېل: زه هم، پرې مې نه بنودو، چای مې پرې و خوړلو، که څه هم د ورځې راسره تېرولو لپاره هم ډېر ورته ټینګ شوم، خو ځینې اړین کارونه یې بهانه کړل، مایل یې ورپورته کړو، د مېموري کارت په یستلو یې لگیا شو، وېل یې: مایل نه وړم. لاس مې یې و نیولو مېموري کارت استلو ته مې پرې نه بنودو، بیا هم د ټوکې په بڼه مې ورغبرګه کړه:

- واچوه جیب ته دې ما چې داسې ډیسي مایلونه اخیستلی له سره مې تماس نه درسره نیولو.

په دې سره مې بیا وخنډولو، مایل یې جیب ته کړو، دچپ لاس په منځنۍ ګوته یې یوه غټه د نقرې ګوتمۍ وه، د فیروزي غمۍ یې درلود، دا یې راویستله کړل یې:

- امم بیا نو دا واخله، دا ډیسي نه ده.

داستان نستان

دا څه اورم؟

په دې کې ما هم څه ونه وېل، نر غونډې مې د يو ښه ځوان يا ملگري د يادگار په بڼه ترې واخيستله، خوشبختانه په گوته مې هم ډېره ښه جوړه راغله.

نور ورسره روان شوم د موټرو له تم ځای نه مې د خدايپماني په کولو سره پل باغ عمومي ته په روانه ټکسي کې ورکېنولو، زه واپس د کور په لور روان شوم.

پرون يې پس له شپږو مياشتو زنگ وهلی و، تر اوليه سلام، کلام وروسته يې وېل:

- د میدان هوايي په سرک (مهتاب) د ودونو تالار په دريم او څلورم سالون کې زما او سياري کورنۍ زموږ د دواډه مراسم لمانځي له تاسو ښاغلو او آغلو، په خورا مينه، هيله ده، چې په خپل گډون سره مو محفل ته رنگ وروبښئ. بلاخير بېگامه موږ هم فاميلي ورغلو له هر اړخه خورا ښکلي او رنگين مراسم يې برابر کړي و.

يونس د هوټل نه بهر دروازه کې د يوې دقيقې لپاره راسره تم شو، خنډ يې په لنډو کې يې کړل:

داستان نستان

دا څه اورم؟

- سياره تركيه كې وه، ورغلم، څنگه مې چې درته ويلو و، له كړو وړ، ناستې ولاړې، اخلاقو، ديندارۍ او هر هغه څه په اړه يې چې اړين و، بڼه مې ځان مطمئن كړو، بلاخيره د ملگرتيا لاسونه مو سره وركړل، همدا و چې څو ورځې وړاندې، دا كابل ته راغله، ډاكتره ده، پيسې ميسې لري، ها ورځ مو ميكرويانو كې يو وړكې كور واخيستلو، لږ فرش او ظرف مو واخيستلو، نن نو پخيره دا معامله ده، چې وينې يې، باقي دې الله ج خير كړي، خدا يې زور واخيستو لاس مې يې ورونيوو څپړه يې شرکنده زما څپړه كې ووهله رانه روان شو.

پای

جنسي لورڼه

د سرک څنگ ته، په جاده د راروانو خلکو گڼه گڼه کڼه کې، له قده دنګې غټ سترګې نجلۍ مې کراچۍ ته څيرمه قدم ونيولو، د سره دسکول له کوچني جيب نه يې د لس افغانيو نوي لولټ راويستلو، د نموري لسگون په راته نيولو سره يې کړل:

- يو گرم جوارۍ په کاغذ کې راته ونغاړه!

که څه هم په کشرۍ کې تيار ډاډه شوي جوار هم و، خو هغه څه يخ شوي و، د اور له پاسه تالۍ نه مې يو گرم او غټ جوار راپورته کړو، ددې د ويلو سره سم زر زمي اخبار کې وپېخلو، ورته ومې نيولو. نجلۍ چې لاس راتېر کړو، زما له لاسه د جوار اخیستلو په جريان کې مې دا دوې اوږدې گوتې لې وړاندې ورتېرې کړې، د لاس شاه مې يې پرې لمس کړه. که څه هم دا معامله به ما د هرې بنايسته نجلۍ سره کوله، خو نورو يا جرئت نه لرلو، يا به يې له شرمه خوله پټه ونيوله، اما نموري نجلۍ د نورو په شان نه، بلکې ډېره باجرئته او خولوره وه، سم له واره يې په خورا غوسه سره پوچ او سپک شروع کړل، رانه اخیستی جوار يې

داستان نستان

داڅه اورم؟

واپس راته بېرته کړو، ما سر کور کړو، خو له بدمرغه ترې بچ نشوم، تر غور لاندې په دې وچه زامه مې ولگېدو، بيا يې کشری ته منگول ورواچوله، غوښتل يې بل جوار راواخلي پرې ومې ولي، زر مې د کشری په جوارو لاس کېښودو، ويې نشوی کولی چې پورته يې کړي، خو بديختانه په جوارو د ور تپتېدو له کبله مې چپ اننگی ډېر ښه څپرې ته ورجور شو، دې هم له موقع نه په استفاده، سم شرک ترې تېر جگ کړو، په دې سره يې زما حوصيله هم راصفر کړه، خو تر څو مې کوم عکسل عمل ښودلو، له شا او خوا نه خلکو رامنډه کړل، ماته نژدې چاغ سپينزېري حاجي الماس رخت فروش په شا کې له جاوکت ونيولم، ورکش يې کړم، بيا يې نجلی ته په فارسي کړل:

- چه شوده؟

نجلی په پښتو ورته کړل:

- ددې خیرن نه مې جوار وپېرلو، چې ترې رااخيستلو مې لاس يې وړاندې راتېر کړو، زما د لاس په خټ يې کش کړو.

حاجي سم له واره مخ راوړولو په سوک يې ووېهلم، کړل يې:

- ته خور او مور نه لرې؟

ما زر زړه په قسم پسې قسم کولو، چې گواکي دروغ وايي.

نجلی لاس پورته کړو، ټولو خلکو ته یې وښودو، زما لاس په لوگي تور و، ددې د سپین لاس په خټ مې چې راکش کړی و، د تورو گوتو کړښندې مې روستې پرې ښکارېدې. په دې سره حاجي بل وار راباندې وکړو، چاپېرانه تاو خلکو هم د وهلو شروع وکړه، له هر خوا نه لغتې او سوکان و، چې راسرینېدل، د سلیم په نوم یو ځوان هلک چې خپله څو میاشتي مخکې د یوې ښځې سره په بد عملۍ گیر شو، شپږ میاشتي بندي و، هغه ظالم تر ټولو سخت وارونه راباندې کول، همداسې دې نورو هلکانو هم چې زه یې وهلم، منه که ددې یوه نه نجونې بې ازاره تېرېدلې شوی، خو اصلاً دلته یې هم زه د خدای او ثواب یا هم ددې لپاره نه وهلم، چې اصلاح شم، له دې وروسته خپلو هېوادوالو میړمنو ته ازار ورنکړم، بلکې یوه میله ورته برابره شوه، بلخوا زما په وهلو کې یې د هغه نجلی له رضایت او خوشحاله کولو نه خوند اخیستو. خو په هر حال جامې مې څیرې ویرې شوې، پوزو نه مې وینو دارې وهلې، له اخ او ټوڅه یې وار تیرمه، لاهم د لغتو او سوکانو نوبت نه راباندې کېدو، عیني حال زړه کې راتېره شوه: ولاړې سرپه! لکه چه د فرخندې په برخلیک ورسېدې. خو بیا یې هم کور ودان همغه

داستان نستان

دا څه اورم؟

نجلی راوړاندې شوه، په خلکو یې غږ وکړو، رانه هاخوا دېخوا یې کړل، زه یې ترې خلاص کړم، زما ترې خلاصولو وروسته یې ټول ولاړ خلک مخاطب کړل، په خورا جرئت، لوړ او اثرناک غږ یې کړل:

- همدومره یې بس دي، که انسان وي، پند به یې اخیستی وي، اینده کې به د پردیو بنځینو په وړاندې له داسې بد اخلاقی کار وانخلي، خو اصلاً دا ستونزه یوازې ددې هلک په وهلو، بندي کولو، حتا وژلو نه حلېږي، بلکې اساسي حل غواړي، چون تنها دې هلک نه، بلکې یو ساعت وړاندې یو دوکاندار همداسې یو پست عمل راسره وکړو، اوس چې راتللم له تکسي نه دښکته کېدو په محال ډرپور یوه بې حیا خبره راته وکړه، دلته ددې تور لوغړن جواړي فروش دا عمل و چې راسره ویې کړو، همدا و چې نور یې زه هم بې حوصیلې کړم، عکسعمل مې ونښودو، خو په هر راز دې ټولو ته په کتو ښکاره ده، چې زموږ او تاسو د ټولني اکثریت یا هم تقریباً اتیا سلنه ځوانان په دې بد عملی رورېدي دي، په ځای ددې چې لکه د نورې نړۍ ځوانان خپل ژوند او اقتصاد لوړولو، هېواد په پرمختګ او ترقۍ، د سیالانو سره په ځان جوړولو فکر وکړي، برعکس د دوی سترګې، ذهن واړه حواس د نجینو، ښځو په ګنډه کې ګنډلي، درحالی کې چې زموږ کورنۍ لندن کې ده، زه د یو

تجارتی شرکت ویانده یم، یوازی د لندن په ښارونو کې نه، بلکې ټوله اورپا کې شپه او ورځ ګرځم، اسلامي هېوادونو ایران، ترکیې، سعودي ته تللي یم، له دوکانونو مې سودا اخیستې، ټکسي کې سوره شوې یم، خو له ما سره تردې دمه د کوم، اسلامي او غیرې اسلامي هېواد د ځوانانو لخوا په لارو، ټکسي، دفتر، مارکیتونو کې داسې له بد اخلاقي نه ډک چلند نه دی شوی، ولې دا دوی درې ورځې کېږي، خپل هېواد ته سیاحتی یا هم د خپلو دوستانو د لیدو لپاره راغلي یمه، نن لمړۍ ورځ وه، چې له کوره راوتلمه، یوازی تر وزارت خارجه ولاړم، بېرته راغلم، ددې یو کیلومتر لارې په اوږدو کې، دا دریم ځل و، چې د خپل مسلمان هېواد د غیرتي ځوانانو لخوا په رنگا رنگ ډول ازار او عزیت شوم، سره ددې چې تاسو مې وینی، د اسلامي شریعت، افغاني فرهنگ او حکومت د لایحه له مخې پرونی، د پرونی له پاسه لوی حجاب، ماسک مې هم مرعات کړي، پس ددې ټولو باوجود، بیا هم له ما سره نن ورځ ګام په ګام د ځوانانو نمورې چلند له شک پرته ددې ښکارندوي کوي، چې په دې خاوره د ډوډۍ له لورې جنسي لورې ډېره حاکمه او خطرناکه ده، بناءً د اساسي حل پاره یې، تر هرڅه لمخه د هېواد له مشرانو، سپنېږو، حکومتی مسولینو نه مې هیله ده، چې زر تر زره لاس په کار شي، د وادونو لوړ لګښتونه او مصارف له منځه

یوسي، ځوان نسل ته د حلالې نکاح کولو په برخه کې، ټولې ستونزې او ممانعتونه له منځه یوسي، تر نهایې حده اسانتیاوې ورته برابر کړي، چون څنگه کوم چې مخکې مې د اورپايي او ځينو اسلامي هېوادونو ځوانانو ته اشاره وکړه، چې گویا په وړاندې مې یې کومه بې نزاکتي نه ده کړې، خو اصلاً دوی هم ملایکې نه دي، ولې هلته په اسلامي هېوادونو کې نکاح کول معمولي خبره ده، هر وخت چې یو ځوان او یوه نجلی وغواړي، پرته له کوم ممانعته کولی شي نکاح وکړي، له مشروع لارې خپله جنسي غریزه اشباع کړي. همدارنگه د اورپا او غرب کفري ممالکو ځوانان د خپل قانون له مخې که څوک بښه یا هم ملگرې نه لري، د ښارونو په گوټ، گوټ کې مشخص ځایونه ورته ټاکل شوي، خود رضا نجینې او ځوانان ورځي خپله جنسي تنده پکې ماتوي، پس شهواني قوه یې په عقل، انسانیت، عقیده نشي غالبېدلې، ترڅو په لارو، دفترونو، موټرو او دوکانونو کې یو د بل میندو، خویندو، لونیو، ناموسونو ته آزار او اذیت ورکړي، عزت ته یې غله شي، یا هم د خپل ځان او ژوند جوړولو، هېواد د ابادۍ، سیالانو سره سیالي مخ ته وړلو فکري بې تړې واخلي.

خوله بدمرغه داسې يوه ټولنه چې نه خپل دين او شريعت ته ژمن وي، نه كفر مني، هلته بيا تر ټولو ستر وحشت رامنځ ته شي. په همدې سره يې سترگې راډكې شوې، پسې زياته يې كړه، ما چې نن تر كومه وليدل، متاسفانه زموږ او تاسو ټولنه په همداسې يو بد وضعیت كې ده، په ځوانانو مو دې هم الله ج ورحمېږي، خو صد افسوز ددې ملك د نجونو، بنځينه بې وسه قشر په حال، د څومره لوی چالش او مشكيل سره مخ دي؟ نور يې زړا پرې غالبه شوه، خبرې ترې ولاړې، تر حجاب لاندې د وړكي پروني پيڅكه يې سترگو ته ونيوله، څو لحظې چوفه ولاړه وه، بلاخبره پرته له نور څه ويلو، همغه شان پته خوله او ځورند سر په سلگيو، سلگيو روانه شوه.

پای

دوئ نجینې وې، فکر یې خام وو

له بدمرغه څنگه چې د هېواد په گوټ، گوټ کې مو د اوږده جنگ او بې علمۍ منفي اثرات خواره و، همداسې زموږ سیمه او چارپریال هم له دې طوفانه په امن نه و، د ځناور خواصه اشخاصو کچه پکې خورا لوړه وه، ډېری وخت به ډېرې وحشت ناکې پېښې پکې کېدلې، چې د هغو له جملې یو هم بچه بازي وه، کوم ماشوم به چې لږ ښایستوکی یا د کورنۍ لخوا لږ پاک ساتل کېدو، پورته یاد ځناور فکره افرادو به هڅه کوله چې جنسي تېری پرې وکړي، له دې کبله اکثریت کورنیو به خپل ماشومان کورنو کې کلا بند ساتل تر مکتب او مسجد به یې هم لاس نیولي بول او راوستل، نه پوهېږم خوشبختانه ووايم که بدبختانه؟ معنا دې وخت کې زه هم تقریباً لږ ډډولی سپین پوستی ماشوم وم، په دې وجه زه هم د خپلې کورنۍ لخوا ډېر کلک کنټرولېدم، په سیند کې لامبو وهل، باغ ته تللو، همدارنگه بهر د نورو ماشومانو سره لوبو پسې مې سترگې وتلې پلار به مې کله و، کله نه، خو مور به مې له کوره د وتلو اجازه نه راکوله، یوازې مکتب ته به تلم او راتلم هغه هم د و طرفه به یې تر ډېر کلک تعقیب لاندې وم، لنډه دا چې دا د عذاب دوره پای ته

ورسېده، نو ځوانۍ ته په رسېدو سره سم که څه هم د ځان صفت د ناکاره کس کار دی، ولې بیا هم د هرې ځوانې نجلۍ پام راگرځېدو او سترگې را کې پاتې کېدو یا هم زما په وړاندې په ځان کنترول له لاسه ورکولو ته په کتو، درته وپلې شم چې واقعاً دلچسپه ځوانې مې ویستله، خو لا هم ممکن باور مو ونشي، اما یقین وکړئ، د دوی د بار، بار اشاره او مینې د اظهار سره سره ما د خپل کلي، چم گاونډ د نجینو سره هېڅ نوعه تار او اړیکه نه ساتله، چون ددوی کورنۍ زموږ د کلي کور مې او ژوندي شریک خلک و، ددې هر کور آب او نمک ما خوړلی و، دوی نجینې وې فکر یې خام و، ولې ما ته په هېڅ صورت وجدان اجازه نه راکوله چې د لوڼو سره یې نامشروع اړیکې وساتم، یا هم له عزت سره یې لوبې وکړم، خو یوه نجلۍ چې، زموږ د نژدې گاونډي لور وه، ددوی کور زموږ د لارې په سر و، زبسته ډېر وخت یې هڅه وکړه چې ورسره آشتي مې کړي، بلمقابل د مینې اظهار ورته وکړم، دا یم به یې څارلم کله به یې د بالاخانې او کله به یې د آشپز خانې په کړکۍ کې کمین نیولې و، زه به چې د کړکۍ ساحه ته راوړسېدم، کله یو څه، کله به یې بل څه ووېل، کله به یې بڼه په کړس و خندل، ما به بیا هم ځان نه پرې پوهولو، چې واقعاً شي دې هم بڼه ځوانې لرله، خو پلار یې سپینږیری و، نجاري یې کوله، عینې حال کې ډېر غیرتې سړی و، له موږ سره یې ډېر

داستان نستان

دا څه اورم؟

ښه گاونډي توب پاللو، بلخوا مور به مې کيسه کوله، زه چې پيدا شوی وم، د مور مې شيدې کمې وې، بيا د همدې نجلی مور هر سهار د خپلې غواله شيدو يو، يو گلاس شيدې زموږ کورته رالېږلې، يعنې زه که په ماشومتوب ډډه بد سپين ماشوم وم، يا مې اوس ښکلې ځواني ويستله، دا مې ددوی په شيدو ايستلې، له دې کبله مې په هېڅ صورت ضمير نه منله، چې د لور سره يې ناروا اړيکه ټينگه کړم، همدا و چې تر اخيره مې د يوې خبرې ځواب ورنکړو، نه مې ځان پرې پوه کړو، ان تردې چې يوه ورځ يې د اشپز خانې له کړکۍ نه څو ځل غږ وکړو، احمده! احمده! دلته گوره احمده! ما ځان نه پرې پوهولو نجلی چې ډېره احساساتي شوه کړل يې: ای د سپي زويه!

خدایي چې شي سخته خدا راغله، خو خپل احساسات مې کنترول کړل، يوازې تردې يوه څنگ مې بد، بد وروکتل، دا موسکۍ شوه، ما واپس منځ ترې راواړولو، هېڅ مې ونه وپل، راتېر شوم، بلاخبره نجلی چې له ما نه نور بېخي ناميده شوه، بيا به مې يې مور ته هر چپرته زاری کولې چې گویا ما احمد ته وکړه، خویندو ته به مې يې وپل، بار، بار او جلا، جلا د کور هر غړي ته په ويلو سره يې د وخت په تېرېدو زموږ کورنۍ هم دې ته واداره کړه، ترڅو راته وکړي، همدا و چې يوه شپه تر

داستان نستان

داڅه اورم؟

ډوډۍ خورلو وروسته د پلار په شمول ټول فامیل موناست و، مور مې
مخ راواړو کړل يې:

- احمده زويه! زه او لالا دې د ورځې پرې وغږېدو، دغه د نجار کاکا
لور دې مکې ډېره بڼه نجلۍ ده، هر ځای مې چې وويني زارۍ راته
کوي، چې ما احمد ته وکړه، خدايزده څنگه يې زموږ دا گل وډ کور تر
پامه بڼه ورغلی. په دې سره مې خویندو هم په يوه غږ کړل:

- موږ هم چې هر ځای وويني راته وايي، ددوی هم خوبڼه وه، مشرې خور
مې زياته کړه: بڼه نجلۍ ده، بڼایسته هم ده، کور ته يې چې هر وخت زه
ورغلي يم، ډېره پاکېزه او ټوله زندگي يې وي.

خو دا چې په همدې شپو ورځو کې د کانکور نتایج اعلان شوي و،
خوشبختانه زه هم د خوست پوهنتون ادبیاتو پوهنځۍ ته کامیاب شوی
وم، ادبیات مې د خوبڼې ریشته وه، همدا پوهنځۍ مې له اوليه
انتخابونو څخه وه، ډېر خوشحاله وم، مور ته مې کړل:

- رښتیا هم بڼه نجلۍ ده، خو زه مې چې ترڅو درسونه خلاص نکړم،
کوژده نه کوم.

مور مې کړل:

داستان نستان

داڅه اورم؟

-ته دې خپل درسونه وايه، له سبک نه خو دې نه پرې راگرځو، نه دومره وس لرو چې سم د لاسه يې راناوې کړو.

ما مې بيا هم په مخکنۍ خبره ټينگار وکړو، ومې وپل:

-نه اوس دې وي.

اما دوی په خپله خبره کلک و، نور مې غږ ونکړو، مجلس همداسې په نامجهول، يا هم بېله کومې قاطع پرېکړې ښکته شو، خو ورځې وروسته پوهنتونونه شروع شول، زه خوست ته ولاړم، دوې هفتې لانه وې وتلې چې د کوژدې زېږي راباندې وشو، خوشحاله شوم، مکې بد نجلۍ نه وه، بنايسته هم وه، له دې وروسته کله به چې په روختۍ کور ته ولاړم، له لرې به مې يونيم سلام عليک ورسره کولو، خو ډېر کار مې نه ورسره لرو، مگر دې هڅه کوله چې بېخي مې ورسره پرې کړي، کله به يې وپل له خوست نه دې څه شی راته راوړي؟ همداسې کله يو څه او کله به يې بل څه وپل، ما به يې يوازې په موسکا سره خبره تېره کړه، نور مې غږ نه ورته کولو، ډېرې وخت به يې وپل مېلمه مې يې. يوه ورځ مې ورته وويل: زمونږ او تاسو گاونډه کې رواج نشته خلک ډېره بده ترې وړي، چې د کوژدې په وخت کوم زوم د خسرگنۍ کور ته ورځي، نوزه او ته بايد په خپل ځان او کورنيو کې خلک ونه غږو او نه يې هم د هر فتاوي د

داستان نستان

داخه اورم؟

مجلس سرتکي کرو، صبر کوه، دواړه به انشاءالله په خپل وخت سره وینو.

کرل یې!

- نه، بېگا ته به حتماً راځې، آغا مې او ادریس دواړه تللي د عمه کره مې، مور مې ویده وي، هېڅوک نه خبرېږي، فقط یو ځل دې ټینگ غېږ کې نیسم، بیا که واپس هم تلې، ولاړ شه!

و مې خندل کرل مې:

- سبا خوست ته ځم بل ځل چې راغلم انشاءالله وعده ده.

نجلی جدي وه، کرل یې:

- نه، هرو مرو به بېگا ته راځې، که رانغلي په خدای ج کې بیا په ټول عمر منځ درواړوم.

موسکی شوم نور مې غږ ونکړو، ترې روان شوم، شپه مې کور وکړه، سبا بیا خوست ته لاړم، د څلورم سمستر اخيري امتحانونه و، دوه ویش ورځې وخت یې واخیستلو، تر امتحانونو وروسته واپس د دوه نیمو میاشتو رخصتۍ تېرولو په پار د کور په لور روان شوم، دا ځل مو نو د واده اراده هم وه، چون د نامزادۍ مو ډېر وخت ووتلو، تقریباً دوه

داستان نستان

داخه اورم؟

کال یې پوره شول، زه چې د پوهنتون په لور راتلم د کورنۍ لخوا مو دا تصمیم ونيول شو، چې بل ځل په رخصتۍ راغلي واده به وکړو، خو بدبختانه تقدیر کې بل څه و، لوگر ته په رارسېدو سره مو، د امریکایانو په ټانک تر سرک لاندې پولچک کې ځای په ځای شوی بم الوتی و، د سواری موټر یې هاخوا او د پخوا درولي و، موږ چې ورغلو موټروان مو ناخبره و، څو قدمه وړاندې ورتېر شو، پاس د بل ټانک له سره یې ذره رابندې وکړه، ډرېور یې سینه کې وویشتلو، یوه مرمۍ زما په مټ ولگېدله، ډرېور چوکۍ کې رارنگ شو، له همدې سره موټر تر سرک ووتلو درې، څلور لوله یې وخورل لاندې ورغږېدو، نور په ځان نه یم پوه، یو وخت چې په هوش راغلم تیکه، تیکه په روغتون کې پروت وم، نه لاس راتولېدل، نه پښې، مخ مې دروند و، سترگې مې نه خلاصېدې چې آینه مې ورته سمه کړه، د موټر چپه کېدو په وخت کومه او سپنه ورته برابره شوې وه، لکه تېره چاره چې پرې کش وي، پوزه او دا یو اننگی مې یې بوت غوڅ کړي و، ان هډوکي ته لوېدلې وه، ډاکترانو زخم واپس گنډلی و، غټ غټ کوکونه یې پرې وهلي و، د خپل مخ او څهرې نه مې ووېرېدم، زړه کې راتېره شوه: سریه! ممکن په خپل بنایست او ځوانۍ دې غرور کړی وي، چې نن خدای ج په داسې حال کړې. خو په هر حال لنډه دا چې د وخت په تېرېدو سره نور ښه شوم،

د مخ زخم هم جوړ شو، خو په پوزه او دې يو طرف اننگي ان د غوړ تر نرمو کي د زخم او کوکونو پرهارونه مې په مخ بيخي بد بنسکار بدل، هېڅ مې اينه کې خپل مخ ته نشوی کتلی، لکه غټ لټک يا څرمونښکی مې چې په مخ سرينس وي، رنگ يې هم نسبت د نور پوست رنگ ته تک سور و، هغه بنسکلا او ځواني يې کاملاً رانه لوت کړه، خو بيا هم بڼه و، اقلًا زخم يې وچ شو، اما سره ددې چې زښته ډېرې دواوې مې پرې وکړې خو له بدمرغه لاس بڼه نشو، چون کومه مرمۍ چې ترې وتلې وه، زهري وه، يو نيم کال مې ډاکتر په ډاکتر وگرځولو، د افغانستان طبابت مې چې پرې سترې کړو، پاکستان ته ولاړم، هلته هم هېڅ نوعه دواه درمل، کار ورنکړو، ان تر دې چې هډوکي يې تور شو، بلاخيره وروستۍ نتيجه دا شوه، چې د کراچۍ په يو خصوصي روغتون کې يې د مټ په پاسنۍ برخه کې رانه قطع کړو، درې ورځې نور هم روغتون کې پاتې شوم، څلورمه ورځ په سفر پنځمه کور ته راوړسېدو، د الله ج رضا وه، د گل په شان ځوانۍ سره، جوړ او روغ له کوره وتلی وم، گوډ، مات نيم او نيمکله وجود مې واپس ورته راوړو، له همدې ځای نه مې د بدبختيو سلسله شروع شوه، د ژوند خورا هيلې مې له خاورو سره خاورې شوې، يعني له دې وروسته سربيره ددې چې معيوب وم، خپلې نيمکړې ځوانۍ مې زړه خوړلو، د زندگۍ چارې مې هم کرار کرار

راگډې وډۍ شوې، لمړي قدم کې چې پوهنتون ته ولاړم، د پوهنځۍ د مدیریت لخوا اجازه رانکړل شوه، ترڅو درسونو ته مې دوام ورکړم، وپل یې: ته دوه کاله محروم یې نور حق نه لرې چې درس ووايي، کیدی شي په پیسو یا هم رشوت ورکولو مې کار شوی وی، ولې چې دا کارونه کېدل، ډېری وخت به محصیلینو خپلې ستونزې د پیسو په زور حلولې، خو ما پیسې هم نه لرلې. چې دوی مې پرې قانع کړي وی، همدا و، چې پوهنتون نیمگړی پاتې شو، دوهم قدم کې کوژدنه مې، هغه زما غېږ پسې لېونۍ مکۍ مې چې له دې حاله خبره شوه، زما سره له واده کولو یې انکار وکړو، مور ته مې یې وپلي و: زما ازار وهلی، چې جوړ و، په ما یې کبر کولو، هېڅ ارزښت یې نه راکولو، چې کور ته ولاړې ورته ووايه دی خپل، ډېر بڼه پوهېږي، په دې اخیر ځل هم چې پوهنتون ته تللو، ما بنام مې یوه خبره ورته وکړه، ډېر عذر، زاری مې ورته وکړې بیا یې هم ونه منله، خپل کبر او غرور یې تر سره کړو، همداسې پوهنتون ته ولاړو، اوس چې په دې حال شو، نور زما نه دی پکار.

زموږ کورنۍ او د مکۍ خپل مور او پلار چې هر څومره فشار پرې راوړو، نجلی قانع نشوه، خو دا چې په موږ افغانانو خصوصاً پښتانو کې ډېره بده د لوی پیغور او بېغیرتۍ خبره ده، چې کوژده کړې بڼه

داستان نستان

دا څه اورم؟

دې ترې وگرځول شي، همدا او چې بلاخیره کورنۍ پلار او وروڼو مې له زور نه د کار اخیستلو اراده وکړه، خو ما پرې نښودل، ورته کړل مې: که بل چاته یې کوئ؟ ورشئ وکړئ؟ کني زه د زور ښځه نه کوم، نکاح یې هم نه صحیح کېږي، ځکه د دواړو خواو رضایت (اجاب او قبول) په نکاح کې فرض دی. بناءً له ما یې چې ښکلې ځوانی او جوړ وجود واخیستلو، دا ستونزې ورسره شته، د الله ج رضا ته تسلیمېږم. البته منم دا زموږ او تاسو په ټولنه کې د شرم او پیغور خبره ده، خو موږ او تاسو مسلمانان یو، له تاسو مې هم هیله ده، راحئ د لمړي ځل لپاره په دې سیمه او محل کې موږ او تاسو د پښتو او ددې بد فرهنگ په ځای خپل اسلام مبارک دین ته ترجیح ورکړو، پرېږدئ لمړی کوژده مو هم ددې په غوښتنه وه، اوس رد کول یې هم ددې غوښتنه ده. لنډه دا چې قناعت مې ورکړو، ترنجلی تېر شول، له یادولو دې پاتې نه وي نوموړې نجلی بیا څه وخت وروسته یې په برج کلا کې د یو بل هلک سره کوژده وکړه.

خو په هر حال همداسې د هرې ورځې په تېرېدو سره مې نور هم مشکېلات زیاتېدل، هره برخه کې د ملگرو، همزولو، سیالانو له سیالی پاتې کېدو، ان تردې چې د څه وخت نور په تېرېدو سره کور کې

هم چا حساب نه راباندې کولو، نه هغه شان د کورنۍ مهم غړی وم، چې هره پرېکړه، هره موضوع کې به زما مشورې اوليت لرلو، ددې سره سره که څه هم کورنۍ اقتصاد مو بد نه و، خو زه به تل پکې احتياج او بې خرڅه وم، د کور له عمومي سرمايه نه مې د مصرف اختيار نه لرلو، همدا و چې تر ډېره به مې د وروڼو، له زړو لباسونو استفاده کوله، هغه لباسو به مې يې اغوستل چې دوی به نور نه استعمالول، چون دوی جوړ و، ايران ته به هم تلل، دلته يې هم هر کار او مزدوري کولی شوی، د خپلې مزدورۍ دوي برخې پيسې به يې چې کور ته ورکړې، په هغه يوه برخه پيسو يې ځان بڼه شوقي ساتلی شوی، ولې ما د دوی غوندې کارونه نشوی کولی، خوبيا هم لاس ترزنې نه وم ناست، د خپلې وسې کار به مې لټولو، ډېر وخت مې يو کورس کې استاذي وکړه، که څه هم کورس لرې و، يونيم ساعت به مې له يوې خوا پلى مزل کولو، يونيم ساعت له بلې خوا، خو بڼه و، مصروفيت و، کني ددې دومره سټريو اعلاوه بيا هم معاش يې کم و، مياشتانه يې پنځه زره افغانۍ راکوې، په دې کې د کور هم راته سترگې وې، څلور زره به مې دوی ته ورکولې زر افغانۍ مې خپل جيب خرڅ ته ترې راوگرځولې، خو زر افغانۍ به سپړی ترڅه ورسوي؟ له دې کبله د معاش له اخیستو څو ورځې وروسته به مې هغه د چا خبره په جيب کې اتنۍ نه وه، د مياشتې تر اخيره به

کلك بې خرڅه وم، ولې بيا هم خرنگه مې چې مخکې وويل له بېکارۍ نه بڼه و، خو بدبختانه څه وخت وروسته امنيتي شرايط خراب شول، زموږ کورس يې رابند کړو، بې کاره شوم، هاخوا دې خوا ډېر وگرځېدم بل کار مې پيدانکړو، مجبور شوم د څه وخت لپاره مې د کلي د مسجد خادمي ونيوله، مسجد به مې جوړو کولو، ابدانونه مې له ابو ډکول، ملاصاحب ته به مې په نوبت سره له کورونو ډوډۍ راوړله، د ملاصاحب د معاش سره به ماته هم مياشتانه دري زره روپۍ ټولېدې، بله ورځ مې کورنۍ ويل، له دې دريو زرو روپيو نه خو چې خپلې مېرې وڅروي بڼې دي ورسره اوکې مې کړله، پنځه مېرې مو خپلې لرلې، آته مېرې څلور، پنځه وري يې نور هم راته واخيستل، سهار به مې ايستل غرمه به مې راوستل، ډوډۍ به مې چې وخوړله، لمونځ به مې وکړو، بيا به مې ويستل ماښام به مې راوستل، ژوند و، همداسې ستړی ستومانه په مات زړه تېرېدو، ورځ تر بلې مې له ژونده لاس په سر کېدل، د خپلې راتلونکې او اينده په پار تشويشونه راسره زياتيدل، ان تردې چې ډېر کلك رواني تکليف مې پيدا کړو، هېڅ مې د انسان رنگ نه خوښېدو، نسبت کلي کورته، غره کې به يوازې خوشحاله وم، ډېری وخت به د ځان وژنې او دې ته ورته نورو خورا تخريبانه فکرونو غلبه راباندې کوله، ددې هر څه سره سره، مور او پلار بيا هم مهربانه وي، دوی به يو او بل

ځای تلل، هڅه یې کوله چې واده راته وکړي، ترڅو راتلونکې کې نورو ته احتیاج نشم، مگر زما خوبه نه وه، چون واده کول خو یوازې دانه ده، چې بڼه ده وکړه او بچیان دي و زیږوه، بڼه او اولادنه، خوراک، لباس، دوا، تعلیم او تربیه ته ضرورت لري، دا ټول دپلار مسولیت دی چې باید رسیدگي ورته وکړي، له بدمرغه ما په ځان کې دا توانایي نه لیده، چون زموږ په جنگ ځپلي خوار او زار ملک کې جوړ خلک د خپل اولاد په نفقه پوره حیران دي، بڼه او اولادونه یې ترې خوار دي، زما په شان یو معیوب انسان خو هېڅ کله نشي کولی اړتیاوې یې پوره کړي، همدا وجه وه، چې نفس مې نه منله ترڅو زما په نوم یوه بڼه یا ماشومان دي زما د معیوبیت او ناتونۍ له کبله په سختو کې ژوند تېر کړي، احتیاج، وږي، تږي، لوڅ دي وي، یا هم وغیره ستونزې دي ولري، چون ما ممکن کومه گناه کړې وي، الله ج پرې نیولی وم، یا به کوم امتحان وي، هر څه چې دي باید یوازې خپل یې وزغمم، نور بې گناه انسانان په دې اور راسره پاڅه نکړم، خو مور او پلار به مې بیا هم تلاش کولو زما خبره به یې هاخوا غوڅوله، ان تردې چې په ټول کلي لري او نژدې سیمو کې څوک دې ته تیار نشول چې خپله لور ورکړي، حتا ځینو خو په ډېرو ترڅو الفاظو راځواب کړل، چې گویا تاسو سر او سترگې لرئ چې معیوب ته زما لور غواړئ؟ اخیر دوی هم ناامیده

شول، نوريي زما لپاره د چا دروازه ور خلاصه نكړه، له مانه كشر ورور ته مې يې د واده كولو تصميم ونيولو، مجبور هم و، بله لاريي نه لرله، ځكه چې خدايي شي، ډېر وخت يې زما لپاره هم نيهاي خواري وكړه، ولي هېچا زړه راته ښه نكړو، د معيوبيت علاوه، سن مې هم جگ شوی و، شاوخوا ۳۳ كلونو ته رسېدلی وم، په ما پسې ورور مې پنځه كاله له مانه كشر و، نو طبعاً نور دده هم حق و، لنډه دا چې د څو ورځو تر تېرېدو وروسته يې زموږ يوه گاونډۍ نجلی ورته وكړه، غره كې وم، مور مې زنگ راته ووهلو، زېړي يې وكړو، لمړي يې ښه خوشحاله غږ وكړو او اخير كې راپه ژړا شوه، خو په هر صورت، برعكس د زيري كولو مننه مې ترې وكړه او د اينگور مباركي مې يې ورته ووبله، كه څه هم د ورور په نامزادۍ خوشحاله شوم، خو ترڅنگ يې ددې زيري په اورېدو سره مې په ځان او خپل مظلوميت هم زړه سختې څريكې وكړې، له تاسو يې څه پته ځای په ځای كېناستم، څنگ ته په يوه كمر مې د مړوند له پاسه سرتكيه كړو، ښه ډېر مې وژل، يو وخت مې مېړو ته پام شو، ډېرې لرې تللې وې، او ښكې مې وچې كړې پسې ورجگ شوم، تقريباً د غرمې تايم و، آينه مې راويستله چې سترگو ته مې وكتل سرې سرې وې، له ورايه ښكارېده چې ژړلي مې دي، همدا و چې كور ته له تلو او ډوډۍ تېر شوم، مېړې مې واپس د غره په لور راوگرځولې، د تنگي

خوړ په چينه کې مې اودس او لمونځ وکړل، کوشش مې کولو، چې پام بدخوا واروم، خو هېڅ مې خپل مظلوميت، د مور زنگ وهل، زېري، اخير کې ژړا، له ذهنه نه وتله، بار، بار به مې سترگې راسرې شوې، ان په لمانځه کې مې د اوبنکو څو غټ، غټ څاڅکې په اننگي راورغړېدل، يخن ته راپرېوتل، د سلام له گړځولو سره سم مې لاس ورپورته کړو، سترگې مې وچې کړې، بيا پورته شوم، يو دوه رکعاته نفل مې زيات وکړل، اخير کې مې لاس لپه کړل، له الله ج نه مې د صبر، حوصيلي غوښتنه وکړه، نور راجگ شوم، خادر مې وڅنډلو، ميړو پسې ورروان شوم، لنډه دا چې دا پاتې ورځ مې هم له خلکو لرې همدې غره کې تېره کړه، ما بنام ناوخته راغلم، کور کې مو خوشحالي وه، خپل خپلوان مو راټول و، بنځو دريا وهلو، سندرې يې ورسره وېلې، په نوبت دوي، دوي، دري، دري د نڅا لپاره راجگېدې، ما د راټولو دوستانو، ميلمانو سره ستري مشي وکړه، دوي ماته مبارک وېله، ما دوي ته، پسې ورغلم ورور او د کورنۍ نورو غړو ته مې هم مبارکي ووېله، د همزه بابا خبره: لکه پسه چې په اور غاښونه سپين کړي، په زور مې د موسکا په پار د دوستانو سره خوله جينگه نيولې وه، له ډوډۍ خوړلو وروسته د کلي ځوانان حجرې ته راټول شول، ځوانان دي نو، ځيني خو بيا بيخي پکې بې احساسه وي، په ځای ددې چې زما

وضعیت درک کړي، خواخوږي راسره وکړي، برعکس دا ساعت يې په ما باندې د ټوکو او مسخرو کولو بڼه چانس وگڼلو، همدا و چې يوه به ټوکه وکړه، وپل به يې: څه بچيش نور دې ولاکه ورته وپلي و، چې لږ رانژدې شه. گواکي ته د بنځې نه پاتې شوې، هېڅ کله به نور په يوه بستره کې ورسره څنملې ترڅو ورته ووايي چې لږ رانژدې شه، نورو هلکانو به په ټول زور ورته خندل، بل به له هاخوا کړل: د کور غلام وي، غلام شوې، بيا به خداگانو زور واخيستلو، بل به له دېخوا پسې زياته کړه: څه وخت وروسته به يې دمير وځړولو ترڅنگ يو بل مسوليت هم زيات شي، ورپرونه به کراروي، په دې سره به نورو هلکانو بيا خولې خلاصې کړې، نن نه خاندې نو کله؟ همداسې چيتيات يې غږول، ما هم په خپل ټول وس کوشش کولو چې خپل حال نرمال او غاښونه له شونډو لوڅ وساتم، چې گويا خوشحاله يم، خاندم، ورستيو کې مې يو دوه سره آتې هم ورسره وکړو، نور مې دوی پرېښودل زه ترې راووتلم ويده شوم، سهار وختي مې بيا ميرې راخلاصې کړې، د ځړولو په پار مې غره ته راوستلې، خداي ج شته ډېر خپه او مايوسه وم، زړه مې هېڅ تسلي نه کوله غلي، غلي يې سينه کې راته ژړل، څنگه مې چې مخکې ووپل، د ورور په نامزادۍ مې نيت نه و بد نه پرې خفه وم، چون ورور مې بد هلک نه و، دا چې زه معيوب وم، واده کولو ته مې زړه نشوی

داستان نستان

داڅه اورم؟

نيولی يا چالورنه راکوه، دده گناه نه وه، بلخوا دی هم نور پخې ځوانی-
ته رسېدلی و، سل سلنه يې حق و، زه صرف ورځ تر بلې د خواری او
زیلت لور ته په تلو مې خپلې بربادی ژړولم، خو په هر راز ترڅو سر مو
ونخوړم، لنډه دا چې د ورور د کوژدې او مور د زیري کولو په دریمه
ورځ هم همغه شان غره کې وم، زړه مې هم همغه شان سینه کې پتې
سلگی راته وهلې، چې مایل ته مې زنگ راغلو شماره مې وکتله ناشنا
وه، بلخوا مې طبیعت بیخي د چا سره خبرو کولو ته جوړ نه و، او کې مې
نکړو، څو شیبې وروسته يې بیا زنگ وکړو، دا ځل مې هم او کې نکړو،
نیم ساعت پس يې بیا زنگ وکړو، سودا مې شوه، د او کې بټنه مې
ووهله، سلام مې ورواچولو، په بنځینه غږ راغبرگه شوه: وعلیکوم
سلام احمدجانه! بڼه يې؟

- شکر دی، الحمد لله بڼه یم تاسو بڼه یی، کور خیرت دی؟

- هو شکر بڼه یو، ودې پېژندمه!؟

- نه ولا!

- فرشته یم، د الیاس خور، د څارنوال عباس لور!

داستان نستان

دا څه اورم؟

ددې خبرې په اورېدو سره مې ټول بدن جام پاتې شو، په ځای ددې چې ورته ویلي مې وای: ډېر بڼه، کور مو خیرت دی، آغا دې، مور دې، ته خپله بڼه یې؟ برعکس خبرې مې له خولې و تښوې، ژبه وچه کلکه شوه، همداسې خاموش پاتې شوم، پسې پاتې شوم، پاتې شوم، چون یو خوا ډېر کالونه وتلي و، چې کومې پیغلې نجلۍ خبرې نه وې راسره کړې، بیخي نادیده شوی وم، همد و چې ډېر زیات یې تر اثر لاندې راغلم، بلخوا دا هغه نجلۍ و، چې د خپل بڼایست په مټ یې زموږ په چم گاونډه کې نوم لرلو، د ډېرو لویو لویو خانانو، ملکانو زامنو او د ټولې منطقي په سطحه سره سره ځوانانو جرگې پرې کولې د خواست لمنې به یې ورته غوړولې، خو د نمورې نجلۍ او کورنۍ لخوا به یې خالي کچکول ناهیلی ځوابېدل، نو طبعاً د داسې بلند پروازه نجلۍ له لوري زما په شان یو ملنگ انسان ته زنگ وهل بیخي هېرانوونکي و، واقعاً سپری متشره کوي.

خو په هر حال چې ځواب مې ورمعلوم نشو، بیا یې کړل:

- احمد جانه! غږ مې درځي؟

لویه ساه مې واخیسته ځان مې راکابو کړو، په ټول زور مې ورو ورغبرگه کړه:

داستان نستان

داخه اورم؟

-هوراخي!

ويي خندل كرل يي:

-بنا، بيا نو ولي نه غرپرې؟

كوشش مې وكړو چې يوه بهانه را زده كړم، اما هېڅ شي ذهن ته رانغلل،
يوازې مې ووېل: غرپرېم، غر دې سم رانغلو، زرمې پسې زياته كړه:

-خيرت خوبه و، چې زنگ دې كړي؟

-هو شكر خيرا او خيرت دى، هسې احوال مې دې اخيستلو بل ماوېل
چې د وريندارې مباركي دې درته ووايم.
په خوش او دوستانه انداز مې ورته كړل:

-مننه خوشحاله اوسې.

خو شيبې يې ساه نيولې وه، بيا يې د نرمې تمثلي خدا سره گډه كړل:

-يوه پوښتنه درنه وكړم خفه كېرې نه؟

ورغبرگه مې كړه:

-نه ولي؟ ووايه!

کرل یې:

- تا ولې واده ونکړو؟ ورور خودې له تا کشر دی.

ځواب نه و راسره، یو ځل بیا مې د بهانه لټولو هڅه وکړه اما کامیاب نشوم هېڅ داسې معقول ځواب مې پیدا نکړو، مجبور شوم کرل مې:

- ولاخه درته ووايم؟

رښتیا هم ځواب نه و، څه مې ویلي وی؟

نجلی لوی د افسوز او سلی وکړو، راغبرگه یې کړه:

- دوې ورځې مخکې خبره شوم، ته باور وکړه، زما په ژوند کې تر ټولو تریخ او د خفگان زېری و، نه مې یادېږي چې ما به بل وخت په کوم څه دومره ژړلي وي، زه پوهېږم چې ته ولې له واده کولو پاتې شوې، خو هغه ورځ چې زما پلار زخمي د کوما په حال بستر کې پروت و، او ته لکه د الله ج له طرفه رالېږل شوې مرستندویه فریشته د شپې روغتون ته راغلي د خپل وجود په سرو وینو دې، زما مړ پلار ته واپس ژوند ډالی کړو، زما مور ته دې په ځوانه ځوانۍ له گوندوله او بې سرپرستي نجات ورکړو، زه او زما ورور الیاس جان دې د یتیم توب د تورې بلا له مری نه راویستلو، همدا سې نن چې مور کوم بڼکلی ژوند، یوه فعاله او

داستان نستان

دا څه اورم؟

بنايسته کورنۍ لرو دا ټول ستا برکت دی، هغه احسان، ترحم، مهرباني د انسانیت حد به دې زرگونه کالونه زما له زړه ونوځي، کاشکې د هغو په عوض کې مې ډېر، ډېر څه درسره کولی شوی، خو افسوز نور مې هېڅ وس کې نشه ولې یوازې یو څه چې زه یې نن درسره کولی شم، هغه دا دی چې له همدې اوس نه مې زه د خپلې کوژدې مبارکي درته وایم، هیله ده، د ژوند د یوې ناچیزه ملگرې په صفت مې قبوله کړې.

دا چې ما یې په ځواب کې څه ووبل؟ د فریشتې خبره مه هېروئ، واپس زر همدې ځای ته راگرځم.

ترڅو سوال درته پیدا نشي، لنډو کې به یې لمړی د پلار د زخمي کېدو اوزما د وینې ورکولو هغه کیسه درسره شریکه کړم، کوم چې فریشتې یې خپلو خبرو کې اشاره ورته وکړه.

اصلاً دا واقعه له مانه بېخي هېره وه، اوس چې دې یاده کړه، ماته یې هم رایاد کړه، چون تقریباً لس، پنځلس کالونه مخکې دا پېښه شوې، چې هغه وخت زما لاس جوړ و، شاوخوا د ۱۹۱۸ کالونو په عمر د نوځوانۍ په جوش دوران کې وم، مازیگرو، مسجد ته د تلو په نیت له کوره راوتلم، چې د کلي بر سر هدیرې سره ډزې وشوې، خلک ورمتوجه شول، خو لحظې پس منډې، منډې شوې، ما هم ورمندېه کړل، چې

ورورسېدم، څارنوال عباس يې موټر ته څېرمه، سپيرو خاور کې په وینولت پت پروت دی، سلگۍ وهي، بنځه او واړه، واړه ماشومان يې، همدا فریشته او ورور يې الیاس چې هغه وخت خوار بنکلي او مینه ناک ماشومان و، که څه هم الیاس بېخي کوچنی و، فریشته لږ غټه تقریباً اوه، اته، کلنه وه، د پلار څنگ ته يې چيغې او ترفکې وهلې ژړل يې، ددې سربیره د فریشتې نیم مخ او منگولې هم په وینو سرې وې، فکر کړم، د پلار غېږ کې يې ځان ورغورځولی و. پلار يې تر ډېره همدلته پروت و، څوک له وېرې نه پرې ورنژدې کېدل چې پورته کړی يې وای، روغتونه ته يې رسولی وی، ځکه په دې وخت کې نوي لږ لږ مجاهدين (طالبان) راپيدا و، جبهې جنگ يې نشوی کولی، خو همداسې يونيم چرکي جنگ او هدفې ویشتل به يې کول، څارنوال عباس هم د هغه وخت د سترې محکمې برحاله څارنوال و، له دې کبله چا نشوی جگولی، ولې د نموري څارنوال په شان هغه کسانو چې حکومت کې به يې برحاله دنده اجرا کوله، هر چا به يې چې جنازه وکړه، یا به يې نور کمک ورسره وکړو، بیا به د هغو هم خبر نه و، خو بنه و، وروسته یو دوه نفره راپيدا شول، دده خپل موټر ته يې پورته کړو، روغتون ته يې ولېږلو، ساعت لا نه و وتلی، د ماښام تر لمانځه وروسته، زما په شمول ټول کلیوال مو د مسجد په مخ کې ناست و، خبر

داستان نستان

داخه اورم؟

راغلو چې د څارنوال وضعیت خراب دی، وینه ډېره ترې تللې، که له تاسو څوک د وینې مرسته ورسره ونکړي، ممکن ژوند یې جدي له خطر سره مخ دی. تراخیره مې غورځولې و، هېڅوک حاضر نشول، په داسې حال کې چې زما یې د بنځې او وړو ماشونو چيغې، ترفکې او ددې علاوه د فريشتې د خپل پلار په وینو سور اننگی او منگولې هېڅ له سترگو نه وتل، مخکې مې یادونه کړې، هغه وخت ورکې وه، خو لکه پلاستکي لانځکه خورا خوږه مینه ناکه نجلۍ وه، له اوبنکو ډکې کم رنکه شنې شنې سترگې یې په خلکو کې هاخوا او دپخوا غړولې چې گویا څوک ورنژدې شي د پلار سره یې مرسته وکړي، روغتون ته یې ورسوي، همدا و، چې وجدان مې اجازه رانکړه، ترڅو سترگې پرې پټې کړم، بلاخیره توکل په الله ج راجگ شوم د خپلې کورنۍ په شمول له ټولو خلکو پټه، شپه وه، لاندې د فصل او باغونو په لار مې ورمندېه کړل، نیم ساعت وروسته ورورسېدم، چې کتل مې د روغتون په دهلېز کې یې د بنځې او بچیانو لاهم په مخ سیلاب سیلاب اوبنکې راروانې وې، فرياد یې کولو، ژړل یې، د بنځې یې چې په ما سترگې ولگېدې هیله منده غونډې شوه، ورنژدې شوم، ورته کړل مې:

داستان نستان

داخه اورم؟

- ژارې مه زه وینه ورکوم انشاءالله جوړ او روغ به شي، نور ترې تېر شوم، عاجل ته ورننوتلم ډاکتر مې چې وینه معاینه کړه، خوشبختانه تصادفي ورسره برابره شوه، زه يې په پاس چپرکت کې خملوم زما د لاس له رگونو نه يې مستقيماً وینه ورته تېره کړه، د خو لحظو په تېرېدو سره کرار، کرار په سړي کې ساه وچلېده، شپږ سوه سي سي وینه مې ورکړه، ځان يې وخوځولو، د ډاکترانو اميد ورته پيدا شو، زه نیم ساعت نور هم پروت وم، له ډاکتر نه مې پوښتنه وکړه:

- څنگه دی وضعیت يې؟

وبل يې:

- بڼه شو، انشاءالله! د دستگاه يې د زړه ذربان نرمال بڼي.

بيا مې ورته کړل:

- زه څنگ وکړم، لاړ شم؟

- که سردې نه گرځي؟ تللی شي.

راجگ شوم سر مې نه گرځېدو، يوازې پښې مې رېږدېدلې او غوږو کې مې شرنگار و، بهر چې راووتلم، الياس يې د مور په زنگانه سر ايښی و، ويده و، مور يې او فريشتې لاهم ژړل د عاجل بخش دروازې ته يې

دوې سترگې نيولې وې، زما په راوتلو نورې هم راڅکې شوې، زرمې کړل: زيری مې درباندي څارنوال صاحب بڼه شو، سترگې يې راوغړولې، شپږ سوه سي سي وينه مې وکړه، ډاکترانو هم وېل چې فشار او د زړه ذربان يې نرمال شو، نور انشاءالله بڼه دی، شيبه په شيبه لا بڼه کېږي، خطرناک ځای نه دی لگېدلی، صرف وينه زياته ترې تللي وه، ځکه يې وضعيت خراب و.

په دې سره بڼه له ډېرې خوشحالی او له مانه د مننې په پار بېخي احساساتي شوه، پښو ته مې راتپته شوه، خدايزده مچو کولې يې که څه؟ په داسې حال کې چې ډېره باستره بڼه وه، تقريباً نهه، لس کالونه يې کېدل چې زموږ کلي ته راواده شوې وه، مگر تر اوسه ما نه وه ليدلې، خدايي چې شي بڼه ځواني يې هم لرله، خو په هر حال زر ترې شاته شوم، پرې مې نښودو چې سر يې زما پښوته ورسېږي، ورته کړل مې:

- هيله کوم، په دې نه ارزي، دومره خو مو د يو مسلمان او کليوال په صفت پر ما حق و، که نور څه خدمت نه وي؟ زه ځم، کور کې مې نه دي ويلې سودا به يې وي.

د عاگانو سربيره يې وېل:

- خیر یوسې خدای ج دې مل شه، بیا مې ورته کړل:

- زما د راتلو او وینه ورکولو دې چاته تر خوله ونه وځي، چې شرایط خو تاته معلوم دي.

سړيې و خوځولو، چې گویا سمه ده.

ورتېر شوم د فریشتې په سر مې لاس کش کړو، ورته کړل مې:

- ژاړه مه پلار جان دې اوس جوړ او روغ دی، چې سپروم یې خلاص شي راوځي، په همدې سره ترې راروان شوم، له حکومتي ساحتې او نظامي پوستو چې راتېر شوم، سرک مې پرېښودو، و پرېدم چې طالبان په مخه رانشي، باغونو ته شوم، یوخوا شپه وه، پولې پتي و، بلخوا فکر کړم فشار مې ټیټ و، غوږو کې مې څښ او پښ و، هېڅ مې پښه په ځای نه لگېده، خو ځایه ولوېدم، چنار تنگي کې له پېریانو وړېدم، خلکو به وېل دا ځای دروند دی، لنډه دا چې په یولس نیمو بجو کلي ته راوړسېدم، زموږ چیراغونه مړه و، دروازه مې ونه ټکوله، و پرېدم چې پلار به مې غوسه وي، د شا لخوانه په دېوال کلا ته ورواوبتم، غلی خپل اتاق ته ننوتلم ویده شوم، څنگه مې چې وېل، سهار مې پلار رښتیا هم سخت غوسه و، کړل یې:

- د شپې چېرې وي؟

د يو ملگري نوم مې واخيستو ورته کړل مې:

- ميلمه يې وم.

خو بيا هم يوازې وار يې راباندې ونکړو، نور يې هېڅ راپرې نښودل،
عيني حال غورنو کې مې لا هم څښ او پښ و، جوړ نه وم، ولې بيا هم
روح مې خوشحاله و، که هر څو سترې، خطرونه راباندې تېر شول، يا
هم پلار بې ابه کړم، خو ځای يې ونيولو، خپله انساني او مسلماني
وجبه مې ادا کړه، د څارنوال ژوند مې وژغورلو، پرې مې نښودل چې
ځوانه ښځه او واړه ماشومان يې خوار شي، اصلاً زما ډېر زړه هم په
همدې ښځه او ماشومانو يې بد و، يوازې دده لپاره مې ممکن دومره
سترې او خطرونه په سر نه وې اخيستي، خو په هر صورت څنگه چې
لمړی مې يادونه وکړه دا هر څه له ما هېر و، شاوخوا ديرلس، څورلس
کاله يې وتلي و، چې هغه وخت فريشته غالباً اوه، اته کلنه ماشومه وه،
زه هم همداسې د اتلسو، نولسو، کالو په عمر نوځوان وم. دا محال نو دا
ښه رسېدلې پېغله او زما سن ان درې دېرش، څلور دېرشو کالونو ته
رسېدلې و، پس طبعاً اوس نسبت فريشته ته زما د ډېر لوړ عمر،
پيوند، پيوند مخ او معيبيت سره، سره بيا هم يو ناخافه ددې دا خبره

داستان نستان

داڅه اورم؟

چې گویا ما د ژوند د ملگرې په صفت قبوله کړه، بیخي حیرانوونکي و، هېڅ داسې الفاظ مې پیدانکړل، چې د هغه ساعت حالت مې درته پرې بیان کړم، بار بار به مې ځان و خوځولو، سترگې به مې کش کړې، د میرمن بناپېری نغمې خبره چې: خوب وینم که څه دي...؟

خو په هر حال خو شیبې وروسته مې حواس کنترول کړل، ځواب کې مې یې په آرام او مندوی انداز کړل:

- ستا له لطف او مهربانۍ نه مننه، (خدای ج) دې خپل اخلاص او انسانیت درکړي، اما له ماسره مې د کورنۍ له خوا کوم جبر او ظلم نه دی شوی، زه خپله کوژده نه کوم، کورنۍ ته مې اجازه ورکړې وه، ترڅو ورورته مې یې وکړي.

نجلی اوږده ساه واخیسته د جواب په پار یې راغبرگه کړه:

- زه تا درک کوم، په هر څه پوهېږم، ته د یو ډېر بنکلي فکر خاوند او بااحساسه انسان یې، له شک پرته ته د خپل معیوبیت له وجې راتلونکې کې د میرمنې یا یوې کورنۍ د مسولیتونو په اړه اندیښنه لرې، زما له انده سل سلنه، همدا وجه ده، چې له واده کولو انکار کوي، یا نه غواړې واده وکړې، اما زه ډاډ درکوم چې انشاءالله نه اوس او نه

اینده کې هېڅ نوعه روحي او جسمي سردردې به دې ونه گرځم او نه به هم که د الله ج خوبه وه، هېڅ کله ته دې ته اړ شي چې زما د نفقې يا نورو ضرورتونو لپاره کار او يا يې هم اندېښنه وکړې، ځکه ته پوهېږې چې نن وخت د انسان فزيکي قوه نه ده مهمه، بلکې هر څه پيسې کوي، پس زما پلار له ماسره خورا زياته مينه لري، څه ځمکې، شتمنۍ او ملکيتونه يې چې لرل، زما او د الياس ترمنځ يې سم نيم و وپشلي، د نيمو قواله يې زما او د نيمو يې د الياس په نوم کړې، يوازې ماته چې کوم سهم رسېدلی، دوه سوه کاله يې چې زه او ته يا يوه متوسطه کورنۍ په سر باد کړي، نه يې شي خلاصولی، بناءً په دې اړه هېڅ تشويش مه کوه.

که څه هم مخکې مې و وېل، رښتيا هم زما وېره خو له همدې مسوليتونو وه، چې واده ته مې زړه نشوی نيولی، مور او پلار به مې منعه کول، خو بيا هم دې ته مې کړل:

- نه دغه خبره نه ده، هسې مې له شوره لرې والی او يوازيتوب خوبښېږي، کېدشي راتلونکې کې مې اراده بدله شي، خو که چېرې واده مې هم کولو د ځان په شان يوه د بخت له تخته پرېوتلې، خواره زاره نجلۍ يا ميرمن به گورم، ستا له لوي همدردۍ او لوی انسانيت نه يو

داستان نستان

داخه اورم؟

خل بيا هم زياته مننه، چون ته د بنكلا سيند يې، د مهربانۍ غريبي، د انسانيت اولگو يې، ستا د ژوند د ملگري په صفت بايد ستا په شان له بنكلا او شرافت نه مال امال، ستا همسن او په ټوله معنا صحتمند انسان اوسي، ترڅو د گل په شان پالنه دې وكړي، چون ته په همدې ارزي.

نجلی موسکی شوه، په نرمې خندا سره يې کړل:

- اممم همم زه خو نه وم خبره، دا خو سمه د کوه قاف بنا پېری يم، زړه مې غواړي همدا شيبه مې، له دې انگي نه يوه مچکه وخلم، په همدې سره يې د مچو په بڼه له شونډو بڼه لوی شرک جگ کړو، بيا يې بڼه په کرس پسې وخنډل.

دا چې ما يې مخکې له مخکې په وړاندې روحيات بايللي و، د مينې او مچکې په خبره يې يو خل بيا پښې راولړزولې، سم يې خولې کړم، خو په وړاندې مې يې هېڅ نوعه احساسات ونه بنودل خاموش پاتې شوم، نجلی چې په خندا زړه بيخ کړو، اخير کې يې کړل:

- وبنه لکچې تر خط ووتلم، بې ادبي مې وکړه؟

داستان نستان

داڅه اورم؟

غوبنتل مې ووايم چې نه، کومه خبره نشته، خو وخت يې رانکړو، خپلو خبرو ته يې دوام ورکړو زياته يې کړه: له ستاينې دې مننه، اصلاً ستا فکر، ستا زړه، ستا سترگې بنکلې دي، چې زه درته دومره بنکلې او بارزبنته بنکارم او له نيکې مشورې دې هم مننه، چې گویا زه بايد داسې څوک د ژوند ملگر کړم، ترڅو د گل په شان پالنه مې وکړي، درحالي کې چې داسې پالنه تا تنها زما نه بلکې زموږ د ټولې کورنۍ لس، پنځلس کاله وړاندې کړې، چون نن چې يوه له خوښيو ډکه هوسا کورنۍ لرو، دا واړه ستا له برکت دی.

ورغبرگه مې کړه:

- بيا هم مننه، ستا مهرباني ده، کني ما هېڅ هم نه دي کړي، دومره خود هر مسلمان په بل مسلمان، حتا د انسان په انسان حق دی.

نجلی کړل:

- هغه ورځ خو په مسجد او کلي کې نور مسلمانان او انسانان هم ډېرو؟ حتا نژدې دوستان او خپلوان مو و، ولې زموږ سره د همدردۍ لپاره د سلو خطرونو سره سره، له ټولو پټ، په نيمه شپه کې يوازې ته روغتون ته ددې مسلماني او انساني حق ادا کولو لپاره حاضر شوې؟ پس نن ما

هم قسم كړی، چې ستا د ژوند په دې ستونزمن او له ناهیلۍ ډك پړاو كې به ستا په وړاندې خپل مسلماني او انساني حق ادا كوم.

لنډ دا چې تر ډېرو دلایلو، خبرو اترو وروسته، بلاخیره ورسره او كې مې كړه. دوې ورځې پس مې مور، پلار، مشر ه خور او وریندار ورو لېږل، د فریشتې دوی له كوره یې د كوژدې گل راوړو، په كلي كور كې یوه عجیب، غریبه هنگامه خوره شوه، چا به وېل دا د سحر او جادو زور دی، چا یو او چا بل قسم گېډنامې غږولې، خو په هر صورت، د فریشتې پلار د لویو لویو خلكو او چارواكو سره پېژندل یوه میاشت وروسته په نیمې كې پاتې د پوهنتون كارونه مې یې هم راته جوړ كړل، باقي درسونه ته مې دوام وركړو، د پوهنتون د فراغت سره سم مویې د واده تایید و نیوله، درود او سلام دې وي پرې، ډېریو شریف انسانو، فریشته خویې لور وه، هسې نه هم خورا پرې گرانه وه، اما زه یې هم تر خپل اولاد كم نه گنېلم، تر واده كولو وروسته څنگه چې فریشتې ویلي و، د یو دوه پوړیزه مستقل كور په شمول دولس جریبه زراعتي ځمكه او باغونه یولس دوكانونه چې هره میاشت به مویې تر یو لك افغانیو زیاته كرایه اخیسته دا یې ټول مور ته وسپارل، ددې سربیره یوه سپكه دفترې دنده یې هم راته پیدا كړه، نن ددې کیسې تر لیکلو پورې چې د

واده مو دری کاله وتلي الحمدالله يو بنکلي بچي په نعمت هم الله ج نازولي يو، همدارنگه له هرې دیدگاه خورا بنايسته او له هرې ستونزې خالي ژوند لرم، هېڅ نوعه د معيوبیت او کمي احساس مې په ذهن کې نه دی راگرځېدلی، حتا د خپلې کورنۍ مور او پلار مې هم اتيا سلنه مالي ملاتړ زه او فریشته کو، يو همزولی يا ملگری مې په مادي او معنوي لحاظ تر ما بڼه ژوند نه لري، که څه هم هر څه د الله ج ورکړه ده، خو په ټول کې چې کله ناکله فکر وکړم دا دومره ثروت، هوسا ژوند او د فریشتې په شان د يوې بنکلي، مهربانه او مينه ناکې نجلۍ سره د ژوند ملگری تيا مې ټول يوازې د هغې يوې شپې رحم او نيکۍ له برکته دي، ددې سره جوخت د مشرانو هغه خبره رايا د شي چې وايي نيکي وکړه د کندو شاه ته يې وغورځوه يوه ورځ په درد خوري.

پای

بې علمه عالم

سره ددې چې ما په ټول ژوند گیره نه وه پرېښې، ددې علاوه وینستان به مې هم ستایلي جوړول يعني که لنډ یې ووايم تر خپله وسه، وسه پاک عصري، ورځني موډ لباس او خپره کې به دندې ته تللم، خو کله چې تېر نظام یا هم د ډاکتر اشرف غني واکمنۍ سقوط وکړو، طالبان حکم شول، زما په شمول د پخواني حکومت تقریباً ټول کارمندان د څه وخت لپاره بې کاره شول، ولې خوشبختانه یوه یوه نیمه میاشت وروسته د نوي حکومت (اسلامي امارت) لخوا واپس کرار کرار د تېر نظام کارمندان خپلو دندو ته ورغوبتل کېدل، په دې لړ کې یوه ورځ زه هم وروبلل شوم، کله چې ورغلم، ماحول کاملاً تغیر کړی و، سابق به له وزیر نه نیولې د دروازي تر ساتوونکو پورې ټول کارمندان ډېر منظم او مجهز و، د گوتو په شمار کسانو به د ځینو عذرونو له مخې وطني کمیس او پرتوگ اغوستل، نور به واړه مامورین دریشي پوش و. ولې اوس چې ورغلم وزارت ملا صاحبانو او قاري صاحبانو په سراخيستی و، گیرې وې، لوی لوی پگړۍ وې، څنې خولۍ، واسکت، څارد لوی، لوی کمیسونه و، ډلې، ډلې په شپو وتل ننوتل، خو په هر حال هغه

داستان نستان

داخه اورم؟

مئسول کس مې راپیدا کړو چې زه یې راغونبستی وم، له قده ټیټ چاغ
تخته خوان و، د تور پاچ پگړۍ یې وهلې وه، خر لوی بخی دار کالی یې
په تن و، د واسکت د مخې جیب کې یې مسواک او ږمنځ ټومبلی و، زه
د مولوي صیب په نوم ورته مخاطب شوم، ځان مې ورته معرفي کړو، په
قندهاری لهجه یې راغبرگه کړه:

- ایا غواړې همغه پخوانۍ دنده دې مخ ته یوسي؟

- د بلې وپلو سره مې د موفقیت په پار سرهم ورته وخوځولو.

کړل یې:

- سمده!

له همدې سره یې د پیژند پانې له مخې مې زما نوم، د پلار نوم، ولایت
ولسوالي او د کلي نوم مویې تر مخ پرته کتابچه ته ورسول، بیا یې
راته کړل:

- سر له سبا به دې خپلې دندې ته په وخت حاضرېږې، د سترگو په

اشاره سره مې د اوکې ډاډ ورکړو، پسې زیاته یې کړه: خو لکه

اوس چې راته ولاړ یې په دې شان به نه راځې، دریشي به دې

داستان نستان

داخه اورم؟

لرې كړې، كميس او پرتوگ به اغوندي، سرتور سر به هم نه
راخي او له دې وروسته به گيره هم نه خريې.

كه خه هم زړه كې راتېره شوه: چې ددې شرطونو سره خو فكر نكړم دا
وظيفه له ما نه شوې وه، ولې بيا هم ده ته مې وويل:

- بنا صحيح ده.

كور ته چې راغلم، زړه نازړه وم، چې ورشم كه ورنشم؟ بلاخيره د وطن
وضعيت او بېكاريو ته په كتلو، پرېكړه مې داسې شوه چې كالي خو
لرم، يوه سپينه خولۍ به واخلم، يو خو شپې به گيره هم نه خريم، توكل
په خداي ج خو ورخي به ورشم، كه خوند يې رانكړو، تړي خو مې نه، بيا
به يې ورپرېږدم، د يو شخصي كار او بار غم به وخورم، همداسې مې
وكړل، سبا مې وطني كالي په تن كړل، سپينه خولۍ مې ورپه سر كړه
ورغلم، خو كه هر خو مې افغاني كالي په تن او سپينه خولۍ په سر وه،
بيا هم له لرې بنكارېدم چې پخواني كارمند يم، ددوی سره مې ډېر فرق
و، گيره مې پاكه خريل شوې وه، ويښته مې هم همداسې مخ طرف ته
غت، شا او د غوږونو خټونه مې په صفر ماشين وهلي و، له دې كبله
دوی هم هېڅ سمه رويه نه راسره كوله، لويان يې ښه و، ښكته طبقې به
يو نوعه تضاد راسره كولو، حتا ځينو خو يې سره ددې چې خپله يې

سلام نه اچولو، زما يې هم نه عليکولو، ان د دروازي ساتونکو هم هغه شان انسانيت نه راسره کولو، څنگه چې د وزارت د نورو طالبی کارمندانو سره يې کولو، درحالی کې سابق به چې موږ وزارت ته راغلو لکه خپل کور ته چې راغلي و، د سکون ساه به مو واخيستله، د وطن د مالکيت احساس به مو کولو، وزارت به مو خپل وزارت گڼلو په ډېره مينه به دندې ته راتلو، اما اوس مې چې د پخوانيو کارمندانو له ډلې خپل هر ملگری لیدو، کوم چې له ما مخکې راغونښتل شوي و، تر ما بتره غټې خولې يې په سرونو ورنسکورې کړې وې، د ځينو چې لږ زيات وخت وتلی و گيرې يې هم بېرې شوې وې، پخوا به مو چې وخت پيدا کړو د يو بل څنگ ته به ورغلو، يو خوله مجلس، يوه نيمه ټوکه به مو سره وکړه، خستگي به مو رفعه شوه، خو اوس ترڅو په ملاصاحبانو بده ونه لگيرې، چې سترگې به مو سره ولگېدې يو بل ته به صرف لږ موسکي شو، په اشاره به مو سلام عليک وکړو، نور سره درېدلو نه، هسې مجبور و، کني دلته کار او دنده مخ ته وړل په ټولو سخت بوج و، داسې احساس مو کولو لکه ملاصاحبانو چې يرغمل نيولي يو او په زور کار راباندې کوي، عين حال کې زما په شمول هر يو په دې هڅه کې و، ترڅو کوم بل ځای شخصي شرکتونو او بېزنيسونو کې ولوکه په ډېر کم معاش هم وي دنده پيدا کړي، په همغه ورځ له دې ځای نه وتبستي،

په داسې حال کې چې دلته مو معاشونه لوړ و، ماته يې دمياشتې پنځلس زره معاش راکولو، همداسې دې نورو ملگرو مې هم، څورلس زره، شپاس زره ان تر شلو زرو معاشات اخیستل، خوبيا هم بې قدری او بې ارزښتی ته په کتو مو، خوند يې نه کولو، پکې زړه تنگي و، کني کار هم دومره نه و، پخواني حکومت کې به موږ هره ورځ ددې لس برابره کار کولو. خو خوشبختانه د وخت په تېرېدو سره څه دوی راسره بلد شول، څه يې موږ ته چل راغلو، دوي نيمې مياشتې وروسته مې گيره ښه صحيح ورسېده، د چا خبره نيمایي سينه يې لاندې کړه، د گيرې د رسېدو سره سم، زه هم منډوي ته ولاړم عليزاده مارکت کې مې د پگړۍ لپاره (۳۲) متره سپين پاچ واخیستلو، سره د يوه تيکيې واسکت، له منډوي د پلخستي د مسجد منځ ته راووتلم، دلته مې له ولاړو دست فروشانو، يوه ږمنځ، يو د لرگي مسواک همداسې يو بوتل ملايي عطر، يو بوتل د گيرې لپاره شپښم تيل، يوه له رنجو ډکه لاجرومله او سلایي هم واخیستل، نور راروان شوم پخوانۍ خولۍ مې د پل محمود خان پله له سره د کابل سيند منځ ته وروار کړه، دوي ورځې وروسته مې په يوه خياطۍ کې درې جوړه ښه لوی لوی ملايي کالي هم وگنډل، يونيم، يونيم متر لمنې او شپاړس انچه لاستوني مې ورکړل، دوه جوړه بخيو واله، يو جوړ ساده و او د هر رنگ کاليو سره په خپل رنگ کې مې يې

يو، يو دوه نيم متری څادر هم ورسره وکړو، د يوې مياشتې معاش مې مکمل تر ځان قربان کړو، خو ځای يې هم ونيولو، نموري کالي به مې چې واغوستل، واسکت به مې پرې کش کړو، ږمنځ، مسواک او قلم به مې يې د سينې له پاسه ورکي جيب کې وټومبل، گيره به مې په شپښمو وځلوله، د شپږدېرش متری سپين پاچ نه به مې لويه لنگوته ووهله، څادر به مې په اور واچولو او اينې ته به مخامخ شوم، يقين وکړئ لس دقيقې به ځان ته له خدا شنه تې و، د کورنۍ غړو به مې هم خندل پلار به مې د اميرالمومنين زوی بللم، له کوره به چې راووتلم د کوچي شناخته خلکو او گاونډيانو ته به مې هم دعاليماڼه خبرې په ليدو خدا ورتلله، چون زما پخوانۍ خارجي ستايله خپره، کره وړه، دختر بازي او لوپړۍ دوی ته معلومې وې، اما کوشش يې کولو چې خپله خدا له ما پته کړي، ما به هم ځان نه پرې پوهولو صرف سلام به مې ورواچولو نور به سياست کې ترې تېر شوم، له خپلې کوچي او شناخته خلکو د پخوا به چې راغلم، هر موټر به چې راپسې راغلو بريك به شو، ډرپور به يې په ډېر احترام کړل: مولوي صاحب راوخپزه تر چهاراهي پورې دې زه ورسوم، ورسره کې به ناستم، تر چهاراهي پورې به ډرپور ډېر نيك برخورد او احترامانه خبرې راسره وکړې، ځينو به له چاپلوسۍ د امارت

ستاينه، طالبانو صفتونه شروع كړل، چهاراهي ته د رسېدو سره به يې د ساعت كولو په پار كړل:

- چېرته ځي مولوي صاحب؟! كينه ځای ته به دې ورسوم، د ځينو سره چې لږ سم موټر به يې و، كی به ناستم ان تر وزارت به مې مفت ځان پرې ورسولو، له ځينو به بيا همدلته چهاراهي كې د مننې په كولو سره بنكته شوم، دا به مې چې رخصت كړو، په سر كړاوانو موټرو ته به مې كتل كومه نوې لوكسه توډي به چې راغله اشاره به مې وركړه، راڅنگ ته به شو، ورته كړل به مې:

- هاخوا خوروان يې تر وزارت پورې ما هم درسره ورسوه. سړی به چې هر چېرې روان و، مجبور به شو، چا د ثواب او احترام په خاطر چې گویا عالم دی، د دین ستنې ده، د محمد (ص) وارث دی او چا له ډاره نه، نشوی ویلی، د مخې سیت کې به ورسره کیناستم، شل پنځویشته دقیقې لار وه، د وزارت مخې ته به چې ورسېدو، د جزاک الله په ویلو سره به ترې بنكته شوم. خلاصه هره ورځ په همدې ډول، د بنار په لكسو، پستو موټرو كې، مفت او په ډېر عزت سره دندې ته تلم او راتلم. هورنبتیا اوس خو مې کیسه درته شروع كړې، بیا دې دا هم درنه پټه نه

داستان نستان

داخه اورم؟

وي چې په همدې لړ کې يوه ورځ د نورو ورځو په څېر له چاراهي نه په ډېره يوه نوې او پاکه ټوډي کې وختلم، په لارو يې ډرېور راته کړل:

- مولوي صاحب! د ترافیکو رياست کې څوک نه پېژنې؟ درې ورځې مخکې مې د صفاکاری لپاره د موټر اسناد ورکړي، يوه مياشت وروسته يې ورغوښتی يم، که څوک پکې پېژنې؟ هيله ده لږ مرسته راسره وکړه ترڅو، دومره يې ونه ځنډوي، زه ځم دوې ته که اسنادو ته تريوې مياشتې معطل شم وپزه مې تر وخت تېرېږي.

ورغبرگه مې کړه:

- هو پېژنم يې، د ترافیکو رياست، ريس مې د يوه سنگر ملگری دی، په دروغو مې مبايل کې تپ او تلاش وکړو، بيا مې ورته کړل، د مبايل شماره يې راسره وه، پرون هم سره وغرېږدو اوس نه پوهېږم څنگه ورکه شوه، کنه زنگ مې ورته کولو.

- هيله کوم مولوي صاحب دا مرسته راسره وکړه، د ترافیکو رياست په لور خو هسې هم روان يو، صرف د يوې دقيقې لپاره په منډه کې رياست ته راسره ورننوځه زما د ستونزې په باب يوه يادواري ورته وکړه، ترڅو لږ زړې راکړي.

- ولى نه سمه ده، د يو مسلمان سره مرسته كول خو ډېر ثواب لري.

سړى له خوشحالى- موسكى شو، كړل يې!

- كور دې ودان مولوي صاحب، الله ج دې اجر و نه دركړي.

په همدې سره د ترافيكو رياست ته هم راوسېدو موټر يې د سر ك څنگ ته ودرولو، له درېدو سره سم مې ورته كړل: دا يوه پښه مې جهاد كې ټپي شوې لس مرمۍ يې خوړلې، اوس هم چې پرې گرځم درد كوي، ته يو ځل ورشه ويې گوره او پوښتنه يې وكړه چې ريس راغلى كنه؟ كه نه وي راغلى چې هسې ورتكليف نشم، سبا به يې بيا غمه درته وخورم.

- په سترگو مولوي صاحب، ته كينه زه به يې وگورم، كه راغلى و، غږ درته كوم، بيا به نور اتكليف شي وپښه.

- چې راغلى وي ورتله مو ځاى ونسي هېڅ خبره نه ده خيره.

سړي نور څه ونه وېل وروان شو، موټر كې يې يو نوى جديد، ښه ماډل بالا غټ مبابيل چارچ ته ايښى و، د ترافيكو د رياست په عمومي دروازه د سړي له ننوتلو سره سم مې مبابيل راواخيست جيب ته مې كړلو، له موټر نه رابښكته شوم، فوراً مې يوه بله كرولا راودروله په مخ ترې ولاړم، په لارو مې مبابيل ښه لت په لت كړو، ډېر مې خوښ شو، د

وزارت په سرک له کرولا نه هم بنکته شوم، لمړی مې په گیره لاس راکش کړو، بیا مې د پگړۍ شمله راو نیوله مچو مې کړه، په موسکا او غلي غږ ورته مخاطب شوم: دا ټول ستاسو برکت دی، کنه ما غوندې چکه چور چا په داسې لوکسو ټوډو وگانو کې مفت وړلو، یا یې دومره باور پرې کولو چې چالاند موټر او مبابیل یې یوازې ورته پرېښي وای؟ خو په هر حال د وزارت دروازي ته چې ورسېدم، په دې وخت کې نو د دروازي د ساتونکو په شمول هغه پخواني طالبان چې زه یې پېژندلم او په لمړنۍ څېره کې یې لیدلی وم، تقریباً ټول یې تبدیل شوي و، نورو ځایونو ته یې ولېږل، چون هغه لمړی وخت و، گډوډي وه، دلته چې کوم ډلې ډلې طالبان پراته و، (۹۹) سلنه یې بې سواده و، د وزارت په اداري کارونو شک او رک هم نه و، هسې یې ډوډۍ په وزارت تاوان کړې وه پراته و، غونډه غونډه به په شپو وتل ننوتل، د هغو طالبانو نه صرف یو پنځه شپږ مشران پاتې شول، اگر چې دا هم په کمپیوتر او اداري کارونو نه پوهېدل، خو دیني زده کړې یې ډېر کړې وې، ښه عالمان و، بلخوا ډېر بیدار و، د وزارت د کارمندانو په مدیریت کولو او له کارونو نه یې د نظارت په برخه کې ډېر ماهره و، همدا و چې د څو میاشتو تر تېرېدو وروسته، یې په وزارت کې ډېر نظم راوستلو، څنگه مې چې وړاندې ووېل پخواني بې سواده طالبان یې کرار کرار نورو

ځايونو ته ولېږل وزارت كې يې باسواد په كار پوه خلك په دندو وگمارل تر ډېره زموږ پخواني ملگري يا د تېر حكومت كارمندان و، همدا وجه وه چې دې نويو راغلو طالبانو يا له دې وروسته به چې راتلل، زه يې نه پېژندم، چې گويا د دتېر نظام كارمند يم، يو غر سپينې پگړۍ، لويو كاليو همدارنگه په سينه پرته لوبه تورې گيرې، ملايي عطرو او په رنجو تورو سترگو، ته په كتو مې فكر به يې كولو، چې كه د اميرالمومنين زوى نه وي، د ريس الوزرا زوى خو حتماً دى، همدا و چې د دروازي د ساتوونكو په شمول نوي راغلي طالبان به ټول په زبسته ډېر احترام راته قايلېدل، په داسې حال كې چې زه له ماشومتوبه په لمانځه كولو كې ډېر تمبل وم، بيا چې رالوى شوم، لمړى مې د امريكايانو سره دنده وخيسته، لس كاله مې كار ورسره وكړو، سهار په شپږو بجو به مو چې نظامي درشي وكړه، بوت به مو كش كړل د شپې تر نهه بجو به مو په تن و، هغو كې نه اودس كېدو، نه لمونځ نو كه رښتيا ووايم، الله ج دې مغفرت وكړي، په دې لسو كالونو كې مې ټول دوه لمانځونه نه دي كړي، بېخي مې هېر شوى و، پس له لسو كالونو دندې ورسره اجرا كولو يې هلمند ته تبديلوم، ومې نه منله بلاخيره له دندې يې منفق كړم، امريكاته د ورسره بېولو چانس مې هم له لاسه وركړو، له دوې مياشتې بېكارۍ وروسته مې د دوهم ځل لپاره په

نموري وزارت کې دنده واخيستله، چې د نظام تر سقوط يا هم د ط البانو تر راتلو پورې مې دوه كاله پكې پوره شول، خو څنگه مې چې وويل زه له ماشوتوبه له لمانځه سره بې غوره وم، د امريكانو سره د كار كولو په محال خو مې تقريباً بېخي له ياد ووتلو، همدا او چې وزارت کې هم هسې مياشت کې كوم يو ګوډ او مات لمونځ به مې كه وكړو، كنه نور دلته هم رانه پاتې و، البته داسې نه وه، چې جمهوريت کې لمانځونه او داسونه نه و، بلکې همداسې لمانځونه او داسونه کېدل د همدې وزارت مسجد به د هر لمانځه په محال ډک و، دوه درې ځل به جمع پکې کېده، خوزه او زما په شان ځينې نور کسان هسې ورسره بې سره و، هغه كه به هر ځای و، خاشه به مو پرې واچوله، نو په داسې حال کې چې لمونځ مې زده نه و او دوی به د يو لوی عالم او مولوي په صفت له حده زيات درناوی راته کولو، ډېری وخت به خدا راغله، همدارنگه هغه خو مشرانو چې زه يې پېژندم، مخکې په خريلي ګيره، دريشی او خارجي ستايل جوړو کړو ويښانو کې يې ليدلی وم، اوس به يې چې سترګې راباندې ولگېدې، موسکي به شول د لا تشويق په پار به مې يې د ګيرې، پګرې او لويو ملايي جامو ستاينه شروع کړه، گويا ډېر ښه پکې ښکاري، مخ دې هم نور پرېښودو، سر په دنيا جنتي ښکاري، همداسې نور. برعکس په موسکا کې به مې مننه ترې وکړه، زړه کې به

داستان نستان

داڅه اورم؟

راتېره شوه، چې کاشکې کوپړۍ کې مې هم ددې لباس مطابق لږ ديني علم وی، اقلًا لمونځ خو مې زده وی، يوازې په گيره او پگړۍ گومان نکړم چا جنت ليدلی و.

خو په هر حال خلاصه له دې وروسته ورځ تربلې د دروازي د ساتوونکو علاوه، چې وتلم که به ننوتلم لاس په نامه به راته ولاړ و، د وزارت په داخل او له وزارت بهر هر چا سره به چې مخ کېدم په نهايي احترام راته قايلېدل، زړه کې به مې وېل: افسوز چې داسې خبر وی، ملاتوب کې دومره مزې او خوندونه دي، ما به ان جمهوريت کې هم له ځان نه مولوي کدو اخند جوړ کړی و، حتا کوم دوکان ته به هم چې ورننوتلم دوکاندر به مې تر اخيري حده خاطر کولو، ان ځينو خو د پنځوسو او سلو افغانيو شى مفت راکول پيسې به يې نه اخيستې، همدارنگه په چکپاينتونو به چې ورغلم هلته گمارل شوي ولاړ مسول طالبان به د احترام له وجې لاس په سينه راته ودرېدل ټول انسانيت او اخلاق به يې وکړل، د کارت يا هم چېرته کار کوې؟ له کوم ځای نه راغلي؟ چېرته ځې؟ همداسې نورو پوښتنو جرئت خو يې له سره نشوی کولی، صرف يو ځل د دهبوريو په څلور لاري کې امنيتي کسان ولاړ و، له ماسره موټرسیکل و، موټرسیکل مې پخوانی و، اسناد، پلېټ هېڅ يې نه

داستان نستان

دا څه اورم؟

لرل، کله کله به مې شوقي راويستلو په دې ورځ مې هم رايستلی و، غوږو کې مې گوشکې وې د احمد ظاهر هغه سندره مې پلې کړې وه چې وايي: (خدا بود يارت، خدا مددگارت...) غوښتل مې امنيتي کسانو ته ونه درېږم، لکه له نورو چکپاينتو تېز ترې تېر شم، خود دوی حد ته چې راوړسېدم يوه غږ راباندې وکړو، ځان مې پرې پوه نکړو ونه درېدم لږ چې ترې راتېر شوم په جگ غږ يې بل غږ وکړو: مولوي صاحب!

له دې سره ورته ودرېدم، يو ځوان طالب چې خړه نظامي دريشي او خولۍ يې په تن و، نژدې راغلو کړل يې:

- وښه مولوي صاحب! موږ د استخباراتو اورگان يو، نن دلته په دنده گمارل شوي يو، د وسايطو اسناد او پليټونه چک کوو او حکم شوی چې هېڅوک بايد همداسې رانه تېر نشي، په تا مې يو ځل غږ وکړو وادې نه ورېدو، په دوهمه چيغه مې ايله واورولې. ورغبرگه مې کړه:

- رښتيا هم لمړی غږ مې دې نه دی اورېدلی غوږو کې مې گوشکې وې، د مولانا صيب مفتي احمد ظاهر ډېر ښکلې قرائت کوي، سم يې نيولی وم، هېڅ مې تاسو ته پام نه شو، کنه زه خپل درېدم!

- خير، خير مولوي صيب! پروانکوي، موټرسيکل دې اسناد لري!؟

داستان نستان

دا څه اورم؟

- نه موترسيکل خو اسناد نه لري، ممتازه اسناد لرم، له همدې سره مې جيب ته لاس کړو خپل د وزارت کارت مې ورته بنکاره کړو، پسې زياته مې کړه دا نظام مو د سر په بدله راوستلی اوس د يو موترسيکل د گرځېدو حق نه لرم؟

- هيله کوم مولوي صاحب! تاسو خپله پوهېږئ، ځنگه چې د وطن ازادي او جهاد په مور او تاسو فرض و، همداسې اوس قانون ته په درناوي هم مور او تاسو ټول مکلف يو، کله هغه سربندني او اسلامي نظام د رامنځ ته کولو په موخه ورکړو زرگونه سپيڅلو شهيدانو ويني به مو هېڅ معنا ونه لري، نور خپله پوهېږئ، څه خداي ج دې مل شه.

زړه کې مې کړل: چې خوار شې لا د شهيد او ويني سره دې، خو په خوله مې څه ونه وېل، يوازې بد بد مې ورته وکتل، گوشکې مې غوږو ته کړې واپس مې سندرې پلې کړه، راروان شوم، له عاليمانه اکشن کولو وروسته لمړی ځل و، چې په چکپاينته کې يې ودرولم يو پنځه خبرې يې راسره اوږدې کړې، کني مخکې مې هم يادونه وکړه، چا د احترام او ثواب په خاطر چې گویا ديني عالم او د محمدص وارث دی او چا د وېرې چکپاينته نو کې د ولاړو ط البانو سربېره له هر چا سره به چې مخ کېدم له حده زيات درناوی به يې راته کولو، همدې موقع نه په استفاده

زما هم ښه ساعت پکې تېر و، خپل اوبنان مې پکې خړول، خو له بدمرغه کرار کرار د ښار غلو او کوڅو ډبو لنډغرو هم، دا چل زده کړو، لوی لوی څنې به یې پرېښودې، غټ کالي، نیم کنډاغه خولې، او جالی دار واسکت به یې په تن کړي و، دسمال به یې په سر اچولی و، دې خلکو به د نظامي طالبانو له ستایل او خپرې نه سوء استفاده کوله، په عامو خلکو به یې خپل راج چلولو، حتا ډېرو په یوه او بله طریقه د جهاد د دورې له ډلگۍ مشرانو سره اړیکې پیدا کړې، د هغوی له طریقه یې د پولسو او اردو په لیکو کې ځانونه ثبت کړل، د امارت رسمي کارتونه یې واخیستل، د معاش علاوه، د موقع په برابرېدو سره یې په یوه او بله بهانه له خلکو هم خپل قلنگی اخیستو، ځینو چې پېژندل د بیستویک واله، گویا په (2021) کال کې د جنگ له خاتمې او فتحې وروسته راپیداشوي مجاهدین به یې بلل. خو ډېری نور به بیا زما په شان د عالم او مولوي له ستایل او رنگ نه په گټه خپل ونډ پکې وهلو، ان تردې چې یوه ورځ په زاړه چوک د جمهوریت د وخت یو ډېر لوی غل په مخه راغلو، د ډاکو په نوم مشهور و، دا یوازې غل نه و، بلکې دوختر بازي، بچه بازي، قتل هېڅ پدر لعنتي نه وه، ترې خلاصه، څو هلکان او نجینې یې د ښار له منځه وټنټول ترننه ورک دي، مگر اوس مې چې ولیدو حراموني خدايزده له اتيا متره سپین پاچ نه پگړۍ

وهلې وه، که له سل متره؟ زما له پگړۍ نه درې برابره لويه وه، دوي شملې يې پرېښې وې، همدارنگه زما نه څو برابر لوی کالي، څادر، واسکت، پایڅې پورته، سترگې تر غوړو تورې، ږمنځ، مسواک او قلم يې په جیب کې تومبلي و، اوږدې، تذبیح يې لاس کې وې، شونډې يې موسولې، چې گواکي ذکر کوم، د ملایي عطرو خوشبويي يې په لرې مصافه کې حس کېده، ته وا د مصر شيخ مفتي مولانا مصباح صاحب روان دی، په لیدو يې ډېره سخته خدا راغله، ان تر اوسه پورې چې رایاد شي، موسکي شم، همداسې ډېری نورو ډېرو خطرناکو انسانانو به د عالمانو په رنگ روغن او تمثيل سره ډېر اسان او سادگۍ سره خپل شوم اهداف تر لاسه کول. خو په هر راز چې خبره بلخوا ولاړه نشي، راحم خپلې کيسې او له عالمانه څېرې نه د سوء استفادې کولو يوې بلې خورا نادري خاطرې ته، که څه هم خاطرې بلها زياتې دي، خو چې خسته مونکرم، له نورو يې تېرم، يوازې دا يوه يې درسره شريکوم، هيله ده ملگرتيا مې وکړئ، هغه دا چې يوه ورځ وزارت کې د خپلې د ندي پر محال کمپيوتر کې په کار لگيا وم، پښې مې ویدې شوې، چې ساعت ته مې وکتل يولس نيمې بجې وې، د بدن د شخۍ يستلو په پار له شبې راوتلم په قدم، قدم کې ان د وزارت تر عمومي دروازې بهر سرک پورې راوړسېدم، چې لیدل مې هاخوا يوه ځوانه ښځه راته متوجه و، داسې

داستان نستان

داڅه اورم؟

بنکارېده لکه څه چې وايي، خو جرئت نشي کولی، ما چې ورته وکتل
کرار کرار يې قدم راواخيستلو نژدې راغله، تور عربي حجاب يې کړی
و، خوله او پوزه يې په سور رنگي ماسک کې پټه کړې وه، پيغله راته
بنکاره شوه، غټې غټې تورې بانورې ډېرې جذابه سترگې يې وې، سم
دلاسه مې بدن کې وينه ورته راگره شوه، د سلام په اچولو سره يې کړل:

- وېبښه مولوي صاحب! تاسو همدې وزارت کې دنده لرئ؟

- هو همدلته مې دنده ده، خيرت و؟

راغبرگه يې کړه:

- هيله کوم مولوي صاحب که لږ مرسته راسره وکړي، ورکې دوه

کلن ماشوم مې کودکستان کې پرېښی، اوس مې دا د دروازې

ساتونکي د ننه وزارت ته نه پرېږدي وايي رسميات ختم دي،

وخت د ډوډۍ دی په دوه بجو راشه، خو کور مې لري ده بيا نشم

راتلی، دغه ساتونکو ته ووايه چې داخل ته د تلو اجازه راکړي.

د ماشوم له يادولو يې پوه شوم چې پيغله نه ده، خو بيا هم ډېره تازه وه،

له تندي يې د بدن سپينوالی او شفافيت بنکارېدو، همدانگه غټو،

پاکو پاکو تورو او سپينو بنکلو سترگو ته په کتو يې، خورا جذابه

داستان نستان

دا څه اورم؟

ځوانې بيې درلوده، د ځوانۍ علاوه د خبرو کولو انداز او خورا بڼايسته غږ يې و، لکه په مايک کې چې غږېږي. خو په هر صورت ورته کړل مې:

- وزارت کې موڅه کارو؟

- يو کال وړاندې د کابل له معارف شهر (دارالمعلمين) څخه فارغه شوم، اوس مې سند نه راکوي وايي اسنادو کې دې مشکيل دي، پيژند پانه کې دې د نيکه نوم ملا عبدالسلام دی، او اسنا مو يوازې د عبدالسلام په نوم دي (ملا) لفظ نشته ورسره ترڅو دا ستونزه حل نشي د معارف ورزات د اصلو له مخې موږ اسناد نشو درکول، بناءً اوس غواړم پيژند پانه کې مې هم د نيکه له نوم نه د ملا لفظ لرې کړم، چون په اسنادو کې مې د ملا لفظ ورزياتول سخت دي، ولې چې د ليسي په شهادتنامه کې مې هم د نيکه نو تنها عبدالسلام دی، د دارالمعلمين په اسنادو کې هم د عبدالسلام په نوم رسېدلې، نو دې ټولو اسنادو ته د ملا لفظ وراضافه کول زيات زحمت او منډې غواړي، بلاخبره له پيژند پانې مې د ملا لفظ لرې کولو پرېکړه وکړه، سهار د پيژند پانو د توزيع رياست ته ورغلي ومه، د يو سپين کاغذ په راته نيولو سره بڼځې زياته کړه: دغه مکتوب يې راکړو زما د ستونزې حل يې تاسو ته راجع کړو.

پوښتنه مې ترې وکړه!

داستان نستان

داخه اورم؟

- نارینه شوک نه لري چې خپله پسې گرځي؟

- وروڼه مې شته خو هغوی مزار کې اوسي، دلته مې يو خاوند دی، هغه د تعميراتي موادو تجارت کوي، مياشت کې څلور پيڅه ورځې ايله کور تېرې کړي، نور اکثره وخت چين يا نورو هېوادونو ته په مال پسې ځي، اوس هم ايران کې دی، بلخوا پرته له مانه بل شوک يې راته جوړولی هم نشي، ولې چې هر ځای زما د گوتې (شصت) اېښودو اړتيا وي.

- کور دې چېرته دی!؟

- د دارالمان په سرک، سفارت شوروي ته څېرمه، سناتور بلاکونو کې اوسو.

دا چې ښځه ډېره ښکلې او جذابه سترگې يې وې، ددې سربېره د خبرو طرز يې ډېر خوندور او غږ يې زيات خوږ لگېدو، ترڅو بار بار تماس راسره ولري او يو ځل بيا يې هم ووينم ورغبرگه مې کړه:

- ښا ډېر ښه! اما اوس خو رښتيا هم رسميات ختم دي، دروازه ساتونکي ملامت نه دي، که اجازه هم درکړي کار دې نه کېږي، ځکه چې شپې بندې دي، معامورين ډوډۍ خوري وروسته بيا

لمونځ کوي په دوه بجو واپس خپل کار ته راگرځي، خو دا چې
ته يوه سياسي بي، ماشوم دې هم کود کستان کې پرېښی، زه به
د الله ج د رضا لپاره يوه مرسته در سره وکړم، د خپلې او نيکه د
پيژند پانې دې يوه يوه کاپي راگره، اړونده مامورينو ته به يې
ورکړم، ترڅو په سوانو کې دې د نيکه د پيژند پانې کونده
راپيدا کړي او د ملا لفظ ترې لرې کولو وروسته د پيژند پانود
توزيع په رياست، رسمي مکتوب درکړي، ترڅو د همدې
پيژند پانې په عمومي نمبر او ثبت گڼه نوې پيژند پانه درکړي
يوازې د نيکه له نوم نه مو د ملا لفظ لرې کړئ.

نښه زښته زياته خوشحاله شوه دعاگانې يې کولې اخير کې يې کړل:

- بيا څه وخت پسې راشم!؟

ورغبرگه مې کړه:

- زما د مبايل شماره در سره واخله زنگ کوه، کله يې چې کار خلاص

شوزه درته وایم.

- سمدې مولوي صاحب الله ج دې اجرونه درکړي.

شماره مې ورکړه او د پيژند پانو کاپي مې ترې واخيستي، نوم يې (غرڅه) و، له رانه راوښدو سره يې بيا دعاگانې شروع کړې، تر هغو چې له جدولو نه وه پناه غږ يې راتلو، ددې تر تلو وروسته، زه واپس وزارت ته ننوتلم، د ډوډي تر خوړلو وروسته، د هغه لوی گدام په لوري وروان شوم، کوم چې له دوه سوه کالونو راپه دېخوا د ټول هېواد د نفوس او احوالو د ثبت همدارنگه د پيژند پانو کوندي پکې خوندي شوې وې، د صديق الله په نوم د جمهوريت د وخت يو پخوانی ملگری مې يې د ساتلو مسول و، گدام ته له ورسېدو شل پنځه ويشت متره له لرې مې سترگې پرې ولگېدې، نمورې د برنډې له پاسه چمن او گلانو ته مخامخ په چوکۍ ناست و، مبابيل کې يې گوتې وهلې، زما تر گيره لويې تورې گيرې يې په سينه وزرې خورې کړې وې، يوه ټکورۍ لنگوته يې په سر وه، په ما د سترگو لگېدو سره خوشحاله شو، سترې مشي مو وکړه، شاوخوا مو وکتل څوک نه و، خو لحظې مو يو د بل په گيرو، پگړيو او له رانجو ډکو سترگو ټوکې وکړې، ومو خندل وروسته مې د يوې خپلوانې په صفت د غرڅي ستونزه ورسره شريکه کړه، دواړه گدام ته ننوتلو د نيکه د پيژند پانې د جلد او ثبت د شمارې په مرسته مو يې له يو ساعت پلټنو وروسته کونده راپيدا کړه، لمړی مو يې په ملا لفظ خط کش کړو، بيا مو يې په وزارت کې د ساتل شوي اساس

نمبر په رااخيستلو سره د پيژند پانو د توزيع رياست ته رسمي مکتوب وليکلو، مستقيماً مو توصيه ورته وکړه، ترڅو نوموړې مېرمنې ته د مخکنۍ پيژند پانې په عمومي نمبر او ثبت گڼه يې بله نوې پيژند پانه ورکړي، يوازې د نيکه له نوم نه يې ملا لفظ لري کړي، د مکتوب تر ليکلو وروسته مې له صديق نه د مننې په کولو سره خدای پاماني راواخيستله، واپس راغلم معاونيت شبه ته ورغلم ټاپه مې هم پرې ووهله، نور مې کرار جيب کې کېښودو، سبا سهار دندې ته د تلو په وخت مې مبايل ته له ناشناخته شماره نه زنگ راغلو، چې اوکې مې کړو، غرڅه وه، کړل يې:

- سلام عليکوم مولوي صيب! سهار پخیر، هيله ده صحت ولري،
وبښه مولوي صاحب هغه ميرمن يم چې پرون وزارت ته درغلي
وم، د پيژند پانو کاپۍ مې درکړې، که کار يې خلاص شوی
وي چې پسې درشم؟

که څه هم کار خو يې خلاص و، ولې غږ يې ډېر خوږ لگېدو، زړه مې پرې
ونشو چې راوغورم مکتوب يې په لاس ورکړم، نور په خپله مخه ولاړه
شي، ځان سره مې کړل: پرېږده يو دوه ځله خو نور هم زنگ پسې

داستان نستان

داخه اورم؟

راو کړي، بيا به يې راوغواړم. همدا و چې د سلام په ځواب ورکولو سره مې ورته کړل:

- نه، پرون خو لږ مصروفيت راته پيدا شو، لاس مې ونه رسېدو، نن پس له غرمې يې احوال واخله که جوړو، پسې رابه شي.

- صحيح ده مولوي صاحب، خير يوسي، الله ج د اجر درکړي.

لنډه دا چې ورځ تېره شوه د ټاکلي وخت سره سم پس له غرمې په دوه بجو يې بيا زنگ وکړو له سلام او درناوي وړاندې کولو وروسته يې کړل:

- وبنه مولوي صاحب بيا دې هم مضاحمه شوم، څنگه چې سهار دې راته ووبل پس له غرمې يې پوښتنه وکړه، اوس دوې بجې دي، ماوبل که د کاغذو کار مې خلاص شوی وي، چې پسې درشم؟

- هو کاغذ دې جوړ دي، ستاسو د نيکه د پيژند پانې د نمبر اساس پکې رسولو سره مې رسمي مکتوب درته ليکلی د پيژند پانې د توزيع رياست اړوند مسولينو ته حکم پکې شوی چې د پخوانۍ پيژند پانې په نمبر او ثبت گڼه دې نوې پيژند پانې درکړي، يوازې د نيکه له نوم نه

مو ملا لفظ حذب کړي، ممتاز زه اوس چېرته روان يم، سبا سهار زنگ وکړه، که زه وزارت ته کې وم، پسې راشه.

- په سترگو مولوي صاحب، الله ج دې رحمت درباندي وکړي، ستا په شان پاک او با ترجمه انسانان يې چې تر سيوري لاندې راټول دي د امارت بېراغ دې تل رپاند وي، همداسې دعاگانو يې دوام درلود، اخير کې مې د مننې په کولو سره ورغبرگه کړه:

- هيله کوم دا زموږ دنده ده، الله ج دې توفق راکړي چې تل خپلو هېوادوالو ته صادقانه خدمت وکړي شو.

غرڅې بيا د دعاگانې شروع کړې ان تر دې چې تماس مو سره قاطعه کړو، بلاخيره دا ورځ او شپه هم تېر شول سبا پس له اوو بجو مې يې زنگ ته سترگې وې، غږ مې يې يادېدو، خو آته بجې شوې، نهه شوې، لس شوې خلاصه د ماسپښين تر دوه نيمو بجو يې زنگ راملوم نشو، په انتظار يې بېخي شنه لږه کړم، بلاخيره ما زنگ پسې ووهلو، د دوهم ځل زنگ تېرولو سره يې مبايل اوکې کړو، د اوکې سره سم يې په خورا بنايسته غږ کړل: سلام عليکوم مولوي صاحب! ښه يې پخير يې...

داستان نستان

داخه اورم؟

- وعلیکوم سلام، ته خه شوي، هغه کاغذ خو دې دلته پراته دي پسي رانغلي؟!

- ډېر وښه مولوي صاحب! ماشوم مې ناروغ دی اوس هم د فرانسويانو روغتون کې يم، سبا پخیر کوشش کوم چې دومره وخت پیدا کړم ترڅو په منډه کې پسي درشم.

- خیر، خیر کومه خبره نشته ستاسو ماشوم ته دې الله ج صحت ورکړي، له خپل ماشوم سره مو اوسئ، دا چې تاسو تنها یاست، زه نن د ډېرلسمې ناحیه خواته ځم، خه کار مې دی، انشاءالله د پیژند پانود توزیع له ریاست نه به مو هم کار درته راخلاص کړم، هرکله دې چې بچی ښه شو، په کرار بیا پسي راشه ورک کېږي نه.

- غرڅې بیا په دعاگانو پیل وکړو، خو لحظې ورته غوږ وم، وروسته مې د مننې ترې په کولو تماس سره قطعہ کړو، په درنیمو بجو له وزارت نه راووتلم، سرک ته له راسېدو سره سم یو نوی لڼکروزر مو تر راغلو اشاره مې ورکړه، له درېدو سره ډرېبور شیشه ښکته کړه، له سلام او درناوی وروسته یې کړل:

- مولوي صاحب چېرته ځي؟

- دیرلسمه ناحیه ته، د پیژند پانود توزیع په ریاست کې مې کار دی.

- زه خو چاراهي کمبر ته روان یم، خو خیر که نه وي، تا به ورسوم؟ له همدې سره مې دروازه را خلاصه کړه، موټر کې ور کېناسم په سړي مې ځان تاوان کړو، پټه خوله یې حرکت وکړو، پخلس، شل دقیقې وروسته یې د ریاست تر منځ بریک و نیولو، د جزاک الله په وپلو سره ترې ښکته شوم، د پیژند پانور ریاست کې، گڼه گونډه وه، خلک قطار، قطار ولاړو، غاړه مې تازه کړه، پسې ومې ټوخل د ولاړو کسانو توجه مې راوگرځوله، په لیدلو سره مې د درناوي په پار خلک هاخوا دې خوا شول مخه یې راکړه، وړاندې ور تېر شوم، که څه هم زما کار غیرې قانوني و، چون پرته د پیژند پانې له صاحب نه د بل چا لخوا پیژند پانه ورته جوړول ناشونې او د اصولو خلاف کار دی، اما زما د عالیمانه څېرې نه د متشره کېدو علاوه، د وزارت کارت مې هم مامورینو ته ښکاره کړو، سم مې ووېرول چون ددوی په دندو گمارل، منفق کول، رتبه ښکته، پورته کول ټول زموږ د وزارت اختیار کې و، که څه هم د وزارت د لوړو مسولینو کار و، ما خورا کي هېڅ واک پکې نه لرلو، خو دوی څه پوهېدل؟ چې زه به ددې دومره لویه گیرې، یو خروار پگړی، کش او فش سره، یو بې واکه عادي مامورگی یم، فکریې کولو چې که

داستان نستان

دا څه اورم؟

وزير نه وي، معين يا معاون خو حتماً دی، همدا و چې له خلکو مې د نه وپلو جرئت واخيستلو، صرف د رياست مدير دو مره راته ووېل:

- مولوي صاحب کاشکې دا خورکې مو هم له ځان سره راوستلې وي، چې په پېژند پانه يې خپله گوته (شصت) لگولی وي.

ورغبرگه مې کړه:

- پروا نکرې د شصت ځای يې خالي پرېږدئ چې کورته مې يوره هلته به يې پرې ولگوي.

سريې کور کړو:

- سمدېه مولوي صاحب! ته چې وايي په سترگو.

له همدې سره يې د څنگ ملگري ته مخ ورواړولو:

- رسولي صاحب! د مولوي صاحب کار ورته وکړه.

د غرخې او نيکه د پيژند پانې کاپې مې يې د ميز سر ته ورواچولې، نموري د پيژند پانو خالي فورم راخيستلو، د خپل مسوليت اړوند ليکنه يې پرې وکړه، همدا سې په نوبت، نوبت ټولو معامورينو خپل

داستان نستان

داخه اورم؟

کار پکې وکړو، اخير کې ريس لمړی امضاء او د امضاء له پاسه ټاپه پرې ووهله، نور يې ماته ونيوله کړل يې:

- دا دې پيژند پانه مولوي صاحب! کار يې خلاص شو صرف چې کور ته ولاړې، څنگه چې خپله پوهېږې، په دغه ځای کې به نمورې غرخه خورکې د پيژند پانه صاحبه خپل شصت ولگوي.

- سم ده، مننه الله ج مو وښه.

له همدې سره د خدای ج پامان په وپلو، ترې راوان شوم.

د شبه له وره نه د وتلو په حال کې مدير بيا راپسې راغږ کړل:

- خفه شوی نه وې مولوي صاحب! هر کله راشې مور دې تل

خدمت کې يو.

بيا مې هم مننه ترې وکړه، تقريباً مازيگرو، مستقيماً کور ته راغلم شپه تېره شوه، سبا يولس نيمې بجې وزارت کې خپل کمپيوتر ته ناست وم، د فرينټ لپاره مې فرمونه ترتيبول، چې د غرخې زنگ راغلو، د اوکې سره سم مې غږ پرې وکړو:

- سلام عليکوم!

داستان نستان

داخه اورم؟

- وعلیکوم سلام مولوي صاحب بنه يې پخیر يې؟ ډېر وبنه د ماشوم صحت مې بنه نه و، شپه مې روغتون کې ورسره وکړه ايله اوس کور ته راغلم، ومې نشوی کولی چې سهار په کاغذو پسې درغلې وی، که تاسو وزارت کې یاست اوس پسې درخم.

- خیر کومه خبره نه ده، فعلاً خو رسمیات ختمېږي تقريباً دولس بجې دي وخت د ډوډۍ خوړلو او لمونځ کولو دی، که کولی دي شوی پس له دوه بجو پسې راشه د پیژند پانو د توزیع له ریاست نه مې دي هم کار درته راخلاص کړو، پیژند پانه بشپړه شوه یوازې ستاسو شصت پرې لگول پاتې دي، کله چې راغلي شصت به هم پرې کېږدي نور یې ټول کار خلاص دی.

- په دي خبره مې بنځه بېخي زیاته خوشحاله شوه، له غږ او احساساتو یې داسې ښکارېده چې سر یې سرتور کړی، جوړه لاسونه یې د اسمان طرف ته نیولي دعاگانې کوي، خو په هر حال د دعاگانو اخیر کې مې ورته کړل:

- مننه د خپل ولس خدمت او د دوی د ستونزو په حل کې ورسره مرسته زموږ یوازینی هدف دی، د همدې لپاره مو شل کاله قربانۍ ورکړې، الله ج دي موږ ته توفیق راکړي چې خپلو کړېدلو هېوادولو ته لا ډېر

خدمت وکړو، د دوی د دردونو دوا شو، مقابل کې یې ستاسو دعاگانې
زموږ لپاره هرڅه دی.

خلاصه د څو دقیقو مکلمې وروسته مو د خدای پامانۍ په کولو سره
تماس قطع کړو، راجگ شوم، لږ لږ د پنبو شخي مې ویستله، پسې
طعام خانې ته ورغلم ډوډۍ مې وخوره، لمانځه ته مې له وسه نه کېدل
واپس راغلم خپلې شبې ته لونگی او واسکت مې د میز په سر
کېښودل، جایناز مې په غولي هوار کړو تر څنگ یې کرار پرېوتم،
جایناز مې ددې لپاره هوار کړو، چې که څوک راوگوري فکر وکړي
گویا لمونځ یې کړی، څو دقیقې مې ځان غلی کړو، خوب راغلو لاس
مې ورتېر کړو، مېایل مې راواخیستو گوشکې مې پکې ورکړې یو
فایل کې مې څو مستې عشقي هندي ویډیوگانې ځای په ځای کړې وې
همدا مې راخلاص کړو، دوی ویډیوگانې مې وکتلې دریمه مې چې
پلې کړه، د غرڅې زنگ راغلو و، څومره یې چې زنگونه او خبرې
زیاتېدې وینه مې په جوش ورته راتلله، د زړه هیلې او خواهشات مې
ورته زیاتېدل، دا ځل یې هم زنگ ته ډېر خوشحاله شوم خو تر څنگ یې
فکر کې راتېره شوه: چې څنگه یې بې وخته زنگ وکړو؟ اما چې ساعت
ته مې وکتل لس باندي دوی بجې وې، اصلاً زه په وخت نه وم پوه

داستان نستان

داخه اورم؟

شوی، اگر چې لا هم مامورین له ډوډۍ خورلو او لمانځه نه خپلو دندو ته نه و راگرځېدلې، د مایل د اوکې کولو سره مې غږ پرې وکړو:

- سلام علیکوم!

غرځې په خپل خواږه او اثري غږ راغبرگه کړه:

- وعلیکوم سلام مولوي صاحب جوړ یې پخیر یې، وبنښه، دوي بجه دي، وبل مې که وزارت کې یاست چې پیژند پانه پسې درشم؟

- خدای ج دې وبنښه، هو وزارت کې یم، خو فعلاً ډېر مصروف یم، خارجي میلمانه راغلي نشم کولی ستاسره ووینم، سبا زنگ وکړه که ممکن وپسې رابه شي.

- بنا، بنا سمدې مولوي صاحب، وبنښه چې بې وخته مې زنگ کړی، نور وخت دې نه نیسم خدای ج دې مل شه.

په همدې سره یې تماس وړقطعه کړو، څنگه مې چې مخکې ووېل د هر تماس سره مې یې په وړاندې جنسي غریزه لا راپارېدله خواحشات زیاتېدل، ان تر دې چې زړه کې راتېره شوه: دومره زحمت مې درته پرې ایستلی، حداقل یوه مچو خو مې د خره په قانون هم حق درباندي کېږي، باید درنه پرې یې واخلم، کنه قسم ده که دې پیژند پانه رانه

داستان نستان

داڅه اورم؟

ليدلې وه، خو چل يې نه راتللو چې څنگه يې ورياده کړم، يا هم ترې اخیستلو زمينه يې چيرته او څنگه مساعده کړم، همدې فکرونو کې ډوب وم، کله به مې وېل تر مخ مې خبره ورياده کړې وي، که رضا شوې وي؟ داسې وخت به مې راغونښتې وه چې شبه کې تنها وي، بيا به مې ځان سره کړل: نه ولا دا ځای خطرناک دی، کوم فاميلي رستوران ته مې راغونښتې وي، همدې فکرونو کې دا پاتې ورځ او شپه هم تېر شول، ولې لا هم يوه ډاډمنه لار او طريقه مې جوړه نشوی کړی، بلاخيره پرېکړه مې وکړه، چې دا ځل يې زنگ وکړو د مچو خبره به ورته کوم، که راسره موافقه شوه بيا اسانه ده هر ځای کېدی شي او که انکار يې وکړو، زه به هم د پېژند پانې ورته سپارلو ځواب ورکړم، همدا مې وروستی تصميم شو، تر چای خوړلو وروسته له کوره د وزارت په لور دندې ته روان وم، چې زنگ يې وکړو، تر سلام او جوړ پخیر وروسته يې کړل:

- مولوي صاحب نن پېژند پانه پسې درشم؟

دا چې زه پردي موټر کې ناست وم، د ډرپور په وړاندې مې د مچو خبره نشوی وريادولی، کړل مې:

داستان نستان

داخه اورم؟

- خو دقيقي وروسته زنگ وکړه، وزارت ته روان يم، خو هسې نه مسير مې په بله شي.

- سمدېه مولوي صيب، خو وېښه تا بلخواته د مسير وويل، اما زما هيله وه چې نن حتماً درسره ووينم، پيژند پانې ته مې دومره تلوسه نه ده، خير نن وي، سبا وي، که بله ورځ درنه رابه يې وړم، اما ماشوم مې ډېر زيات ناروغ کېږي، مياشت کې دوه درې ځل يې روغتون ته وړم، سره ددې چې پرون مې له روغتون نه راوستلو، يوه پنډه دواه يې ورکړې خو لا هم جوړ نه دی، تاته مې زيات يقين وشو، لکه الله ج د خپلو بندگانو لپاره رااستولي مرستندويه فرېښته، ډېر سپېڅلې، نیک او خيرخوا انسان يې، زما په شان يوې ناشناخته ميرمنې سره دې چې دومره مرسته وکړه، طبعاً ما غوندي ډېرو نورو ميرمنو، بې وسه او بې واسطه نارينو ته به مو هم د خير لاس اوږد وي، خداى ج دې اجر ونه درکړي کوم کمک مو چې له ماسره وکړه، دا کار ما په مياشتو، مياشتو کې هم نشوى راخلاصولى. پس له شک پرته تاسو د الله ج ډېر نیک بنده ياست، که وزارت ته نه ځي؟ هيله کوم هر چېرته چې ولاړې ماته ادرس راکړه، زه مې ماشوم هلته درولم، لږ يې راته دم کړه.

داڅه اورم؟

داستان نستان

ددې خبرې په اورېدو سره خندا راغله فکر کې راتېره شوه: شور مکره غرڅه گۍ لکه چې سمه دام ته برابره شوه، بڼه وه چې د مچو خبره مې نه وه وریاد کړې، خو په هر حال ورغبرگه مې کړه:

- ولې نه زموږ کورنۍ ان له نیکونو نه د ماشومانو د هر نوعه ناروغۍ، نظر، د کور د برکت، سحر او جادو د منځه وړلو دم او دعا اجازه لري، انشاءالله ماشوم به مو جوړ او روغ شي، خو زه نن یوې دستار بندۍ ته دعوت شوی یم، هلته تاسو مانښی، پیدا کولی، بلخوا دم او دعا وخت او مناسب ځای هم نه وي، سبا جمعه ده، ستاسو خواته دارالمان کې مو دوستان دي، ډېر وخت وشو چې نه یم ورغلی، غواړم یوه پوښتنه یې وکړم، پس ته هم سبا پخیر نهه، لس بجې زنگ وکړه بیا به یو ترتیب وکړو.

- بیا خیریوسي مولوي صاحب خدای ج دې رحمت درباندي وکړي، سمه ده.

نور مو د مخه بڼې په کولو سره تماس قطع کړو.

زښته زیات خوشحاله شوم، چې گویا اوس هرو مرو یو کار پرې کېږي، عین حال کې ټوله ورځ به مې یې چې د زیات یقین راته کېدو خبره رایاد

شوه، بې اختياره خدا به راغله، ځان سره به مې كړل: بنځې رښتيا هم ناقص العقله دي، دا وگوره د دومره تعليم سره سره بيا هم داسې اسانه خطاوځي، باور كوي. خلاصه دا ورځ او شپه هم تېره شوه سبا د جمعې ورځ راوړسېده، تر اوو بجو ويده وم، پس له اوو راجگ شوم تشناب ته ولاړم مخ او لاس مې پرېمنځل، چای مې وخورلو واپس خپلې بستري ته راغلم تقريباً نهه بجې هم په رارسېدو وې، د غرڅي د زنگ په انتظار اوږد وغځېدم مبايل كې مې ويديوگانې كتلې، همدا و چې څه باندي نهه بجې يې زنگ راغلو، له اوليه سلام عليک وروسته يې كړل:

- وبنه مولوي صاحب! بيا دې هم مضايمه شوم، څنگه چې پرون تا راته وويل سبا جمعه ده په نهه لسو بجو زنگ وكړه، زه دارالمان خواته د دوستانو د پوښتنې لپاره درځم، بيا به ستا د ماشوم د دمولو هم څه ترتيب وكړو، په همدې خاطر مې زنگ درته وكړو، كه تاسو دارالمان ته راغلي ياست؟ د دوستانو د كور ادرس مو راكړه، زه مې ماشوم هلته درولم.

- هو رښتيا زما خو له ياد وتلي و، بنه شو چې راياد دې كړل، دا خبر خو مې درته كړې وه، مگر زه تر اوسه كور يم، اوس مې د تلو اراده ده، ولي

داستان نستان

دا څه اورم؟

دا چې زموږ د دوستانو کور ډېر وړاندې دی، تر هغو ځایه خو زیاته تکلیفېږي خپل موټر لری؟

- هو مولوي صاحب موټر لرو خو خاوند مې نشته چې پکې یو موسی، خیر ټکسي نیسم هېڅ تکلیف نه دی، ان که د خپل کور ادرس دې را کوي دغلته هم درتلی شم.

- نه، چون تاسو یوه سیاسره یاست او ماشوم هم درسره دی، زما ایمان او عقیده دا نه ایجادوي چې یوې سیاسرې او ماشوم ته دومره تکلیف ورکړم، زه خپله درځم لار کې ستاسو له کور سره موټر نه بنکته کېږم، پېژند پانه به دې هم درته وسپارم او ماشوم به مو هم دم کړم، البته ماشوم خود سرک په سر نه دمېږي، خو خیر دا چې د ثواب کار دی، که لږ راباندې ناوخته هم شي پروانکوي، د پنځو دقیقو لپاره مو کور ته درسره ځم، د ماشوم له دمولو وروسته مو د دوستانو پوښتنې ته ورځم.

- نه، مولوي صاحب قربان دې شم، داسې خو بیا تاسو زیات تلیفېږئ، ځای راته وښایه زه خپل ماشوم درولمه.

- هېڅ خبره نه ده، زما هسې هم مسیر ستاسو خواته دی او بل د دوه پښو سرې یم، الله ج یې دې په نیکی کې وشماری.

داستان نستان

دا څه اورم؟

غرڅي بيا په دعاگانو خوله خلاصه كړه، بڼه شاجورونه يې تش كړو،
اخير كې يې كړل:

- خدای پاک دې ډېر ډېر بڼه درسره وکړي مولوي صاحب! بيا نو هر کله
چې دهمزنگ ته راوړسېدې ماته زنگ وکړه زه به تياره د سرک په سر
زمورېد موټرو په تم ځای کې درته منتظروم.

- سمه ده څه نو چې د تليفون مصارف دې زيات نشي د اوس لپاره دې
خدای دې مل شه، کله چې دروان شوم، دهمزنگ ته درسېدو سره زنگ
درته کوم.

په همدې سره مو تماس پرې کړو، له خوشحالی مې زړه ټوپونه وهل او
همدا دعا مې کوله چې کاشکې کور کې يې تنها دا او ماشوم وي، کوم
مضاحمت ونه اوسي. خو په هر حال زر، زر مې حمام کې لږ اوبه په ځان
تېرې کړې، لوی بخی دار کالي مې واغوستل، سترگې مې تورې کړې،
عطر مې ووهل، واسکت مې په تن کړو، مسواک، ږمنځ او قلم مې يې د
مخې جيب کې وټومبل، لويه پگړۍ مې ووهرله، څادر مې په اوږه
واچولو، له ځان تيارولو وروسته مې د خپلې بکسې نه يوه اندازه هغه
پوډر راواخيستلو، کوم چې ما له امریکایانو راوړی و، نموړي پوډر
هېڅ رنگ او خوند نه لرلو، امریکایانو به چې کله کوم مشکوک کس

ونيو لو، د اقرار پرې لولو په پار به يې بيا ددې پوډر نه د يو وار
نصوارو په اندازه يو گيلاس اوبو کې ورته منحل کړو، هغه اوبه به يې
په مشکوک کس وڅښې، انسان يې بې هوشه کولو نه، يوازې له څښلو
دوې دقيقې وروسته يې حافظ او عقل ورته بلاک کول، نور به په دې نه
پوهېدو چې زه د دښمن لاس ته ورغلی يم، يا هم بندي يم، څه بايد
ووايم څه ونه وایم؟ هره پوښته به چې امریکایانو ترې کوله ده به په
خدا او خوش رضایې ډېر دقيق او واقعیت ځواب ورکولو، په دې
ترتیب به يې ټول اقرار ترې واخيستلو، درحالی کې چې ددې پوډر تر
ورکولو مخکې به يې په وهلو وهلو پوست ترې ويستلو يا هم په پښو به
يې راځوړند کړو، له هغو خبرو يې يوه نشوی ترې ایستلی، کوم چې تر
پوډر ورکولو وروسته به يې ټوله کیسه خپله وکړه، د هر ملگري نوم، د
وسلو د پتولو ځای همداسې ټول پت رازونه به يې په لاس ورکړل، خو
په هر حال د یاد پوډر نه ما هم د یوار نصوارو په اندازه راسره
واخيستو، وروان شوم، ددې د وپلو سره سم دهمزنگ ته په رسېدو
سره مې زنگ ورته وکړو، له سلام علیک وروسته مې ورته کړل:

- د دهمزنگ له څلور لاري راتېر شوم، موټر مو د دارالمان په سرک
درروان دی.

داستان نستان

داخه اورم؟

- بنا، بنا پخیر راشې مولوي صاحب، ډرپور ته ووايه چې د سفارته شوروي تر مخ دې بنکته کړي، زه د سرک په سر درته معطل يم.

خه سر مو خوږوم سفارت ته په رسېدو سره ډرپور برېک ووهلو له موټر نه رابنکته شوم، سم د لاسه غږ راباندې وشو:

- مولوي صاحب سلام عليکوم، پخیر راغلي؟!

چې سترگې مې ورواړولې غرخه وه، څنگه چې وزارت ته راغلي وه همغه شان تور نوی عربي حجاب يې په تن و، خولې ته يې فولادي رنگی ماسک اچولی و، د سلام د ځواب په ورکولو سره مو جوړ پخیر وکړو، نور مې دا تر مخ، زه پسې شوم، په لار ورا ته وايي:

- وبنه مولوي صيب زبنته ډېر مې تکليف کړې.

ورغبرگه مې کړه!

- نه هېڅ خبره نه ده، د الله ج رضا خو بې تکليف لاس ته نه راوړل کېږي، پوهېږې زمور او تاسو پيغمبرانو د الله ج د رضا حاصلولو له پاره څومره تکليفونه گاللي؟

داستان نستان

داخه اورم؟

- هو مولوي صاحب ديني علوم مې څه ناڅه لوستي پوهېږم، تاسو ته دې هم الله ج اجر و نه درکړي.

- جزاک الله، سرتوره مشې.

په همدې سره راوړسېدو سفارت ته څېرمه بلاکونو په دريم بلاک او پنځم پور کې يې کور و، د کور رنگ روغن او وسايلو ته په کتو يې، بڼه شتمن خلک معلومېدل، اوږده دهليزه ته د اتاقونو ورونه راختلې و، وړاندې تېر شو، راسته خوا يو ورکي پاک صفا اتاق ته يې نيسلم، په قيمتي توشکو، پردو او قالينو پوښلی و، غرڅې کرل:

- وښه مولوي صاحب! د مهمانځاني ارکنديشن خراب شوی، د کور اتاق ته مې راوستلې.

- بېخي صحيح دی، د خاورو نه جوړ خلک يو، بيا هم خاورو ته ځو، هر ځای چې وي فرق نه کوي، په هر حال د الله ج شکر پکار دی.

- خير يو سې مولوي صيب!

زما د کيناستو سره سم يې له يخجال نه راخيستي يخه دوه قابه تازه ميوه، سره د چرو تر مخ راته کېښوده، يوه قاب کې ناک او شفتالو و، بل کې منې، کيلې، دوه درې املوک و، پسې زياته يې کړه:

- مولوي صاحب! تور چای خبني که شين؟

- چايو ته اړتيا نشته.

- ترموزونه له جوش اوبو ډک دي پکت تور چای ورواچوم که شين؟

- بيا نو شين چای رادم کړه! روايتونو کې راځي، شين چای امام جعفر رح ډېر خبسلو ثواب لري. خپلو دروغو ته مې ډېره خدا هم راغله، خو ځان مې کابو کړو.

غرځه پسې ووتله د سترگو رپ کې يې شين چای او له ډول ډول وچې ميوې ډکه ميوه داني هم کېښودل، له چايو نه د گيلاس راډکولو وروسته يې کړل:

- مولوي صاحب ماشوم دې مخامخ بل اتاق کې ويده دی، چای دې په کړاى، وځښه وروسته به يې راوينس کړم؟

- د ماشوم راوينلولو ته اړتيا نشته، گناه هم ده، محمدص به يې هېڅ کله واړه ماشومان له خوبه په زور نه راوينبول، زه چې څنگه دهليزه ته راننوتلم سر مې دروند شو، ستاسو د کور په مشکيل پوه شوم، اوس مې هم سر دروند دی، نور هېڅ ستونزه نشته يوازې ډېر پوخ آشون (نظر) درته شوی، ته، خاوند دې، ماشوم دې، کور مو ټول نظر شوي

ياست، ممتا ته او خاوند يې دې برداشت کولی شي، مگر ماشوم مو دومره تاب نه لري، ځکه وخت ناوخت تبه پرې راځي ناروغ کېږي، صرف درې گلاسه اوبه راوړه درته دموم يې، يو گيلاس ته وڅښه يو دې ماشوم ته ورکړه، دريم گيلاس وساته که خاوند دې په راتلونکې اونۍ کې راغلو، هغوی ته يې ورکړه چې وڅښي، که رانغلو بيا يې د کور ديوالونو ته وروپاشه، په نرمه تمثيلي خندا سره مې پسې زياته کړه: لږ لږ وروپاشه چې د اطاقونو رنگ پرې خراب نکړې، ددې هم تندې ورين شو، مسکۍ شوه، خبرو ته مې دوام ورکړو: په دې سره به مو انشاءالله د نظر، سحر، جادو او بل هر بد افت جرړې له کوره ووځي، زوی به دې هم ښه شي، ستاسو اندامونه به هم سپک شي، په روزی او شتمنۍ کې به مو هم برکت زيات شي.

- خيربوسې، تر خوله دې قربان، مولوي صاحب، مورږ خونه پوهېدو، ځان رانه هېرو، صرف ماشوم مې گرد په ډاکترانو تاوولو، هر مياشت چې کم هم وي، لس، پنځلس زره افغانۍ مې دده په تداوی ورکولې، له هر ډاکتر نه مې پنډه پنډه دواوې راوړلې، خو د روپۍ پايده يې نه ورته کوله.

داستان نستان

داخه اورم؟

- نه دا خود دوا او ډاکتر کار نه دی، ته ورشه په منډه یو دری گیلایه اوبه راوړه.

له همدې سره پسې جگه شوه، د شیبې په تېرېدو سره یې ورکې پتنوس کې دری گیلایه صافې رنې اوبه راوړې، بسم الله مې وویل، نور په شونډو کې پسېدم پنځه دقیقې وروسته مې په گیلایو چغف، چغف وروکړل، بیا مې شونډې پسولې پنځه دقیقې پس مې پر گیلایو وچغف، جف کړل، همداسې څلور پنځه ځله مې دا کار تکرار کړو، هاخوا دا ناسته وه، اوبو کې د پوډر اچولو موقع نه برابرېده، دې ته مې سترگې وراوړولې کړل مې:

- اوبه خود شوې اودس دې شته؟

موسکې غونډې شوه د شرم احساس یې وکړو، غلي یې کړل نه مولوي صاحب اودس مې نشه.

- ورشه اودس دې راوړه.

دا په اودس کولو پسې ووتله ما زر زر پلاستیک کې غوټه کړې پوډر له جیب نه راویستلو په یوه گیلای کې مې واچولو له پتنوس نه مې کاشوغه راجگه کړه پوډر مې اوبو کې ښه پرې منحل کړو، څنگه مې

داستان نستان

داخه اورم؟

چې وړاندې ووېل نموري پوډر هېڅ رنگ، خوند او بوی نه لرلو ترڅو پرې پوه شي، خو لحظې وروسته لاندې لاس او پښې اتاق ته رانوتله، اودس يې کړی و، په خپل مخکني ځای يې د وره څنگ ته کېناسته همدا د پوډر کيلاس مې ورته ونيولو، کړل مې!

- واخله ته خو دا يو گيلا همدا اوس تازه په تازه وچښه انشاءالله دوي درې دقيقې وروسته به يې په تاثير پوه شي.

- خير يوسي مولوي صيب! خداي ج دې د جنتونو سردار کړه.

په همدې سره ماته په څنگ شوه، ماسک يې له خولې ښکته کړو، د بسم الله په ويلو سره يې گيلاس په سر واړولو، په دريو دمو يې ټولې اوبه وڅښې خالي گيلاس يې په غولي کېښودو واپس يې ماسک ورپورته کړو خوله او پوزه يې پکې پټ کړل، درې دقيقې لانه وې وتلې چې په خدا شوه، بيا يې د هغه پخوانۍ سندرې زم زمه شروع کړه چې وايي: **حم جلال اباد ته نوابه څڼې دې غوړې کړه چې باد يې رپوینه...**

پوه شوم چې حال يې نور شو، لاس مې ورته ونيولو کړل مې: - سترې مشي!

داستان نستان

دا څه اورم؟

رائزې شوه زما لاس يې په لاس کې ونيولو جوړ پخیر يې پیل کړل، بیا مې ورته کړل: حجاب دې وباسه دا خو کور دی، کور کې څوک حجاب نه کوي، ته جگه شه چې زه يې توکمې درته خلاصې کړم.

پرته له څه ویلو پورته شوه، زه هم ورسره جگ شوم لمړی مې يې ماسک له خولې لرې کړو، بیا مې يې د حجاب توکمې پرې خلاصې کړې نور يې لاسونه خپله له لاستونو ويستل حجاب يې هاخوا خطا کړو، تر حجاب لاندې یو لنډ او نازک پنجابي کمیس او ازاد شالوار يې په تن و، نری شیرچيې رنگه ټيکری يې هم شا طرف ته ويښتو کې بند و، لاس مې ورپوته کړو، کړل مې: - دا ټيکری به هم لرې کړو، گرمي ده چې مریضه نه شي.

راغبرگه يې کړه:

- هو گرمي ده، ترڅو ما جگولو دې مې له لاس نه کش کړو، هاخوا

حجاب پسې يې ورخطا کړو؟

ويښته يې لکه د ترکي يا هندي نجونو شاته په غټ گل کې ټول کړي و، خپل واسکت او لونگی مې هم هاخوا کونج کې د بستري سر ته وروغوټول، غرڅه مې له لونگی لوخ شوي سر ته په خدا شوه چکې

داستان نستان

داخه اورم؟

بيي وهلي د غولي په منځ مخامخ راته ولاړه وه، څنگه چې د وزارت مخکې له جذابه سترگو نه بسکلي تصور کېده، تر هغو هم بسکلي وه، د خورا بنایست علاوه ډېر بڼه اندام او باډی يې لرل، د بستري له پاسه د خپل واسکت او پگري اېښودو، وروسته مې د غيږې په خلاصولو سره ورته کړل:

- بيا ستري مشي!

سم د لاسه راغاري وتله، د ديوال څنگ ته مې په لوړه پسته توشکه راچپه کړه، د نیم ساعت لپاره مې بڼه اړخ په اړخ ورغږوه، رورغږوه، اندام په اندام مې چاپي کړه، ان تردې چې نازک کمیس او شالواري يې په خولو لاندې خوشته شول، دومره مې گرمه کړه چې نور دې هم له مستی خولې رالکولې او زما فشار هم اوج ته رسېدلی و، همدا و چې د کار ور خلاصولو اراده مې يې وکړه، جگ شوم ترڅو وگورم چې د دهلیزه ور که خلاص وي؟ قلفک يې کړم، خو ورته ورسېدم، غرڅه مې هم تر شاه ودرېده، ورته کړل مې:

- ته ننوځه زه واپس درځم د دهلیزه ور گورم چې خلاص نه وي، خو دومره نه پوهېده لاهم جوخته راپسې ولاړه و، ور مې وکتلو قلفک و، بېرته راوگځېدم، دا مې تر لاس راسره راو نیوله، دهلیزه ته راوتلو یوه

وره کې مې وروکتل لويه مهمانخانه وه، تر بل وړه مې سر وړدنه کړو
دا هم برابر په قالينو فرش اطاق و، ماشوم يې پکې ویده کړی و، دريم
ورمې چې را خلاص کړو ډېر يو بنایسته ورکې اطاق و، اطاق په هر
صورت يو ډېر بنکلی دوه نفرې د خوب تخت پکې اېښی و، چې دا نوعه
تختونه ما په ترکي فلمونو کې لیدلي و، مستقیماً لمړی ځل و چې
سترگې مې پرې ولگېدې د غرڅه لاس مې لاهم په لاس کې و، همدې
اتاق ته ورننوتلو، د ورننوتلو سره سم مې لاس د غرڅې ته غاړه ور
تاوکړو، د مچو کولو په پار مې يې خوله په خوله ورکېښوده همدې
مچو، مچو کې مې په تخت راړنگه کړه، تخت کې ډېر نرم سپيرنگ کار
شوي و، د معمولي خوځېدلو سره يې تر ډېره سړی پورته پورته اچولو،
فکر کړم بده ده نور يې له ويلو تېرېدم، خلاصه څنگه چې پوهېږئ او
تصور کوی هغه هر څه انجام شول، زه خو هسې د کالونو مجرد وم، ولې
د غرڅې د مستی کچه او جنسي مقامات هم ډېر لوړ و، واقعاً سم يې
خولې کړم، لنډه دا چې د نیم ساعت په تېرېدو سره د دواړو د بدن غړي
راپسې مړه شول، چې ساعت ته مې وکتل غرڅې ته د پوډر ورڅښلو او
نرمال حالت نه یستلو، یونیم ساعت وتلی و، په داسې حال کې چې یاد
پوډر تر دوه ساعته زیات اثر نه لرلو، پس له دوه ساعتونو به سړی
واپس خپل نرمال حالت ته راگرځېدو، عقل او حافظې يې خپل فعالیت

پیلولو، همدا و، چې راجگ شوم زر زمي د جامو په اغوستلو پیل وکړو، غرڅي ته مې يې هم د جامو په تن کولو وويل، زه ورسره کمک شوم، جامې يې واغوستلې واپس مې دا په تخت کې راخملوله ورته کړل مې:

- ته همدلته څمله ويده شه، ماته به يې ووبل سمه ده، خو حافظه يې ياري نه ورسره کوله، زما خبره به يې له ياده ووتله زه به چې د اتاق تر وره راووتلم، دا به هم له اخيره نيغه راپسې ودرېده، ووبرېدم ترڅو هسې نه، زه چې له کور نه ووځم دا هم په همدې حالت بهر راپسې راووخې، مجبور شوم بيا مې د تخت اطاق ته ننيستله، يوه نازکه رختي روځايي په لاس راغله له تخت لاندې په غولي مې يې پنبې او لاسونه کلک وروترل، هرڅو زورونه يې چې ووهل، وس يې ونشو چې جگه شي، د روځايي غوتو ته مې غورښې ورواچولې ترڅو په حال راشي يا هم عقل يې کار وکړي، چې بيا يې په خوله خلاصې کړي شي. دوه ساعتونو يا هم په حال راتلو ته يې ډېر کم وخت يوازې لس، پنځلس دقيقې پاتې وې په اجله لمړي اتاق ته راغلم، واسکت مې واغوستلو زر زمي پگړۍ هم له سره تاو کړه، څادر مې په اوږه واچولو، له وتلو سره مې په مخه کې د وچې ميوې له ميوه دانې نه يو دوه موټي هندي

پيسته او بادام هم جيب کې راسره راواچول، نور په تلوار راوتلم، د دهليزه له ورنه د بلاک عمومي دهليزه ته په راوتلو سره مې مخامخ د ليف په دروازه سترگې ولگېدې، يو ځل مې کړل، همدې ليف کې نېکته شم، بيا فکر راولويدو، سرپه! هسې نه برق پرې لاړ شي، نيمايي کې بند پکې پاتې شي، غرخې ته به لکه تړلی چرگ په گير ورشي، همدا و چې زينې مې په خوله ورکړې، بلاک کې ميشت خلک په مخه راتلل احترامانه سلام او درناوی يې کولو، عمومي سرک ته په راوتلو سره مې يوه سپينه کرولا راودروله، ځان مې ورخطا کړو، په لارو مې را پام شو، چې اووووو هغه مبابيل دې هم راونخيستلو، د غرخې ډېر نېکلی قيمتي آيفون مبابيل و، زړه کې مې و، چې وتلم، د لاس د نښې په پار به يې راسره وړم، ولې له بده مرغه اخير کې د وخت د کمښت له وجه وارخطا شوم پاک مې له ياده ووتلو. خو په هر صورت کور ته لانه وم رارسېدلی چې جيب کې مې د مبابيل کړنگار شو، راومې يستلو غرخه وه، ممکن همدا شيبه به راپه حال شوې وه، څنگه يې چې لاس او پښې خلاص کړي و، فوراً يې زنگ راپسې راوکړو، تر ډېره مې مبابيل وکړنگېدو پرې اوکې مې نه کړو، ددې زنگ تر قطعې کېدو وروسته يې بل زنگ وکړو، بل يې وکړو، لنډه دا چې دريم زنگ مې يې اوکې کړو، له اوکې سره مې غږ پرې وکړو!

داستان نستان

دا څه اورم؟

- سلام عليكو!

- آمرگ سلام! آ درد سلام! سلام دې ستا سر و خوري!

ای پر پدردې لعنت شه!

تف لعنت دې په گیره، لعنت دې په پگری، لعنت په هر امارتي وحشي، دلته د روسانو سفارت دی د فوځیانو له مخې سره یې بنکته پورته کېږم، دلته جمهوریت و، دېموکراسي و، د پنځوسو کفري هېوادونو عسکر گرځېدل مگر هېچا مې داسې د عزت رانه لوتولو هڅه ونکړه، لکه څنگه چې نن د اسلام د دعایانو په نوم تاسو دې دجال بنکر رانه لوت کړو، د بنځې غوسه لحظ په لحظ زیاتېده، زه هم ورته غوږ وم، ترڅو پرېږده بېچاره چې لږ د زړه درد یې سپک شي، لنډه دا چې ان امیرالمومین، ریس الوزرا، خلیفه صاحب سراج الدین حقاني همداسې نور د امارت مشران یې هم جلا په ډېرو بدو الفاظو راوستایل، پسې زیاته یې کړه، په نام ملا، مولوي، شیخ، گیرو او پگری واله دې پر پدرد لعنت شي، د کوڅه ډبو سپیو بلا دې درواوړي، نور یې زه هم تنگ کړم همدلته مې مایل پرې ورقطع کړو، زړه کې مې وپل چې اوس دې کار ختم شوی، همدا یو تاوان دې بس دی چې ودې کړو، ځان کفرته مه اباسه چون واقعي عالمان له شک پرته د محمد ص وارثین دي، دوی ته

ښکځلې مستقيماً اسلام مبارک دين ته توهين او کفر دی، همداسې د امارت په مشرانو کې هم ډېر سپيڅلي عالمان او شخصيتونه موجود دي، اما يوازې او يوازې لويه اشتبا يې داده، چې حکومتي کارمندان هغه که د هر فکر او عقيدې لرونکي وي، د امارت اسلامي حکومت د پالسی له مخې بايد گيره پرېږدي، خولی يا لونگی يې په سر وي، همداسې نور ځينې شرايط عملي کړي، يعني د دندې په مقابل کې يې تر خوږ گوته نيسي، اجباري ږيري پرې پرېږدي، خولياني يا هم پگړۍ ورپه سره کړي، مصنوعي قاريان او عالمان ترې جوړ کړي، درحالي کې چې زما په شان ډېری يې حتا چې د لمانځه په فرض او سنتو هم شک او رک نه دي، له دې گيرې او پگړۍ بيا ډېره لويه سوء استفاده کوي، چون عام خلک ددوی له زړه او پرهېزگاری څه خبر دي؟ گيرې، خولی، پگړۍ او ظاهري څپرې ته په کتو يې د عالم او قاري په صفت تمام احترام ورته قايلېږي، عتبار پرې کوي، برعکس دوی يې له احترام او باور نه ډېره دردونکې سوء استفاده کوي، مثلاً په جمهوريت کې زما خريلي گيرې، ستايلي وينتو او آکشن ته په کتو، هر چا له ورايه پېژندلم، فکر، دينداري هر څه مې ور معلمېدل، د همغو له مخې يې معامله راسره کوله، د غرڅي په شان پاکو ښځو پنځوس مترې کې لار رانه چپوله، موټر کې چا مبايل نه راته پرښودو، چې لس روپۍ کرايه به

مې ورنکړه د تونس موټرو ډرپورانو به مې یخن راباندې څیړولو امانن د گيرې او پگړۍ برکت و، چې هغه ډرپور د عالم په صفت باور راباندې وکړو، د چالاند موټر سربیره مایل یې هم راته پرېښودو، خپله د ترافیکو ریاست ته ننوتلو، برخلاف ما هم له مساعدې موقع نه په ستفاده نرغوندي ترې ووهلو، زه فکر کړم تر اوسه به مایانو پسې بد، رد وایي او په لیدلو به یې له څپرې نه استفراق ورځي، نه به هم په ټول عمر بیا ملا موټر ته پورته کړي، همداسې څنگه مې چې پاس یادونه وکړي، تونس موټر کې چا بې کرایه نه وړم، ولې دا وخت د ښار سره سره قیمتي موټرو کې مفت گرځېدم، غرڅه مې هم د گيرې او پگړۍ له برکته ښکار شوه، کنه هغه د چا خبره ملا او دومره بخت. یعني له شک پرته د امارت مشران په دې برخه کې ډېره لویه سهوه کوي، چون په ځای ددې چې د دندې مقابل کې یا هم کوم بل مستقیماً فشار پرې راوړلو په وجه یو څوک دگيرې پرېښودلو، خولۍ یا هم پگړۍ پرې په سر کولو، ځان پرې په شریعت برابرولو ته مجبور کړي او ځیگر کې یې د دیني علم ټکی نه وي، دې ته د زور مسلمان وایي، په زور د هر مسلمان نتیجه داسې وي، لکه چې ومو لوستله، فکر کړم زموږ او تاسو مبارک دین اسلام کې هم له همدې کبله په یو چا فشار راوړلو او په زور شریعت ته قایلول منع دي، بدعت دی او نه هم په هغه گیره، خولۍ او پگړۍ کې

کوم اجر شته، بناءً په ځای ددې چې دوی، مستقیماً د کوم فشار له وجې یو څوک د گپې پرې پربښودو، سر پرې پتولو، ځان په سنتو او شریعت جوړولو ته اړ کړي، باید لمړی درسنيو، سیمنارونو، مسجدونو او بېلابېلو برنامو جوړولو په وسله د خلکو فکرونه او عقیدې جوړې کړي، د گپې، پگړۍ او شرعي لباس ثوابونه، فضیلت ورته بیان کړي، ترڅو د خپل ایمان د قوت او عقیدې لمخې گپې پرېږدي، ځانونه ظاهر او باطن په اسلام شریعت برابر کړي، پس کله چې یو څوک دخپل سالم فکر او عقیدې لمخې گپه پرېږدي، پگړۍ ووهي، په ټول تاوان یې بیا افت او فضیلت ساتلو ته هم ژمن وي، اعمال، کردار، کفتار یې ټول ورسره جوړوي. او که دا حال وي، یوازې ظاهري گپو او څپرو ته یې خوشحاله وي، چې گواکي سخت بې لارې او گمراهان مو په شریعت برابر کړل، عوض کې خو به مو یې الله ج هرو مرو په دوه سوه حورو باندي ونازوي. بیا هم وایم لویه اشتبا کې روان دي، لري نه ده چې د همدې بې علمه عالمانو له لاسه به د اسلام مبارک دین د بدناملو، تر څنګ، رښتیني معزز عالمان او قاري صاحبان هم په ټولنه کې خپل هغه محبوبیت، مقام او درناوی له لاسه ورکړي، کوم چې د فرد فرد لخوا ورته کېږي، حتا ددې وضعیت په دوام کولو سره به نعوذبالله یوه ورځ په نام شیخ او ملا خلک په کانو ولي.

پای

لومړۍ غلا

که څه هم ما د عصري علومو تعلیم کړی، خو دا چې پلار مې مولوي و، د اولاد په صفت یې په مور هم عقیدوي اثر پروت و، له ماشومتوبه په دې یقین وم، چې حرام مال و فانه لري، د کور برکت، اتفاق، مینه، محبت، خوشحالي هر څه له منځه وي، همدا سې په کومه حلاله شتمۍ دې چې ګله شي، هغه هم له ځانه سره لوت کوي، همدا و چې په یو تجارتي شرکت کې، د یو څه وخت کار کولو په لړ کې د شرکت ریس هم پوره باور راباندې پیدا کړو، البته دا باور یې هسې نه و کړی، بلکې په دنده کې د ورسره نیولو، په لمړیو کې پرته له دې چې زه وپوهېږم، مستقیم او غیرې مستقیم یې ډېر تعقیب کړی وم، خو دا چې زه له مخکې نه عقیدوي د غلا او خیانت په وړاندې ډېره حساس وم، کومه ستونزه یې راکې ونه لیده، همدا و چې د کال تر تېردو وروسته د شرکت او یا سلنه مالي چارزما او زما دیو بل همکار صمیم په واک کې راکړل شوې وې، له یادولو دې پاتې نه وي، که څه هم مالیدو چې صمیم یو څه ونه وهلو، یعنی په هلو پوره پاک نه و، خو دا چې د یو پاک نسان په تمثیل کولو کې ډېر ماهره و، همدا وجه وه، چې نسبت ماته یې د

شرکت د ریس ډېر باور تر لاسه کړی و، ان تردې چې که ما یا کوم بل چا یې شکایت هم کړی وی، ممکن د ریس لخوا د دروغجن په صفت له دندې گوښه شوی وی، چون څنگه مې چې وړاندې ووېل یو خوا صمیم د ریس په وړاندې د ډېر عالی تمثیل کولو وړتیا درلوده، بلخوا ریس ډېر خوشباوره او صادق انسان و، ټوله دنیا یې د ځان په شان لیده، د چا په دوه رنگۍ نه پوهېدو، همدا و چې صمیم ته هم د سوء استفادې ترې کولو ښه زمینه برابره وه، د شرکت له نرخ نامې نه به یې چې سوداگریز توکي یوه، روپۍ هم په مشتریانو لوړ وپلورل، بیا به هم ده ته ډېرې پیسې پکې پاتې کېدې، که څه هم ده مستقیماً د شرکت له مال نه غلا نه کوله، صرف د ریس په پټه یې توکي د شرکت له بیه په مشتریانو یوه، دوی روپۍ قیمتته پلورل اضافه پیسې یې خپل جیب ته اچولې، خو عین حال کې له شرکت سره هم لوی خیانت و، ولې چې په دې کار سره یې شرکت د نورو متقاربو شرکتونو سره په رقابت کې پاتې راتلو، مشتریان یې له لاسه ورکول، دا عمل ما هم پرته له کومې ستونزې کولی شوی، ممتا لکه څنگه مې چې لمړیو کې ووېل، زما په نفسي خواهشاتو تر ډېره دیني عقیده غالبه وه، د احادیثو او نورو الهي نسخو د حوالو له مخې د غلا یا هم حرامو د خوړلو له عواقبو زیات وپېرېدم، لنډه دا چې دې وضعیت تر ډېره دوام وکړو، ان تردې چې

داستان نستان

داخه اورم؟

صميم بنه نوى د وخت ماډل بالا فرونر موټر واخيست كابل كې يې كور او همداسې د هرې ورځې په تېردو يې ژوند رنگ راوړلو، د صميم د زندگۍ جوړېدو ته په كتو، څنگه چې يو متل هم دى: له چا سره چې اوسې په خوى به د هغو شې. كرار كرار وخت ناوخت زما ذهن كې هم راگرځېده: سړيه! خلكو ژوندونه جوړ كړل، ځانونه يې د موټرو او بلاكونو څښتن كړل، كلې كور، خپل او پردي يې ټول په عزت او درناوي ورته قايل كړل، ته به ترڅو په پرديو مزدور كې سپيره ميره لكه شخارې لگيا يې؟ يوازې خپل معاش ته به دې اړولي وي، هغه هم خو يو معاش اخلي بل مو خوړلى وي، پس هر وخت به دا موقع نه وي، راشه لاس واچوه، لكه صميم ژوند جوړ كړه، بيا كه كومه ورځ له شركت نه بېكاره هم شې، ارمان به دې نه وي او نه به هم دوهمه ورځ له اقتصادي مشكلاتو سره لاس او گربوان كېږي، پيسې به لرې خپل شخصي كار او بار به پيل كې. خو بلخوا به مې چې خپل عالم پلار، د پاني دنيا دوي شپې ژوند، مرگ، قبر او اخيرت كې سوال او جواب ته وكتل، د بدن اندامونه به مې ورپرېدېدل، لاحوله ولا قوه... به مې ووېل، چپ لور ته به مې لاړې تف كړې، همدا و چې د غلا كولو له ارادې به تېر شوم، اما ساعت دوه ساعته پس به مې بيا ذهن كې شيطان كافر كار شروع كړو: رنگا رنگ و سواس به يې پرې رااورول، گويا موقع مه ضايعه كوه،

اينده دې جوړه كړه، تر كومه به همدا معاش وي او ته به دې د كورنۍ ورځنۍ ژوند مخ ته پرې وړې،؟ فرض كړه سبا بې كاره شوې، پنځمه ورځ دې كور كې اوږه نشته، دسلو نورو اقتصادي ستونزو سره گير يې، كه مريض يا هم خدايناخوسته جوړ نا جوړ درته پيښ شي، څنگه به يې كوي؟ دهغه ورځې غمه دې وخوره، څه له ريس نه خو يې نه غلا كوي، تجاران ستا په يوه دوې روپۍ خبر هم نه دي، نه يې سرمايه پرې كمه، زياته كېږي....

همدې ذهني كشمكش كې شو مياشتې نورې هم تېرې شوې، بلاخيره د شيطان دوښمن غلبه راباندې غالبه شوه، په لمړي قدم كې مې شل زره پېټۍ (كارتن) يو مزارې تجار ته په شپږ سوه څلور اتيا (۲۸۴) افغانۍ حساب كړې، درحالي كې چې د شركت لخوا په نرخ نامه كې د يوې پېټۍ قيمت (۲۸۲) افغانۍ تعين شوی و، رياست ته مې يې د خپل نرخ شپږ سوه دوه اتيا (۲۸۲) افغانۍ لمخې راپور تېر كړو، څلويښت زره (۴۰۰۰۰) افغانۍ ماته پكې پاتې شوې، همداسې درې ورځې وروسته مې يو بل ونډ ووهلو، دېرش زره (۳۰۰۰۰) افغانۍ په دې كې هم راته پاتې شوې. خو بدبختانه په همدې ماښام برقو كې څه ستونزه رامنځ ته شوه، برقي په رخصتۍ كورته تللی و، زه ورغلم ترانسپرمرد پر لور و،

لمړی په دیوال وروختلم، بیا له لاندې یو بل ملګري بیلر راکړو، هغه مې هم د دیوال له پاسه کېښودو، ورپورته شوم، که څه هم پرې پوهېدم نه، خو هلته څو پیوزونه و، ماوېل که په دې کې کوم یو پورته شوی وي، واپس به یې ښکته کړم، چې ومې لیدل، رښتیا هم یو پیوز پکې پورته و، ګوته مې وروږه رابښکته مې کړو، وتومات بېرته پورته شو، تکرار مې دا کار وکړو بیا هم پورته شو، دریم ځل مې ګوته کلکه پرې ورونیوله، له همدې سره لکه د راګیت پیر، ډېر لوی دز شو، شارتې یې وکړه له ټول ترا سپرمر نه سرې لمبې جګې شوې، زه برق ونيوم، په ډېر شدت سره یې تقریباً لس، دولس متره لرې وار کړم، لاندې د حویلی منځ کې د پاڅو مزایکو له پاسه پر مخې ولګېدم، نور په ځان نه یم پوه، روغتون ته نارسېده په هوش راغلم، خو وضعیت مې ډېر خراب و، له غوږنو، خولې او پوزې مې وینې رابهدلې، له سلو رګونو مې په یوه رګ کې هم نه تېرېده، چې جوړ به شم، سل فیصده په دې یقین وم، چې د ژوند وروستی شیبې مې دي، زر زرمې استغفار کلیمه تکراروه، چون دا هر څه مې په شرکت کې د خیانت او غلا کولو له وجې د الله ج لخوا عذاب گڼلو او تر څنګ یې زړه کې راتېره شوه: سریه! دا هم شاید الله ج د خپلې مهربانۍ له مخې یو فرصت راکړی وي، چې په هوش راغلم، تر هغو چې ساه مې خېژي، خیر که دنیایي لوی شرم هم دی، له ما نه خو

هسې پاتې دي، خو د اخيرت پېټې مې هم نه شي، بايد په هره طره چې كېږي زر تر زره له ريس نه بښنه وغواړم او زما د اوسېدو اوتاق كې د هغه اويا زره (۷۰۰۰۰) غلا كړو پيسو ځای هم ورته وښيم، ترڅو وايي خلي، همدې اندېښنه كې روغتون ته ورسېدو، ډاکترانو سم دلاسه خو نوعه پيچكاري راکړې، سيروم يې راته ولگول، خو زما وضعيت لا هم ښه نه و، وجود مې سخت درد كولو، له خولې او پوزې مې وينې راتلې، شيبه په شيبه مې د بدترې احساس كولو، اما تر دې ټولو زيات غم د ريس نه د بښنې غوښتلو او هغه پيسو ادرس وركولو و راسره، چې همدې وخت كې له ماسره د پايواز په صفت راغلي د شركت يو كارمند ملگري ته مو زنگ راغلو، له خبرو يې پوه شوم چې ريس دی، زما پوښتنه يې كوله، ملگري مې ورته كړل: په هوش راغلو، خو د بدن له درده فرياد كوي، له خولې او پوزې يې لا هم وينه ځي...

ملگري مې د سترگو په اشاره پوه كړو، چې گويا گوشي ماته راکړه، د ريس سره يو دوې خبرې كوم، گوشي يې راکړه ريس كړل: څنگه يې؟ په ډېر زور مې صرف دومره ورته ووېل: جوړېږم نه ريس صيب! صرف يوه خبره مې واوړه، په تول ددې دريو كالونو كې چې كار مې درسره كړی، يوازې په تېره هفته كې يو خيانت رانه شوی، مال مې له نرخنامې دوې

روپۍ قيمته وپلورلو، هغه زياتې پيسې يې ما واخيستلې، اويا زره (۷۰۰۰۰) افغانۍ دي، څوك ورولبړه زما اتاق كې، په ميخ راځوړند بيك كې مې سپين رنگي قات كړي پاك كالي دي، د هغه كاليو د څنگ جيب كې مې ايښې، وايې خله، نور مې كه يوه روپۍ درنه غلا كړې وي، يا مې يوه ذره خيانت كړى وي، مه مې بښه، صرف د همدې يو ځل تېروتنې مې د زره له خلاصه بښنه راته وكړه.

ريس خدايزده څه ووبل؟ خو نور ما كې د خبرو اورېدلو او كولو سيك نه و، مبايل مې له لاسه وښويدو، د شديد درد له وجې د لنډ وخت لپاره بيا بې هوشه شوى وم، نه پوهېږم چې مبايل به همغه وخت كې قطع شوى وي، كه پايواز به مې ورسره غږېدلى وي؟ خو په هر حال، په دوهم ځل هوش راتلو سره مې يو ځل بيا د وصيت په پار مور، پلار، كورنۍ ته د پيام پرېښودو په بڼه، نمورې پايواز هلك ته په ټول وس او زور زگيرويو، زگيرويو كې دوې درى مخصوصې خبرې هم وكړې، نور سترگې راپسې راپتې شوې، خو سره ددې چې ما هره راتلونكې دقيقه د خپل ژوند وروستۍ لحظه گڼله، ولې الله ج وېل چې نه، ته راځه زما اراده بل څه ده. خلاصه دې د كوما حالت او شديدې ځان دردى تر سهاره دوام وكړو، كله په هوش كله بې هوشه، سهار چې سرطبيب

راغلو، خو نوع معاینات یې راباندې وکړل وېل یې: د بدن سطحي عضلات دې چاودلي، ځان دردي او خون رزي دې له همدې وجې ده، نور خاص مشکل نشته، دوا درته لیکم له دې سره به دې انشاءالله دردونه آرام شي، رښتیا هم د دوا تر استعمالو وروسته مې وجود آرام شو، د چا خبره ځکه او اسمان مې ولیدل، لنډه دا چې تر درې ورځې وروسته، که څه هم بدن مې زخم زخم و، مگر بیا هم الحمدالله له روغتون نه د رارخصتېدو په حال پخپلو پښو راوتلم، تر کوره مو، یا هم له هرات نه تر وردگو یوه شپه او ورځ د موټر لاره وه، بلخوا چې سهار وختي ټکټه وانخلي په نیمه ورځې کې مو ترهم نه پیدا کېدو، مجبور وم، شرکت ته ولاړ شم، سره ددې چې دریس لخوا د سختې بې ابې ویره هم راسره وه، له بې ابې نه یې هم دومره نه وپرېدم، لکه ترې شرمېدم چې، بلخوا دغه روغتون ته راسره تللي هلک ته مې د وصیت په صفت خپلې کورنۍ ته د پیام پرېښودو په پار چې کومې خبرې کړې وې، ډېر پرې پښمانه وم، ولې چې هغه زموږ د کورنۍ شخصي خبرې وې، په هر راز شرکت ته تر رسېدو وروسته، خپل اتاق کې وغزېدم، په وره کې مې ریس، تر سترگو، سترگو کېدو، چې گویا اوس به راځي، اوس به راځي، همدا سې شوه ترڅو مې دمه جوړېده چې یو هلک یې راولېږلو، کړل یې:

- ريس صيب وايي: که رياست ته راختلی شي؟ يو ځل راشه!

د هلک تر رخصتولو وروسته مې زر زر کالي بدل کړل، سل زړونه مې په زړه کې کېښودل، پسې وروان شوم، فکر مې کولو چې ممکن ډېر سخت مې بې ابه او له دندې مې هم منفک کړي، ددې علاوه د هر قدم په وراخيستلو سره مې له شرمه غوښې توپدې، خلاصه د وره له ټک ټک وروسته، په ټيټو سترگو رياست ته ورننه وتلم، سلام مې واچولو، پرته له دې چې ريس ته وگورم، هاخوا کوچ کې کېناستم، ريس کړل:

- څنگه دی تکليف دې؟

- شکر دی ريس صيب! اوس ښه يم!

- څه ښه يې، چې ښه يې، زه به هم نور څه نه درته وایم ځکه چې خدای ج سزا درکړه، مگر کومې پیسې دې چې غلا کړې، هغه زما نه بلکې د هغه تجارانو دي، کوم چې مال دې له خپلې بیه نه لوړ ورکړی، هغه مالي ته ورکړه ترڅو واپس یې پرې وسپاري، له ما سره دې صرف نمک حرامي او ستر خیانت دا کړی، چې په دې کار سره دې، د تجارانو په وړاندې د شرکت باور سخت زخمي کړی، که د نورو شرکتونو نرخ نامې یې کتلې وي، ممکن بیا بېخي رانشي. خو په هر حال ته دې اوس کور ته

ولار شه، يوه هفته وروسته، چې څه نور هم ښه شوي بيا راشه، تر هغو به زه د ځينو تجارانو سره هم تماس ونيسم، خو راته معلومه شي چې رښتيا دا دې لمړی ځل و، يوازې همدې دوه تجارانو ته دې مال قيمته ورکړی، که له مخکې نه پرې روږدی يې؟ کله چې واپس راغلي نورې خبرې به بيا همغه وخت کو.

په ښکته سترگو مې ارام وويل:

- سمه ده ريس صيب! نور د څه ويلو جرئت نه و راپاتې، له همدې سره راجگ شوم، پرته له دې چې ده ته وگورم، د خداي پامان په ويلو سره له رياست نه راووتلم، په کور کې تر يوه هفته رخصت تېرولو وروسته چې واپس شرکت ته ورغلم، رښتيا هم ريس له ډېرې تجارانو سره تماس نيولی و، دا ورته معلومه شوې وه، چې ان له دوه کاله وړاندې په تجارانو مالونه له نرخنامې قيمته پلورل شوي و، خو ښه و هغوی ته په ورکړل شويو، ټولو بوجکونو د صميم لاسليک و، زما لاسليک يې صرف په همغه دوه بوجکونونو منډلی و، کوم چې له مخکې مې يې اقرار کړی و، په دې سره يې صميم همغه ورځ له دندې گوښه کړی و، زه چې د شنبې په ورځ څنگه وروسېدم، ريس راته کړل:

سره ددې چې د بېنلو سرې ته هم نه يې، خو دا چې همدا دې لمړې خيانت و، وړاندې مې کوم ثبوت درباندي پيدا نه کړو، دوهم دا چې مخکې له مخکې دې خپله اقرار وکړو او غلا کړې پيسې دې هم تحويل کړې، چې دا خپله د شيطان لخوا دوکه شوي، يو نیک انسان خاصه ده، پس يو چانس بيا هم درکوم، خپله دنده دې مخ ته يوسه، په اخطاريزه بڼه يې پسې زياته کړه: مگر باخبر! چې بيا داسې څه نه ووينم او نه يې واورم.

نور رانه روان شوم، که څه هم پخپله دنده کې په پاتې کېدو خوشحاله شوم، خو هغه پخوانی باور مې له لاسه ورکړی و، ډېر خجالت وم، په مات زړه مې خپله دنده مخ ته وړله، وخت ناوخت به زړه کې راتېرېده: خدای پاک هم قربان شم، خلک لسگونه مړي وکړي، مالونه يې لوټ کړي، صميم کالونه کالونه زما تر سترگو لاندې غلا وکړه، سمه زندگي يې پرې جوړه کړه، لا هم سرې سترگې گرځي.

فقط ته واد خدای ج دا عدل او نصاب يوازي زما لپاره دی، په دوهمه ورځ يې څه عمل راسره وکړو؟ لمړی يې هغه شان په ځمکه وويشتلم چې تر مړک يې پورې، راوړې کړم، بيا يې په خپله غلا اقرار راباندې وکړو، په شرمو يې وشرموم، تر نن سترگې نشم پورته کولی. دا څه

رنګه عدالت دی؟ چې یوازې په ما او زما په شان یو نیم بل بچاره پلی کېږي، هغه چې ملیونونه غلاوې کوي، قتلونه یې وکړل، په سل او زرو نورو وحشتونو کې لاس لري، هېڅ ټکه نه پرې رالوېږي، مستې مستانه ګرځي.

همداسې او دې ته ورته ګیلې، نعوذ بالله، د خدای ج په عدالت او انصاف باندې شک او بدګوماني مې په ذهن کې تاوېده، شپې ورځې، میاشتي وې، په همدې ډول تېرېدې، دې وضعیت ډېر وخت دوام وکړو ان تردې چې یوه ورځ خبر شوم: صمیم مو تر ټکر کړی، یو زوی او ښځه یې پکې مړه دي، خپله تر ملا ښکته فلج شوی. سم د لاسه مې الله ج ته سجده وکړه، د دعا په بڼه مې کړل: قربان دې په ما باندې له خاصې مهربانۍ ربه! هزار بار شکر چې زما دې په لمړي سر کې مخه ونيوله، وخت دې رانکړو ترڅو د صمیم په شان هم مې د اخیرت پټی دروند کړی وی او هم مې په دنیا انجام همغه حرام مال د ځان په شمول د ټولې کورنۍ د داسې سخت او دردونکي هلاکت سبب شوی وی، چې د انسان تر زغمه لوړ وی، له شک پرته ستا بندګان نه پوهېږي، مګر ستا په هر څه کې حکمت او د دوی لپاره خیر دی.

پای

يادونه:

درنو لوستوونکو! که د کتاب په اړخه و یل لرئ؟ مهرباني وکړئ، په
لاندي آدرسونو يې له لیکوال (محمد نعیم وردگ) سره تماس نیولی
شئ.

www.naeem.afghan@gmail.com

برېښنالیک:

0747743091

واتساف نمبر:

نعیم جان بوډا

د فسیوک پاڼه:

وما علینا الا بلاغ المبین

**Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library**